24.12.75 כ' טבת תשל"ו | שנה 40 | מספר 1999 | המחיר: 5.00 ל"י

העולם הזה

הניסיון לרצוח את אורי אבנרי

המישטרה מנסה לחפות על ההתנקשות!

זאב

העורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יבל"א:
חנוך מרמרי, קובי ניב, אפרים סידון

2 ח"כים יציעו בחינת סקר חדשה לכיתות ח'

חברי־הכנסת אמנון לין (חטיבת המערך בליכוד) ודויד קורן (חטיבת הליכוד במערך), יגישו למליאת הכנסת הצעת־חוק פרטית שלפיה תי־ערך, החל מהשנה הבאה, בחינת־סקר חדשה בנוסח אחיד לתלמידי כיתות ח', שתקבע אם יוכל התלמיד להמשיך בלימודיו.

חברי־הכנסת אומרים כי הוכח מעבר לכל ספק, שההשכלה היא המביאה אזרחים רבים לדיעות שליליות, ולפיכך יש לתיתה אך־ורק לאלה המזדהים עם המדינה לחלוטין ולמנוע השכלה, על חשבון כספי הציבור, משונאי ישראל ומישפחותיהם.

לין וקורן הציגו לפני העיתונאים את בחינת־הסקר האחידה:

משרד החינוך והתרבות — שאלון מס. מ/92463

בחינת הסקר לתלמידי
כיתות ח' - תשל"ז

חלק א - הבעה עברית

אבי, החתום מטה, מזדהה לחלוטין עם מעשיה של מדינת ישראל ללא יוצא מן הכלל וללא ביקורת מצידי.
הריני מצהיר שידוע לי שכל חריגה מהצהרה זו תעמיד אותי במחנה אויבי המדינה, ולפיכך תהיה המדינה חופשית לנהוג בי בהתאם.

שם _____
ת.ז. _____
חתימה _____

חלק ב - שאלון אמריקאי

	אבא	אמא	
לאיזו מפלגה מצביעים הוריך?	___	___	מפלגה ציונית אמיתית
	___	___	מפלגות השלטון
	___	___	מרקד, פנתרים, יעד וכו'
	___	___	רק"ח (אש"ף)

חלק ג - אזרחות

בדוק המצורף נקוב בשמות אנשים שלפי דעתך מצביעים רק"ח או מתקרבים בדעותיהם לאש"ף או טהיגם אויבי המדינה בכל דרך אחרת.

זכור - כמות הכמות קרבעת את גובה הציון.

ב ה צ ל ח ה ! ! !

בתשובה לשאלות בנוגע לאפשרות לשקר בחלק א' (ההצהרתי) או להסתיר מידע בחלק ב' (המישפחתי) או להטעות בחלק ג' (האינפורמטיבי) של הבחינה, הוסיף הזוג כי ועדת־מומחים משותפת של מישרד־החינוך ושירותי־הביטחון היא שתבדוק את הבחינות, ולכן „אין מקום לדאגה."

מה חדש במדע

במכון וייצמן מפתחים זן חדש של פלסטינים

במכון וייצמן מפתיימים וחולכים תהליכי הפיתוח של זן פלסטיני חדש, שלדעת אנשי המכון יוכל להחליף בהצלחה את הזן הקיים שאינו עונה עוד על צורכי המדינה.

מבחינה חיצונית זהים שני הזנים כליל, הישגם של חוקרי המכון הוא ביכולתם להתאים את הזן החדש ל־תנאים המחמירים של המזמינה (ממ־שלת ישראל), מבלי לסטות כהוא־זה מן האתגר המקורי שהועמד לפניהם.

לאמור: „פלסטיני דגם 43/77, סידרה 4 חושב מימשל עצמי מאמין—עצמאות מוניציפאלית/מאמין — שמעון פרס/מקווה — שלטון ישראלי עד קץ כל הדורות."

ייצורו ההמוני של הזן החדש יע־מיד בפני הממשלה יריב הוגן ורציני, שעימו תוכל לשוחח ללא חשש ואף להגיע להסכמים מסויימים.

יחד עם זאת סוכם, כי כל פלסטיני מן הדגם החדש, יתכלה מעצמו תוך זמן מסויים כדי להבטיח את הממשלה מפני הפתעות.

שיעור בנבואה מדינית

בעייתך, כמדינאי, היא איך לנבא את אשר יהיה ולהיות צודק לבל יפילוך מכיסאך.

ובכן —

בשלב ראשון עליך להציע תוכנית מדינית מקיפה ורבת־היקף בנוסח הבא:

א. יש להכריז מייד על מצב־חירום.
ב. יש להקים ממשלת גנראלים.
ג. יש לרכוש נשק, להתעצם ולגייס את המילואים.
ד. יש להודיע לאויבים שאין לנו מה ועל מה לדבר איתם בכלל, ושילכו קיבינימאט ושניפגש איתם רק בשדה־הקרב.
ה. יש להתכונן למילחמה הצפויה.

בשלב השני עליך לדאוג שתוכניתך תתבצע ככתבה וכלשונה מא' ועד ה'.

בשלב השלישי תפרוץ המילחמה הצפויה.

וכשהיא תפרוץ, מגיע השלב הרביעי והמכריע — אתה מתייצב מול פני האומה, מכריז בגאווה, „אמרתי לכם" (ראו סעיף ה' בתוכניתי המדינית) וזוכה בכתר הנביא והמנהיג לעולם־ועד.

זה הכל — חד וחלק.

חתימה טובה

(מדריך שימושי לחותמים על עצומות)

לעולם אין לחתום בצורה סשוטה, כסתם אזרח אלמוני וחסר־חשיבות
יוסף כהן, תל־אביב
יש להשתמש בכל תואר אקדמאי אפשרי:
ד"ר יוסף כהן, קרימינולוג, אונ' ווילמינגטון
אם אין תארים, יספיק עיסוק מכובד: כתבת לענייני סריגה, למשל. תהיה:
נעמי כץ, סופרת ועיתונאית
אבל לעולם אין להשתמש בציון העיסוק במקרים כמו אלה שלפנינו:
יוסף כהן, חרט ומסגר־מיכני או **נעמי כץ, מטפלת**
במקרה זה יש לציין פרטים חשובים אחרים, כמו:
סרן (מיל.) יוסף כהן או **נעמי כץ, אסירת־ציון**

חתימה נעימה!

האזינו עתה לפרקי היום במעריב ולשיחה על הנושא:

„חורף או קיץ בפיתחת רפיח"

בדויים פולשים מחדש לפתחת רפיח

מאות בדויים פלשו — פלשו מן השורש פ ל ש. חדרו לנחלת זרים על מנת להש־תקע בה. ע"ע „הפלישה הבדואית החד־שה" — מקבילה לפלישת השבטים הברבא־רים לתחומי האימפריה הרומית ול„פלישת הים" של ז'ול וורן.

במטרה ברורה לזכות בפינוי — מזימה בדואית עתיקת יומין. הבדואי ידוע מאז ומעולם כמי שמוצא את פרנסתו מפינוי מאזורים סגורים.

חלק מהפולשים נראים — בעין בלתי־מזוינת. הם יושבים בשטח מבלי להת־חפר, או להסתוות.

מעבדים אדמות — הבדואי ידוע כספינת מדבר. מה פתאום הפך למעבד אדמות? עוד מכסים בדואי שקוף.

חורשים וזורעים את תבואות החורף בעצם הימים האלה — מזד מאוד. „הימים האלה" — ימי גינוי הציונות. איך מעיזים הם לזרוע תבואות חורף בימי גינוי הציו־נות. פירוש אחר זורעים תבואות חורף בימי צומם של ימי הקיץ. או חורשים וזורעים, במקום לקצור ולדוש. יהיה אשר יהיה הפירוש — ברור שיש כאן טריק נוסף.

בפאתי היישובים וכו' — יישובים יהודיים עתיקי־יומין ובעלי מסורת. בולטת ביני־הם במיוחד קהילת **נתיב־העשרה** אשר לא גלתה מהארץ עם חורבן בית שני ומקיימת במקום רציפות היסטורית יהודית מאז ועד היום.

המציגים עצמם כבני המקום — מתחפשים ליהודים.

בעלי רשיונות — למרות עורמתם ולמרות שהינם מהגרים וזרים בשטח, הענק ה־מימשל לכמה מהם רשיונות בדומה לחיות בר מוגנות. כל הצד בדואי־מוגן, צפוי לשלילת רשיון־הצייד שלו ל־3 חודשים.

(„מעריב" 25.11.75)

הארץ

— ממישנתו של מייסדו —
בני בני, מי ייתן
מוטי תחתיך!
ד"ר זוארץ
(בשיחה עם מפקד חי"א)

ספרו של ספיר חושף את מיספריו

זהו הפרק הפותח בסידרת גילוייו של יצחק פייגורביץ, ספרו של שר-האוצר ז"ל. משך שנים נוהג היה יצחק (איצ'ה בפי ידידיו) לרשום את שיחותיהם על גבי תער קטן, אותו הוא חושף לראשונה.

אוקטובר 1973

ביום-כיפור פרצה לפתע מילחמה. המצרים והסורים ניצלו את חוסר-עירנותו של המודיעין והתקיפו בגיזרות הגולן והסואץ. כשטילפנו לספיר על ההתקפה, הוא הרים את השפופרת והמילה הראשונה שיצאה מפיו היתה „הלו". „בשעת הסירוק היה טרוד ועצבני, ואמר לי „איצ'ה, המצב קשה". השבתי לו: „מדוע שלא נחצה את התעלה ונציב ראש-גשר באפריקה?" ספיר הקשיב מהורהר והגיב: „זוהי הצעה טובה, חכה." כשחקרתי מה פירוש „חכה," ענה: „לא אני שר-הביטחון." ואכן, לא הוא היה שר-הביטחון. אחרי חצי-שעה ראיתי אותו מטלפן, וידעתי כי העלה את רעיוני. ובאמת, באותו יום ממש תקפנו בגולן.

מי יהיה ראש הממשלה?

היה ברור כי האיש שספיר יציע לתפקיד ראש-הממשלה, אכן יהיה.

חברי-כנסת מבקש מפייגורביץ (משמאל) תפקיד שר
„דחיתי אותו. הוא לא מתאים"

התחלתי למשש אצלו את הדופק. ספיר נהנה מאוד, ואמר לי: „תמשיך, זה מדגדג." כזה היה, רגיש ומעשי גם-יחד.

אחרי הצהריים צילצלו אלי וביקשו ממני שאסדר לרבין ראשות ממשלה ולאלון סגנות. לא רציתי להבטיח, והודעתי שאשתדל. בערב הודעתי לספיר, כי איני חפץ בתשלום. ספיר הופתע, ושאל מה יוכל לתת לי בתמורה לעבודתי. סיפרתי לו — והוא הבטיח שיסדר.

למחרת בבוקר בא אלי אבן, וביקש גם הוא סגנות. אמרתי לו: „מצטער, אם היית בא מוקדם יותר, הייתי יכול." הצעתי לו, כפיצוי, את תיק ההסברה או התחבורה (למרות הסיכוי שאסתכסך עם יעקובי). אבן סירב. ספיר ניסה לתווך בינינו, אך כשאבן דיבר אלי בכעס, אמר לו: „די ועלעז וערטאן (אתה תחכה)". למרות הכל לא כעסתי על אבן, ולחצתי על ספיר שיסדר לו עבודה קבועה ב„בית ברל".

שעה קשה

היה לספיר חוש מיוחד להבחין במצבים קשים של האומה. פעם, כששאלתיו מה השעה, השיב: „שעה קשה". רק אחרי שנים נודע לי שהיה 11.35.

בשבוע הבא
מדוע העפתי את גולדה

כך השתכנע ספיר להפוך את רבין לרה"מ

קופות שרצים

אחת הסיבות העיקריות להתנגדות הממשלה להפעלת שידורי צבע בטלוויזיה היא בהלת הקניות שייצור המצב החדש, שעה שרבבות בעלי מקלטים יחליפו את מכשיריהם למקלטי-צבע, שמחירם גבוה.

טיעון זה אינו תופס, כפי הנראה, כשהמדובר בריפורמת המס. על רבבות סוחרים זעירים ועצמאים קטנים הוטלה חובת ניהול קופה, להנאתם ולהכנסתם של יבואני הקופות הרושמות.

מסע הפרסומת לקופות רושמות, שמחירן נע ככביבות עשרת אלפים ל"י, מגיע כל יום לשיאים חדשים. כולם נאבקים מעל מודעות ענק בעיתונות ומעל שידורי הפרסומת ברדיו על ליבו של הנישום הזעיר.

חשבון גס: אם ישנם חמישים אלף עצמאים החייבים מעתה לנהל קופות, ואם אמנם יקנה כל אחד מהם קופה רושמת במיטב שכלולי שנות השמונים, הרי שצפוי גל קניות (שכולו מבוסס על יבוא) בסדר גודל של חצי מיליארד ל"י (500,000,000).

ואם כך, יהיה צורך להקים חוליה מיוחדת שתבדוק את שרמותיהם של יבואני הקופות הרושמות, ואולי אף תחייב אותם לקנות מחשבי איי.בי.אם. (בשמונה מיליארד) כדי לפקח על ניהול העסקים המשגשגים.

אבל לא צריך להיתפס לפסימיות בגלל זה. בלאו הכי כדור הארץ הולך ומתקרר.

את זה יכולת לקרוא ב„מעריב" למחרת חלוקת „כינור-דוד":

לילה שקט עבר על באר-שבע

לילה שקט נוסף, כלילות שקטים רבים שקדמו לו, עבר אמש על בירת הנגב. למישטרה לא דווח על כל התקהלויות או עצרות בלתי חוקיות. גם בשאר חלקי הארץ נמשכו החיים כסידרם ואומנים רבים שיעשעו בהצלחה את קהל הצופים במופעים שונים ומגוונים.

שר-הבריאות דיבר ברעננה בטקס חלוקת תעודות אזרח מצטיין ושר-המישטרה נאם בבית-שאן על מצב האלימות. לכתבנו לא נודע היכן היה אמש שר-התיגוך ואין בכוונתנו לחטט ולהתערב יתר על המידה בחייו הפרטיים של השר. שיופיע איפה שהוא רוצה, מצידנו.

אין בכוונתנו גם לרדוף אחרי ראש עיריית באר-שבע לכל טקס בו הוא נוטל חלק. מי ששמע את נאומי פעם אחת, תופס את הפרינציפ.

חברי הנהלת „מעריב" דנו אמש עד שעה מאוחרת בבעיות המצב המדיני המחמיר ואחר התפזרו איש איש לביתו. ייתכן שיש חברי הנהלה של עיתונים אחרים אשר זמנם בידם — וזכותם לקחת חלק בכל אירוע שהוא.

בבאר-שבע, כאמור, התנהלו החיים על דרך השיגרה ורוב תושבי העיר, שאינה מתפתחת ומשגשגת יותר מערים אחרות, העדיפו לצפות בטלוויזיה או למלא את חידון הסמלים החדש והמרתק של „מעריב".

אזרחים: היכונו למיבצע החדש של „מעריב", „אני ציוני חרוץ, אזרח מצטיין ובמאי לדוגמה 76". פרסי אוסקר ביאנסקי לפותרים נכונה. פרטים יבואו.

ריק נעמי שמר

קשה להאשים את נעמי שמר בשינאת לערבים, או בגרגשות בוז, או בכל רגש אחר יחס אחר כלפיהם.

כי אצל נעמי שמר פשוט אין ערבים. אצלה הם לא קיימים. הם אינם. הם ריק.

והדוגמה הטובה ביותר לכך היא דווקא בשיר שכולם מסכימים עליו שהוא אמיתי, יפה, נשגב, נהדר, נפלא וקדוש — „ירושלים של זהב":

„כיכר השוק ריקה
ואין פוקד את חר-הבית
בעיר העתיקה"

כלומר — ירושלים, שלא תחת שילטון ישראל, שחיים בה רבבות אנשים, היא ריקה. הערבים שבכיכר-השוק אינם קיימים. הם אינם. הם כלום. הם ואקום.

ואין ערבים בשום מקום — לא בהיאחזות הנח"ל בסיני, לא בחורשת האקליפטוס, לא בכינרת, לא בירדן — לא בשום מקום.

אפילו בשירי-המילחמה שלה אין ערבים. „אנחנו שנינו מאותו הכפר" ואנחנו נפצעים ונהרגים — מכדורים, מפצצות, מגורל אכזר — אבל בשום פנים ואופן אין ערבים בעסק.

הערבים הם ואקום. ריק.

ריק נעמי שמר.

תשקיף

קיסינג'ר מאשים
את רבין בהדלפות

המחאה ששלח השבוע נשיא ארצות־הברית ג'ראלד פורד לראש־הממשלה יצחק רבין, על הדלפת סודות ממעגי־הצמרת בין שתי המדינות, היא סטירת־לחי פומבית לרבין. המחאה מתפרשת כנזיפה מפורשת של הנרי קיסינג'ר, שבאמצעות פורד היסנה אצבע מאשימה כלפי יצחק רבין, והאשים אותו בהדלפה מכוונת ובאי־יכולת לשמור סודות בממשלתו.
קיסינג'ר, העוקב מקרוב אחרי כל מה שמתפרסם בעתונות הישראלית אודותיו, רמז בגלוי לאנשי השגרירות הישראלית בוושינגטון, כי הוא ער לעובדה שכל ההדלפות מפיו של רבין מתפרסמות כ„מעריב". הוא תמה אם יש קשר בין עובדה זו לעובדה שכתבו הבכיר של „מעריב", דב גודשטיין, עמוק עתה בכתיבת הביאוגרפיה של רבין, ונפגש לצורך זה בקביעות ביחידות עם ראש־הממשלה.

חרושת השמועות
סביב המועצה לשלום
ישראל־פלסטין

אין שמץ של אמת בשמועות שהודלפו במזיד לעיתונים בימים האחרונים כאילו הציעו ח"כ אריה (לובה) אליאב ומתי פלד לפרוש מהמועצה הישראלית למען שלום ישראל פלסטין, תוך כניעה ליריביהם ביעד.
שום הצעה מסוג זה לא הוצעה על־ידי השניים או מטעמם, והמועצה המשיכה לפעול השבוע ולהתכנס בהרכבה המלא.

צפוי פיצוץ בבחירות
ליו"ר אגודת
הסטודנטים

קיימת סכנה כי הבחירות לתפקיד יו"ר התאחדות הסטודנטים הארצית תתפוצצנה על רקע של מחלוקת סביב מועמדותו של האיש העומד להיבחר לתפקיד זה. בחירתו של דובי ברגמן, יו"ר התאחדות הסטודנטים באוניברסיטת תל־אביב, שהוא איש הליכוד, מובטחת. לאנשי הליכוד יש רוב בכל אגודות הסטודנטים בארץ. אולם אזרן בן־אלקנה, יו"ר אגודת הסטודנטים של אוניברסיטת בר־אילן, עומד בראש ניסיון למנוע את בחירתו של ברגמן אפילו במחיר פיצוץ הבחירות.

שוקלים סגירת
שבועון צה"ל

במיסגרת הניסיונות לצמצם ככל האפשר בתקציב־הביטחון, הועלתה שוב ההצעה לסגור את שבועון צה"ל, במחנה, שאינו זוכה כימעט לכל תפוצה במכירה החופשית לציבור, ועיקר קוראיו הם קציני צה"ל ואנשי מערכת־הביטחון המוחתמים עליו.
למרות זאת מסתכמים הפסדי השבועון, מדי־שנה, בסכום העולה על מיליון ל"י. ככל הנראה תוקם ועדה מיוחדת, שתצטרך להכריע אם להפסיק את הופעת השבועון.

קרע
בגוש אמונים

קרע עמוק פרץ מאז ההתנחלות בסבסטיה בין שניים ממנהיגי גוש־אמונים, הרב משה לוינגר, רבה של קריית־ארבע ותגן פורת.
נודע כי למרות שכלפי חוץ מראים השניים אחרות מוחלטת, אין הם מדברים זה עם זה וכל מגע ביניהם נערך על־ידי אנשי ביניים.

מתארגנים נגד
פרוטקשן

שישה בעלי־עסקים בשוק הכרמל בתל־אביב, ביניהם אחד שעיסקו הוצת לפני שנה, אשר שילמו דמי־חסות גבוהים לאנשי העולם־התחתון החליטו להפסיק לשלם.
השישה גייסו מאה אלף לירות, ושכרו שומרים על עיסקיהם. כן מסרו את שמות הסחטנים למישטרה, והודיעו כי אם המישטרה תתעלם מפנייתם, הם יפנו ישירות אל הציבור.

גולדה דרשה
לפטר עיתונאי

ראש־הממשלה לשעבר, גולדה מאיר, דרשה בשבוע שעבר ממזכיר ההסתדרות, ירוחם משל, לפעול לפיטוריו של כתב „דבר" לענייני מיפלגות דניאל („דני") בירון.
בשיחתה עם משל טענה גולדה כי בירון כותב לאחרונה יותר מדי מאמרים וידיעות המחבלים לדעתה בממשלה ותוקפים את ראש־הממשלה יצחק רבין.
עורכי „דבר" דחו על הסף דרישה זו, לפיטוריו של אחד העיתונאים הטובים בארץ.

10 מיליון ל"י פיצויים
לעובדי „דבר"

עתה מסתבר כי פיטוריהם של כ־50 מעובדי היומון „דבר" שיועשו במיסגרת הניסיון לצמצם את ההפסדים המצטברים של העיתון, יסתכמו בסכום של כעשרה מיליון ל"י.

סכום זה ישולם על־ידי חברת העובדים הן כפיצויים לעובדים המפוטרים והן כפנסיה מוקדמת, והוא יתווסף לגירעון המצטבר של העיתון, המסתכם עד כה בסכום של כ־20 מיליון ל"י.

מועדון „צוותא"
לדתיים

מועדון־הלילה „מרכז הקסמים", השוכן במלון „פאר" בתל־אביב, יחפוך בקרוב מועדון לדתיים, במתכונת מועדון „צוותא" התל־אביבי.

את ההחלטה על שינוי ייעודו של המועדון קיבל רומי פאלוך, בעל מלונות פאל וגראנד ביץ', שגם הוא דתי.

לצורך ניהול המועדון הוקמה אגודה עותומנית בשם עציון להפקת ערבי־תרבות והווי דתיים. דמי־השכירות עבור המועדון, בסך 15,000 לירות לחודש, ימומנו על־ידי גורמים דתיים. עבודת הניהול תיעשה על־ידי דובר מישרד־הדתות, זאב רוזנברג, והעיתונאי שאול מייזליש.

חברי מערכת
„העולם הזה"
משתתפים באבלו
של **אלי תבור**
בהילקח ממנו
אבין ז"ל

מחדשים אירגון
מסעדות־היוקרה

מיסעדות־היוקרה באיזור תל־אביב החליטו להקים מחדש אירגון משלהם, במיסגרת התאחדות־המסוחרים־הכללית.
האירגון יעסוק, בין השאר, בתיאום סגירת המיסעדות הפתוחות רק שישה ערבים בשבוע, כך שלא תהיינה שתיים סגורות באותו יום. יחם הקמת האירגון הוא בעל מיסעדת־הפאר קפריציו.

„הסה" הפך
פיאנו־בר

המיסעדה הירושלמית הידועה הסה הפכה פיאנו־בר. הסיבה: הירידה במיספר המבקרים במיסעדות בירושלים. הסה מצטרפת לפיאנו־בר והקפה־גלריות הידועים בירושלים כמו פינק, הגלריה־הקטנה והמצודה.
סגירת מיסעדת הסה נעשתה במקביל לסגירת מיסעדה ירושלמית ידועה אחרת: בית־האמנים.

חברות־התקליטים
יחרימו את הרדיו

חברות־התקליטים המפיקות בארץ את תקליטיהן של חברות־חוץ, החליטו להפסיק לספק לתחנות־הרדיו בארץ תקליטים חדשים שיצאו־לאור בארה"ב ובאנגליה, לפני שהם משווקים בארץ.
ההחלטה על כך באה כמחאה על מדיניותם של עורכי מיבצעי־הפיזמונים בשידורי־ישראל וגלי־צה"ל, שאינם מתחשבים בשוק התקליטים. קרי בודניק, מנהל מחלקת־התקליטים הלועזיים בחברת סי־בי־אס, שהיא יצרנית התקליטים הלועזיים הגדולה בארץ, הסביר את החלטתם בכך, שמיום הופעת התקליט בחר"ל ועד שיווקו בישראל חולפים שלושה חודשים, פרק־זמן המקובל בכל מדינה בעולם. אלא שעורכי המיבצעים שורפים את הלהיטים ברדיו לפני שהם מספיקים להופיע בחנויות. זה גורם לכך שכשהתקליט יוצא־לאור, כמעט שאין לו כבר ביקוש.
בעלי חברות־התקליטים ערכו סקר שלפיו הסתבר כי ישראל היא המדינה היחידה בעולם שבה צועד תקליט בראש המיבצע כו־זמנית עם הארץ המקורית שבה יצא־לאור — תופעה חריגה בשוק־ההיטים העולמי.

פיזמונאי מונה
כשליח הקק"ל

הפיזמונאי אבי קורן ייצא בעוד מיספר חודשים לארצות־הברית כשליח הקרן־הקיימת־לישראל.
אבי נבחר כאחראי על פעולות ההסברה של הקרן־הקיימת באריצות־הברית, ומקום משכנו יהיה בניו־יורק.
במיסגרת תפקידו יארגן אבי קורן מופעים, כינוסים ואירועים של הקרן־הקיימת. במקביל הוא ינצל את שהותו בתפקיד זה כדי להשתלם בלימודי קולנוע וטלוויזיה, ובתום השליחות ישוב לעבודתו כ„גלי־צה"ל".

SONY®

HMK-20
מגבר 20 וואט הספק P.P.
פטיפון חצי אוטומטי
טיונר FM/AM סטריאו
טייפ קסטות סטריאו
זוג רמקולים

שאל כל אחד...

בואו לראות, לחוש ולשמוע מוסיקה
באולמי התצוגה של סוני, ת"א, מגדל שלום, אחד-העם 9, טל. 52431

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טיפון 03־243386. תא־דואר 136 • מען מברקי: „העולם הזה" • מודפס ב„הדפוס החדש" בע„מ, תל־אביב, רחוב בן־יהודה • הפצה: „גד" בע„מ • גלופות: „צינקוגרפיה כספי" בע„מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע„מ.

אלוף בלי פנים.

אם ראיום קיסר, הידוע יותר בכינוי קאליגולה, יכול היה להעניק לסוסו ה־אהוב דרגת קונסול, אין שום סיבה לכ־אורה מדוע לא יעניק שר־הביטחון, שמעון פרס, דרגת תת־אלוף למזכירו הצבאי.

העלאה כזו בדרגה תעלה ארמנם את משכורתו של המזכיר הצבאי הנאמן ב־פסה אלא לירות טובות בשנה. בתקופה בה מתבצעת ההנהגה לתת דוגמא לצימצו־מים, כיסצים, הסתפקות במועט והורדת רמת־החיים, ספק אם זו דוגמא אישית טובה ־כך. אבל איש לא יחשוד ב־שמעון פרס שרק ביגלל סיבה זו הוא לוחץ בתקיפות כה גדולה להגדלת תקציב־הביטחון.

מבחינה מהותית התואר שנושא מזכירו הצבאי של שר־הביטחון הוא חסר חשיבות לחלוטין. שמעון פרס יכול להעניק מחר למזכירו תואר של פילדמארשל או אד־מיראל, לכסות את כל חזהו באותות ועי־טובים או לאשר לו ללבוש מדי ארגמן עם שרוך של זהב. הדבר לא ישנה. במאום לא את מעמדו של המזכיר הצבאי, לא את כישוריו ולא את תדמיתו. עם לא את אלת של פרס.

אבל לעצם האקט של הענקת דרגת ה־נגראל למזכיר הצבאי (העולם הזה 1998; עצם נכונותו של שר־הביטחון לצאת ל־מאבק כוחות ולהתמודדות עם צמרת צה"ל בנושא כה שולי, יש בהם כדי להצביע על אישיותו, דרך פעולתו, רמת השי־קולים וסולמי העדיפויות של האיש ה־מופקד כיום על ביטחונה של מדינת־ישראל.

אפשר היה לסלוח לשר־הביטחון לוא היה מסביר את התייצבותו במערכה להע־לאתו כדרגה של מזכירו בחוב אישי ש־הוא חייב לו, או בגימוק הומאני אחר. אבל ברגע ששר־הביטחון מנסה לשכנע לכך דרגת תת־אלוף — דרגה של מפקדי אוגדות קרביות, האחראים לחייהם של אלפי אנשים בקרב — מגיעה ללבלר ה־פרטי שלו בשל „מידותיו התרומיות ו־תכונותיו הנעלות," זוהי סיבה נוספת להציב סימן־שאלה מעל כושר־השיפוט, ההערכה וההחלטה של האיש הזה.

■ ■ ■

„העולם הזה" ניסה להציג סימן־שאלה זה בפומבי עוד בטרם נערך הסכס החגיגי של הכתרת אלוף־משנה אריה בראון בדרגות של תת־אלוף. ניסיון זה לא נעשה כדי להקניט את שר־הביטחון או לשים מיכשול בדרכו של המזכיר אריה בראון לצמרת צה"ל. הוא נועד להטיל אור על ויכוח עקרוני נוקב ש־התנהל עד אז בחוגים סגורים.

נושא הוויכוח לא היה מטוג הסודות הביטחוניים הכמוסים, שחשיפתם עשויה להועיל לאוייב. הוא התמקד סביב השאלה, האם ייתכן שבצה"ל יטפס קצין מדרגת רב־סרן לדרגת תת־אלוף בתפקיד אחד, ב־חדר אחד, תוך שירות אדם אחד, או שניים. או האם ייתכן שתפקיד השוב כמו זה של מזכיר צבאי של שר־הביטחון — האיש החייב לסגן לשר את המידע ה־בטחוני הזורם אליו יום־יום — יופקד ב־ידיו של אדם שאין לו אפילו השכלה תיכונית * ושלא עבר כל קורס או השתלמות בצה"ל המכשירות אותו לתפקיד זה?

בין השאר, התמקד הוויכוח גם סביב השאלה האם דרגת תת־אלוף בצה"ל יכולה להינתן אוטומטית, אפילו לאדם שעבר כך־וכך קורסים, השתלמויות ותפקידים — או שנוסף לכל אלה יש צורך שהוא יהיה מחו־נן גם בשאר־רוח, אינטליגנציה רחבה, יו־שר־אישי וניקיון־כפיים.

הוויכוח התריף לאור העובדה שבשעתו הורה הרמטכ"ל הקודם של צה"ל, רב־אלוף דויד אלעזר, להוריד את התקן של תפקיד המזכיר־הצבאי של שר־הביטחון, מדרגת תת־אלוף לדרגת אלוף־משנה; וזאת במטרה מפורשת לחסום את דרכו של אריה בראון אל דרגת תת־האלוף.

לפני מיספר חודשים, בלחץ שר־הבי־טחון, העלה הרמטכ"ל הנוכחי, רב־אלוף מרדכי גור, את התקן חזרה לדרגת תת־

* בטעות התפרסם בגיליון הקודם כאי־לו השלים אריה בראון את בחינות־הבגרות שלו בצה"ל. מסתבר כי הוא החל את לי־מודיו לקראת הבחינות המוקדמות בכיתת־הכנה של צה"ל, אך הפסיק אותם.

השער שהוחלף („העולם הזה" 1994) והשער שעוכב („העולם הזה" 1998)

מערכת־הביטחון." אם לא הבנת לפני זאת לאיזו פרשה הכוונה, התבהרה לך ה־תעלומה בשבוע שעבר.

אבל גם בכתבה שהתפרסמה בגיליון שעבר („המיוני המקומם את צה"ל") יכולת להבחין ודאי בסבייות אצבעותיה של ה־צנזורה. לגבי כמה מההביטים של הפרשה, ודווקא החמורים שבהם, החליטו שילטו־נות צה"ל שהם מהווים סודות ביטחוניים כמיסים שאסור לאוייב לדעת אותם. אי אפשר להשתחרר מהרושם שבמיקרה זה היה זה ניסיון להעלים מידע מהציבור יותר מאשר מהאוייב.

פעם היו מפעילים את הצנזורה הצבאית כדי לשמור על המוראל של צה"ל. היום מפעילים אותה, בין השאר, כדי לשמור על מוראל הציבור.

■ ■ ■

הפרשה כולה וצורת הפירסום ש־הותרה לה, מעוררים הירהורים נוגים לגבי המתרחש בצה"ל. הם מזכירים במאוד את התקופה של לפני המחדל.

בשל ההגבלות המוטלות עליה ושהיא מסילה על עצמה, אין העתונות הישראלית מתעסקת בביקורת צה"ל אלא בתחומים שוליים. מותר לה לפרסם האשמות כול־לגיות מופשטות מפי מאמתים בטחוניים על „מחדלים צבאיים חמורים המסכנים את ביטחון־המדינה", אולם לא מתאפשר שום דיון פומבי פתוח בשאלות מהותיות.

כשם שהוויכוח על קו בר־לב לפני מיל־חמת יום־הכיפורים, נודע לציבור רק אחרי נפילתו של הקו, קיימת סכנה שכך יהיה גם בעתיד. בירורים מהותיים על נושאים הקשורים בבעיות־יסוד של ביטחון־המדינה יתגלו לציבור, כנראה, רק כאשר ישמשו נושא בדיקה לוועדת־החקירה הבאה.

שערוריית הענקת דרגת תת־האלוף ל־מזכירו הצבאי של פרס — שערורייה לא רק בעינינו הקטנים, אלא בעיני רבים וטובים בצה"ל — היא דוגמא מובהקת לכך. אם בנושא שולי זה נעשה ניסיון גם להסתיר את הוויכוח, להעלימו מעיני ה־ציבור ולטאטא את הסערה אל מתחת ל־שטיח — קל לשער מה מתרחש בנושאים חשובים וכאובים יותר.

העולם הזה מצא לנכון להעניק לפרשת בראון פירסום מירבי, הרבה מעבר לחשי־בותה, משום שהיא סימפטום מדאיג. אפילו מדאיג מאוד. היא מצביעה על כך שב־תחומים־חיוניים לא הישתנה כלום מאז מילחמת יום־הכיפורים, ואם הישתנה — היה השינוי לרעה. שתיקתה של העתונות הישראלית בשערורייה — להוציא הארץ ודבר, הופכת אותה שותפת למחדל הבא.

אם לא ניתן לחשוף ולפרסם את ה־מתרחש — שמורה עדיין לעתונות זכות הזעקה. ובנושא זה זעק העולם הזה ועוד יזעק זעקות גדולות מאוד.

קריאת העידוד וההזדהות שקיבלנו אחרי פירסום הכתבה בשבוע שעבר, בכתב ו־בעל־פה מקצינים רבים בצה"ל, בתוכם קציני־שדה אלמונים שלא היכרנו מער־לם, מעידות שהזעקה הזאת היא גם זעקתם.

כתבת־השער על „הלבלר שהפך גנראל" זכתה לתהודה חסרת־תקדים ביחידות צה"ל. העובדה שצה"ל ממשיך להחרים את העולם הזה ורק גיליונות־בודדים מגיעים, באמ־צעות ידיים פרטיות, ליחידות שונות, לא הפריעה הפעם לתפוצת הכתבה. היא הר־עתקה ושוכפלה, והפוטוסטאטים שלה הופ־צו בעותקים רבים — בין השאר גם בבניין המטה־הכללי עצמו.

אלוף תמיד

אצלנו תוכל לשמוע איך לבלות שבועיים של שמש ושלג בשווייץ ב-450 דולר!

בתקציב שהוא בהישג־ידך, במסגרת ההקצבה, תוכל להנות – במשך שבועיים – מהתרגעות נעימה מתחת לשמש מתרפקת על משטחי־שלג מרהיבי־עין, באחת מערי־הקיט הציוריות בשווייץ. לדוגמה: שהייה של שבועיים במלון SCHWEIZERHOF ב-ENGELBERG בחדר זוגי עם אמבטיה, מ-3.1 עד 14.2 : מ-6.3 עד 10.4 :
(המחירים בפרנקים שווייצריים. לנפש).

לינה, ארוחת בוקר וארוחת צהרים או ערב	594–
תקציב לארוחות נוספות	280–
כרטיס רכבת צירידי-אנגלברג וחזרה	28–
הוצאות אישיות שונות	338–
	1240–

שהם 450 דולר (לפי השער מיום 1.10.75)
פרטים מרחקים נוספים על אפשרויות לבילוי חופשת שמש ושלג במקומות אחרים – מצויים אצל כל סוכני הנסיעות ובמשרדי "סוויסאיר".

אנחנו עוסקים בתעופה אבל הראש שלנו לא בעננים

SWISSAIR

בינג־ליניאל

בנתניה ליד רמת פולג במרחק 20 דקות מתל-אביב

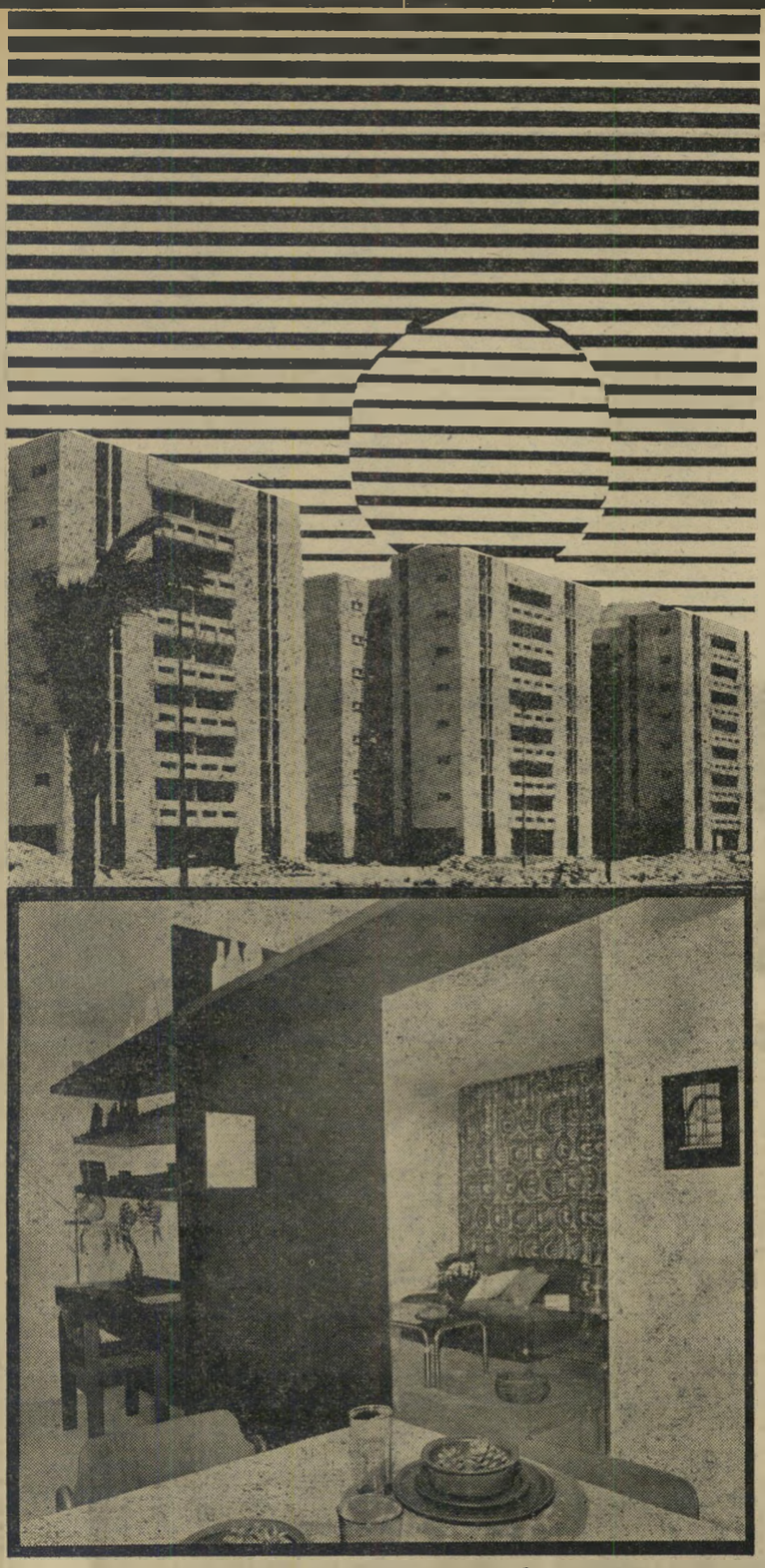

בשכונת קרית־נורדאו מציעה חברתנו את הדירות הבאות:

בבניינים בני 7 קומות

דירות 3½ חדרים 89 מ"ר במחיר ממוצע 190,000 ל"י.

8 קומות בנין כוכב

דירות 3½ חדרים 87 מ"ר במחיר ממוצע 188,000 ל"י.
דירות 3 חדרים 79 מ"ר במחיר ממוצע 173,600 ל"י.

זכאי משרד השיכון יוכלו לרכוש דירות אלו במחיר ובתנאי חזכאות.

לזוגות צעירים ולזוגות העומדים להנשא

בבניינים בני 4 קומות

דירות 3 חדרים 69 מ"ר במחיר ממוצע 140,100 ל"י.
דירות 3 חדרים 71 מ"ר במחיר ממוצע 143,200 ל"י.

בבניינים בני 8 קומות

דירות 3 חדרים 76 מ"ר במחיר ממוצע 163,000 ל"י.

למעוניינים תעזור חב׳ שיכון ופיתוח בהלוואות בלתי צמודות בתנאים נוחים.

הקדם קנייתך לפני הטלת מס ערך מוסף

הסעה מאורגנת לאתר הבניה בקרית נורדאו ביום ג׳ בשעה 9.30 וביום ה׳ בשעה 15.30 מסניף החברה ברחוב הארבעה 18 א.

בקרו בדירה לדוגמא בקרית נורדאו.

הדירה תהיה פתוחה למבקרים בימים א—ה בשעות **10.00—12.30 לפנה"צ ו־15.00—17.30 אחה"צ.**

תחבורה ציבורית למקום: „אגד" מס׳ 713 מנתניה, מתל־אביב, „אגד" מס׳ 605 ישיר ו־601 מאסף.

המשתתפים בעיצוב וריהוט הדירה:

עיצוב פנים — אדריכלית **כרמלה כרמי,**
ריהוט סלון, פינת אוכל, וגופי תאורה—**"כל־בו שלום".** חדרי שינה וארונות — רהיטי **„מבט".** טלויזיה ומקרר — **„תדיראן".** תנור בישול ואפיה — **„פאר".** מכונת כביסה **„קריסטל".**
מדפי עץ — נגרית ג. שחם, תל־אביב.

דירות שיכון ופיתוח-דירות איכות ורווחה

הקנאים לעתידה של ארץ־ישראל

בכל הפירסומים השונים הנוגעים במישרין או בעקיפין בנושא גוש־אמונים ומעשי־ההתנחלויות למיניהן מוצגים אנשים אלה כקנאים, הוזה־אומר כפנאטים שכל מציאות מדוייקת וקרובה לרוח הזמן אינה ניצבת לנגד עיניהם. הללו הם אנשים, כדברי הקו המנחה את „העולם הזה", המרחיקים לחלוטין את סיכויי השלום והחידברות עם הערבים אי־פעם.

בתקופה זו, שעה שצעירים רבים מאיתנו מוצאים את דרכם אל בירות אירופה ואל ארה"ב (100 אלף צעירים ישראליים מצויים, בהערכה זהירה, בניו־יורק) מוזר לראות צעירים הנלחמים על שלמותה של ארץ־ישראל, מילחמה שפירושה ויתור על „ערכים מקודשים" שנתקדשו לאחרונה בחברה הישראלית, וראש־וראשונה להם היא הנוחות וצבירת רווחים קלים מחר ככל האפשר.

מילחמתם של אנשי אמונים אינה אך־ורק על שלמותה של ארץ־ישראל. זוהי מילחמה על האידיאלים שנשכחו בישראל של שנת 1975 ! היכן נשמע שצעירים שעברו שלוש שנים שירות־צבאי, שירות שלא היה דבר של מה־בכך, יטלו על עצמם אי־נוחות נוספת דוגמת התנחלות בתנאים אלמנטריים, כאשר כל המוסדות המוכרים מגלים כלפיהם יחס עויין של התנכרות ואף על־פי כן מצליחים הם !

ראייה להצלחתם של „חוגי הקנאים" היא הקמתם של יישובי גוש־עציון, שהוקמו אף הם בתחילה בגדר של דח־פקטו, ורק לאחר־מכן — בכורח הנסיבות ואמת־החיים העולות מתן — הפכו עובדות של ממש, שאין איש מעז לקום ולחלוק עליהן חלוקה כלשהי.

משום־מה מצליח „חתינוך הפנאטי" במקום שבו נכשל החינוך השקול והמאוזן אותו מנסים להקנות לצעירים אותם חוגים המכנים עצמם „חוגים למען ציונות שפויה", או ישראליים חנוטים מהמרכז ושמאלה. חיחידים המצליחים להוציא אל הרחוב ואל החת־נחלויות השונות ברחבי־הארץ אלפי צעירים ואחרים הם אנשי גוש־אמונים. אין בקרב חוגי אמונים כל פיקפוק בדבר זכותם על ארץ־ישראל. ארץ זו ניתנה לנו בכוח הבטחת־התורה, וזוהי אחת מן האמיתות שכל טיעון פוליטי או אידיאי לא יוכל לה. הצדק אינו צדק יחסי הנקבע על־ידי קבוצה אידיאית־פוליטית זו או אחרת. זהו צדק אבסולוטי הנובע מן האמונה הכנה ! מה מניע צעיר ישראלי, חנמנה עם חוגי אמונים (דתי, בדרך־כלל) לעזוב דרך קלה ובטוחה הפתוחה בפניו להצלחה כלכלית, אקדמאית או חברתית ולבחור בתחיה דרך־התחתים קשה דוגמת דרך־ההתנחלות, המסתכנת באי־פופולריות מצד הישראלי הממוצע, האמון על קיום החלטות הממשלה ? תשובה אחת לכך — הביטחון האיתן בצידקת מעשיו, ביטחון החסר משום־מה בחוגי השמאל המהווים מיעוט קטן ורועש. מרביתם של הישראלים בארץ משולים לעלה נידף ברוח שאינם יודעים אנה יפנו. החלילה לקראת אש"ף אינה נראית להם, ואל האמונה הכנה והמוחלטת אין הם יכולים להגיע מאחר שלא חונכו חינוך יהודי של ממש !

שורש ההבדל בין צעיר דתי לחילוני בישראל הוא בעובדה שהצעיר הדתי מכיר בעובדת היותו בראש־ובראשונה יהודי, ורק לאחר־מכן ישראלי, ואילו יהדותו של הצעיר החילוני חסרה — תחתיה מצוי מישקע ריק שאינו מתמלא על־ידי „ישראליותו". צעיר דתי אמון על קיום תרי"ג מיצוות, שאחת החשובות בהן היא מיצוות יישוב ארץ־ישראל בגופו. לא לחינם נאמר במקורות: „ארץ־ישראל גבוהה מכל הארצות", ועל־כן כל העוזב אותה קרוי יורד. בארה"ב או באירופה אי־אפשר להיות יהודי שלם, אולם ניתן גם ניתן להיות שם ישראלי שלם הבא אחת לתקופה מסויימת לקונסוליה המקומית ומחדש את דרכונו הישראלי, אך לא היהודי !

הרגרסיה שמגלח ממשלת־ישראל יום־יום ושעה־שעה במגעיה עם אויביה וידידיה כאחת אינה נחלתם של חוגי אמונים. הללו אימצו להם את אימרתו של בן־גוריון, למרבה האירוניה, ומגשימים אותה הלכה־למעשה — הם־הם המגשימים את העיקרון של „לא חשוב מה יאמרו חגויים — חשוב מה יעשו היהודים."

לא באנו לכאן בחסדן של אומות־העולם הללו ש־שימשו אך כלי־שרת לעשות רצונו של בורא, זוהי עיקר השקפתו של כל אדם דתי המצוי בארץ. וכשם שלא באנו בכוח רצונן של אומות־העולם, כך לא נצא או ניסוג עקב החלטה זו או אחרת של אומות־העולם. שלנו הארץ — ולנו ניתנה.

מעולם לא חבנו חובה מוסרית או כלכלית לפליטים הערביים, ועל־כן תמוהה עמדתו של אורי אבנרי הרואה בנו אחראים למצבם של הפליטים (כדוגמה אזכיר רק את כתבותיו על דובר אש"ף בלונדון — תמאמי). משום־מה נוטים אנו לשכוח, כי הפליטים הערבים נמלטו מ־בתיהם עקב קריאתו של המופתי שהבטיח להם, כי אחרי ככלות־הכל ישובו לבתיהם כמנצחים. את ה־מציאות אין לשנות, ואין מקום לטעון כי עלינו מוטלת חובת־שיקומם של הפליטים הערבים. מדי־נות־ערב העשירות, החנוקות בתמלוגי־הנפט, לא נקפו מעולם אצבע ל־מען אחיהם הערבים ו־הטילו את הטיפול בהם על אירגוני־עזרה עולמיים דוגמת אונר"א המסונף ל־או"ם. ודי לנו בעובדה זו.

ה„ריאל פוליטיק" לא מכיר בשינויים קוסמטיים לאחר שנכבשו חלקי־ארץ שונים כיבוש של מילחמת צודקת, מילחמה ששתי פנים לה — חיים או מוות — ואין בה דרך־ביניים (דבר שלא היה קיים, לדוגמה, שעה שפלש היטלר לחבל הסאר, וזאת מטעמים אימפר־יאליסטיים גרידא). כשם שאין פולניה דורשת חלקים לעצמת, שנלקחו על־ידי שכנותיה, בהכירה במציאות ח־חדשה, כך הוא הדין לגבי סיכסוך המזרח־התיכון. אין בכוחם של סחטני־נפט למיניהם, ועימם תומכיהם המ־ראליים, לשנות עובדות למעט בכוח הזרוע, ואליו נחיה מוכנים בלית־ברירה תמיד וננצח תמיד, כל עוד נחיח משופנעים בעצמנו בכנות צידקתנו.

אסיים בציטוט מדבריו של אבי שגירינו באו"ם, שכיחן כרבה הראשי של ארץ־ישראל. כוונתי לרב הרצוג זצ"ל. משנשאל הרב הרצוג לעתידו של עולם, עם פרוץ מלחמת העולם־השנייה ענה כי במקורות נמצאו נבואות אך־ורק לחורבנם של שני בתים, ולא נמצא בכל המקורות עניין חורבנו של בית־שלישי. לכל אותם ספקניים ש־בינינו, המעלים חדשות־לבקרים את הקלישאה של מילחמת־אחים וחורבנו של בית עקב שינאת־אחים, אין לי לומר אלא זאת: בקרב מאמינים שבנו אין ספק ביחס לעתידו של עם־ישראל, ועל־כן אין מקום אצלם להרחור בדבר חורבנה של אומה. ואצל החסרים אמונה זו — את חורבנם־שלהם רואים הם. אולם מכאן ועד לחורבנה של אמונה, רחוקה חדרך רב.

חיים שטנגר, תל־אביב

התיישבות וביטחון - מה הקשר?

כאחד שבזמנו דגל בכנות בכיבוש רמת־הגולן ובהקמת יישובי־ספר שישתתפו, יחד עם צה"ל, בהגנה על יישובי עמק־הירדן מפני כל איום צבאי סורי, אני חושב היום שעכשיו, דווקא לאחר הטבח ברמת־מגשימים, הגיע הזמן לבדוק אם ההתיישבות ברמת־הגולן באמת עונה על המטרות שהצבנו בפניה.

מתברר שרצינו להגן על עין־גב, תל־קציר וכל השאר, ומה שקרה בסופו של דבר הוא שפשוט קיצרנו את הדרך לרוצחי הפת"ח, ובמקום שיצטרכו לעבור דרך ארוכה של עשרות קילומטרים, עמוסי נשק וחומרי־חבלה עד ליישובי עמק־הירדן, הם לא חייבים היום אלא לעבור 2-3 קילומטר כדי להגיע ליישוב כמו רמת־מגשימים ולרצוח, בלי מאמץ, שלושה בחורים חסרי־מזן תוך שניות ספורות. ותוך חצי־שעה הם יכולים כבר לחיות ציק־צ'ק בחזרה בשטח שורית.

חגיע סוף־סוף הזמן שנלמד להבין מהי מטרת ה־מחבלים:

כל כוונתם היא בסך־הכל לחדור בקלות מכסימלית לתוך השטחים שבידינו, להגיע במהירות האפשרית אל היישוב האזורחי הקרוב ביותר, לפגוע במכסימום של אזרחים ישראליים ולחזור תוך מינימום של זמן ונפגעים מצידם לבסיסיהם שמעבר לגבול.

אם אין כל ויכוח על הנחת־יסוד זו, ועל כך שהגענו ב־1967 לרמה הסורית רק כדי להגן על מדינת־ישראל שבתחום הקו תירוק, נשאלת השאלה: איזו תועלת, בהקשר זה, מביאים יישובי רמת־הגולן לביטחון המדינה, עם כל הכבוד לאנשיהם החלוציים והעקשניים !

האם הקמנו יישובים חדשים כדי שבמקום שיחודים יירצחו בעמק־החולה הם ייטבחו ביתר קלות על ריכסי תגולן ! האם זהו התיתרון החגיוני לבעיות ביטחוננו ! לדעתי, הדרך הטובה ביותר להגביר את הביטחון בתוך שטח מדינת־ישראל, ולהקשות על המחבלים להגשים את מטרותיהם היא להפוך ב־180 מעלות את המגמה הקיימת היום. כלומר, יש להתריק עד כמה שאפשר את יישובינו האזרחיים מן הקו הסגול, במקום להצמיד אותם אליו, ועם זאת להגביר ולהתאים את סיורי כוחות־צה"ל לאפשרויות החדירה והתקדמות של המחבלים בשיטחי הרמה. כך נכריח את „גיבורי" הפת"ח להגיע לאותו מצב שממנו הם כל־כך רוצים להימנע: התנגשות עם חיילי צה"ל, במקום עם אזרחים מופתעים וחסרי־הגנה.

באותו זמן ממש יש בהחלט לעודד ולכוון את מיטב הנוער להתיישב באיזורי הארץ הריקים, שזועקים באמת להתיישבות: הגליל, הר־הנגב והערבה. זו תחיה הגשמת ציונית במקומה ובזמנה.

אביגועם עציון, ירושלים

הרפורמה ושכרה

הכתבה „מרד המכוניות בצה"ל" („העולם הזה" 1986) ליבנה הרבה דברים סתומים. עם זאת היו בה דברים בלתי־ברורים, או הגדרות בלתי־מדוייקות.

מדוע קצין, או קבוצת קצינים, המסרבים להשתמש ברכב העומד לרשותם נקרא, או נקראים, מורדים ? מדוע חייב קצין בקבע לקבל הטבה בצורת המכונית שצה"ל מעמיד לרשותו ? האם רק בגלל חמיסים הנס־חטים ממנו בשל כך ?

בכל חברת נורמלית רשאי אזרח, וגם כל קצין הוא בגדר שכזה, לוותר על הטבה כלשהי מטעם המעביד או מטעם המדינה, טרם שמענו שהמדינה העמידה אזרח כלשהו למישפט, מפאת סירובו לקבל הפרשי־הצמדה בעת פידיון מילווה כלשהו. או אזרח שלא חתייצב לפני הביטוח־הלאומי לדרוש את התשלומים עבור ילדיו. אדרבה, ישמש ויתור זה על הרכב כדוגמה, לשרים ול־פקידות הממשלתית, לחנחלת „צנע" בחוצאות ראוות־ניות.

חמיסים על הרכב לא יסתכמו רק בסך 150 לירות, אלא במאות לירות כל חודש. המיסים בכלל, לאנשי־חקבע, יעלו כמח מונים. למעשה, עתח יתחילו אנשי־חקבע להרגיש מהו עומס המיסים המוטל על איש־המילואים, מאחר שכל סכומי־ההכנסה שהיו פטורים ממס עד סוף יוני 75' חייבים עתה במס, ואין המדובר באחזקת־רכב בילבד אלא גם בפטור־ממס על חלקים ניכרים של המשכורת, ולרוב בצדק.

די להשוות משכורת של סרן בקבע (בשנת 2-71'), שעליח שולם מס בסך של 50 (חמישים !) לירות. מאותח משכורת, של אזרח, שולם באותח תקופח למעלח מ־800 לירות מס. ובאותו יחס גם מילווה־הביטחון. כיום, דין כל חייל כדין כל פקיד ממשלתי. בכך נעשח עוול, הזעוק לשמיים, על־ידי אותח ועדח שעשתח חכללות ללא כל אבחנח.

חבטחת מישרד־האוצר כי המשכורת נטו עד אפריל 1976 תחיח כפי שהיתח בשנח חקודמת — פירושח, עבור השכירים וחיילי צה"ל בכלל זח — חפסד כל תו־ספת־היוקר. ומכאן חודאח בעקיפין של מישרד־האוצר, על חכבדת עול המיסים על השכירים. אותח משכורת נטו כמו בשנח חקודמת, פירושח:

כל תוספת־היוקר ש־שולמח החל מתחילת יו־לי 75', נשאבת בחזרח כ־מס; סכומי מילווח־המילחמח — שבשנח ח־קודמת היו מילווח (שב־עתיד יוחזר) — יישאבו חשנח כמס ולא יוחזרו; כל תוספות־חשכר, תוס־פת־היוקר וחטבות סוצ־יאליות שיחולו מינואר 76', יישאבו גם הם כמס.

בסך־הכל, על משכורת שבסיסח באפריל 1975 ישולם לפי חאמור לעיל: 1) על משכורת חודשית: 5000 לירות ברוטו, תוספת־חמס כ־10 אלפים לירות; על משכורת 4000 לירות, תוספת חמס כ־8000 לירות; על משכורת 3000 לירות, תוספת חמס כ־6000 לירות. זאת רפורמח, וזח שכרח.

מרדכי זוהר, אשדוד

LONG LASH
הלנה רובינשטיין
מדע היופי

ריסים ארוכים, ארוכים, עשירים ובכל זאת טבעיים בעזרת ILLUMINATION LONG LASH של הלנה רובינשטיין.

LONG LASH - מיכל גלילי מהודר להפליא, מגוון את ריסיך, ומכיל רסיסי שיער הנדבקים לריסיך ומוסיפים להם אורך ממשי ומראה עשיר. העלי את LONG LASH בתנועות סיבוביות קלות כלפי מעלה באחד מהגוונים המוצעים לך. מלוי להשגה בחנויות.

LONG LASH ידגיש את עיניך ויבליט את יופין.

יעוץ קוסמטי ניתן חינם במרכז ההדרכה של הלנה רובינשטיין, תל-אביב: שדרות בן-גוריון 94, טלפון 240256 בימי ב, ג, ה, בין השעות 3.30-6.30 אחה"צ.
בחיפה: מועדון א. א.ע, רח' יחיאל 2 טלפון 667613 בימי א, ג, בין השעות 3-6 אחה"צ.

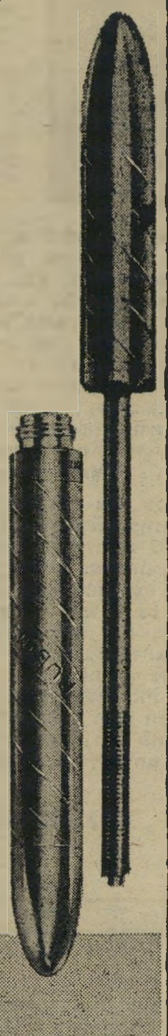

חגי לבינסון אילון

מכתבים

עצה לצפון

בזמן האחרון שומעים אנו על התפרצויות רבות בצפון הארץ על-ידי מחבלים, על-אף השמירה במקומות שונים בצפון.

המחבלים מצליחים, ברוב המיקרים, להתפרץ פנימה ליישובים ולהרוג תושבים במושבים וגם בקיבוצים.

הצעתי היא, להקים גדרות אלקטרוניות, כמו אלו שבהן השתמשו האמריקאים בוייטנאם, ואז, יש לקוות שהחדירה לשטחים שלנו תיחלש.

מאיר אבנון, חיפה

אימי העתיד

כאשר ראיתי את התמונה של תהלוכת-הניצחון של גוש-אמונים ל"מחנה קדום" (העולם הזה 1998), ידעתי מייד שזה מזכיר לי משהו.

יגעתי ומצאתי: תמונה מתוך הסרט "כדורצח" (מלבד מנחם בגין, השותק בנדון כדג ב-מים) "זעם" ו"צער רב" על חאבדה, הרי רבין וחברי-יועציו צוהלים ושמחים עם ניצחון כביר זה של ניטרול האיש הפוסלאר.

ברם, נראה לי שגם אנשי הליכוד וגם אנשי סמליותו של רבין מופיעים כמנוטרלים מהכוונה האמיתית, הנסתרת, של אריק שרון בהחלטתו לעבוד כיועץ לראש-הממשלה.

לשרון היו, לדעתי, כמה-וכמה מניעים לצעדו זה של נטישת חליכוד לטובת מישרה בכירה במישרד ראש-הממשלה. המניע המרכזי להחלטתו היה, לדעתי, הבטחה מפורשת שקיבל שרון מראש-הממשלה ל-קבל את תפקיד הסז, הרמטכ"ל, בעוד כ-שנתיים ואולי אף לפני זה (אם וכאשר יצליח רבין לסלק את הרמטכ"ל הנוכחי, מוטה גור).

המניע העל-מרכזי של שרון היה לחתור תחת מעמד ראש-הממשלה ושילטון המערך בצורה מתוחכמת, מתוך מישרד ראש-הממשלה, עד לחיסולם המוחלט של רבין ושילטון המערך.

המשימה הראשונה של שרון — בקו ישר לריעה זו — הושגה לפני כשבוע, כשאריק מסוגלים לחדש את המדור, הורידו אותו ותגו במקומו עוד תשבץ או משהו.

יוסף אחי-מרים, נאות אפקה

חניצחון הוא של אריק

מאז הצטרפותו של אדריכל הניצחון החלקי במילחמת יום-הכיפורים (אפריקה, זוכרים?), אריק שרון, לחבורת היועצים של ממשלת הצללים בראשות יצחק רבין, מנסים אמצעי-התיקשורת "לרדת" לסוף דעתו בגין החלטתו של אריק (רמטכ"ל העתיד?) לנטוש את גלגלי החיים הפוליטיים במסגרת הליכוד (שהוא יזם והקים, זוכרים?!) ולהפוך יועץ-סתרים מן-השורה במישרד ראש-הממשלה בירושלים.

הכל ניסו, ועדיין מנסים למצוא את הפיתרון והמניע האמיתי לצעדו הנמרץ שגרם, מלבד אספקטים אחרים, לניטרולו הכמעט מוחלט במערכות הפוליטיקה שלנו.

בעוד אנשי הליכוד מביעים מפעם לפעם (מלבד מנחם בגין, השותק בנדון כדג ב-כדורצח, **שהופיעה** בהעולם הזה (1991) לפני כמה שבועות. האם זה רק דימיון מיקרי?

חנה מאיר, ירושלים

● התמונה מהסרט העתידני, המתאר עולם אימים אולטרה-פשיסטי, ותמונת מתנחלי גוש-אמונים — **ראה גלופות.**

סצינה מתוך הסרט "כדורצח"
עולם-אימים בעתיד

סצינה מעליית המתנחלים למחנה קדום
אזהרה בהווה

לא ריצים אנשים!

הגיע הזמן להחליף את עורך מדור הסיפורים שהופיעו בגיליון האחרון של העולם הזה (1997).

מוטב לבטל את המדור במקום שיופיע כמו שהוא מופיע, שוב יש סיפורים על חורחים הקבועים של המדור, ויקטור שם-טוב ומני פאר והחכמים במרכאות כפולות של קפה אכסודוס בת"א. חמש תמונות של-מות על בעל-הפיצריות מנפרד כץ הן יותר מדי אסילו אם הוא מאכיל את עורך המדור כל יום בפיצה.

הסיפורים על אנשים חדשים, שאינם מופיעים דרך-קבע במדור הם סיפורים "שאולים" מעיתונים אחרים. בשביל זה לא צריך את העולם הזה. אם אתם לא

מכתבים

שרון היה האיש שיעץ לראש־הממשלה „לוותר" ולהיכנע למתנחלי סבסטיה, ול־הקצות להם מקום־התנחלות במחנה צבאי סמוך.

רק עכשיו מתחילים להבין את מניעיו האמיתיים בהצטרפותו לצוות של ראש־הממשלה, וכפי הנראה, זו רק התחלה.

עוד דרכו של שרון ארוכה.

ישראל בן־חורין, ירושלים

סכנה, תהום!

במאמר „אל התהום" (הנדון, העולם הזה 1998), הופיע תצלום של תמרור מוזר. מאם

המצאה?
אזהרה מפני מידרון

זו עוד אחת ההמצאות של העולם הזה?

דויד אורן, חיפה

● לא. התמרור „סכנה, תהום לפניך" ניצב ביפו, בקירבת בית־החולים „דונולו." הוא בא לסמן כי בקצה הרחוב, היורד לים, מצוי מידרון תלול ומסוכן.

לקח הבחירות בנצרת

תוצאות הבחירות בנצרת מלמדות, שלא ניתן להשכיח מלב האוכלוסיה הערבית מאוויים לאומיים וריגשות אי־הזדהות עם מדינת ישראל. הבה לא נטמון ראשינו ב־חול: מדינה, שבעצם הגדרתה נועדה עבור יהודים, אינה יכולה שלא ליצור ריגשי־נחיתות, אפלייה ואי־הזדהות בלב אזרחיה הלא־יהודיים.

בן־גוריון הכירה בסתירה פנימית זו, וב־אומץ־לב האופייני לו לא נרתע מלהודות בה. הוא „פתר" את הבעייה על־ידי מימשל צבאי שבוטל בתקופת לוי אשכול. המימשל הצבאי, וביטולו לאחר־מכן, לא שינו את שאיפותיהם הלאומיות של הערבים ואת אי־הזדהותם עם המדינה היהודית.

נראה לי, שהפיתרון נעוץ בשתי אפשרו־יות: הקמת שילטון פדרלי שיתן אפשרות לביטוי לאומי לערביי הארץ, או ביטול חובת רישום הלאום והדת במיסמכים רישו־מיים. דבר הנחשב בעיני הערבים כאות־קלון וכמקור אין־סופי לאפליות.

גד לוין, תל־אביב

עונש בכתי־האבות

העונש שמגיע לבעלי בתי־האבות בטיב־עון הוא רק אחד: להכריח אותם לבלות את שארית חייהם בבתי־האבות שלהם עצ־מם. נראה איך הם היו מגיבים אז.

אסתר ויים, חיפה

אני לא מבינה, מה אתם רוצים מבעלי בתי־האבות בטיבעון? הם בסך־הכל עושים ביזנס. מי שאשם באמת הם הילדים של הזקנים, שמכניסים את ההורים שלהם ל־מחנות־הריכוז האלה, והממשלה — ש־נותנת לנאצים יהודיים לנהל בתי־אבות.

מרים רוטשילד, ירושלים

צדק חלקי

בהתייחס לכתבה „בתי־מוות לזקנים" (העולם הזה 1996), על בתי־האבות בטיב־

(המשך בעמוד 14)

לי־די יש רק אחת...

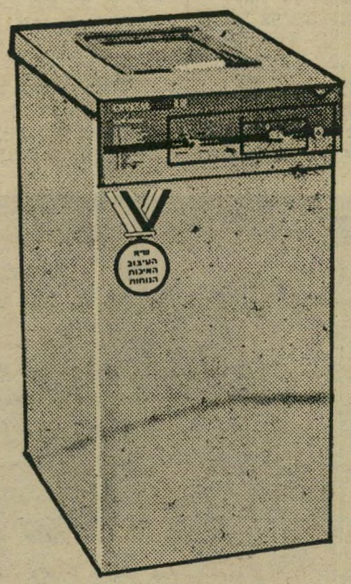

...ואין שניה לה!

כשמכונת כביסה הופכת להיות מספר 1 בשוק, מיד מנסים אחרים לחקותה.
לכן, לטובתך שימי לב, ודרשי אך ורק ליידי קריסטל האמיתית.
בקנותך ליידי קריסטל:-

אנו מבטיחים לך - תמורה מלאה לכספך,
אנו מבטיחים לך - מכונת כביסה עם כל היתרונות והמעלות,
אנו מבטיחים לך - כביסה נקיה ופעולה תקינה של המכונה לשנים רבות,
אנו מבטיחים לך - שירות טוב ומסור, לאורך זמן,
אנו מבטיחים לך - הנאה מלאה מפעולתה של ליידי קריסטל.

קריסטל

ממשלת ישראל
חמשרד לקליטת העליה

הסתדרות
הציונית
העולמית

הסוכנות היהודית לא"י
מחלקת העליה והקליטה

אל הישראלים השוהים בחו"ל

ממשלת ישראל והסוכנות היהודית החליטו לאחרונה על מתן הקלות לקליטת תושבים חוזרים.
על הענקת התנאים יוחלט באורח אינדיווידואלי בהתאם למצב ולצרכים של כל פונה.
ישראלים תושבי חוץ לארץ, המבקשים לשוב לישראל, יפנו אל משרד מחלקת העליה והקליטה של הסוכנות היהודית / ההסתדרות הציונית העולמית הקרוב למקום מגוריהם, ויקבלו מידע על סיוע אפשרי.

הכתובת בארץ: ועדה לתושבים חוזרים
ת.ד. 7384
ירושלים

„איזה שר היה מחזיק נהג עם דיעות כמו שלך?" ושאל ח"כ לובה אליאב

■ עד כה נחשב כציוני כל מי שעלה לישראל. בכנס־החירום של מנהיגי הציונות, שהתכנס לאחרונה בבניין ה־כנסת בירושלים, הגדיר ראש־הממשלה **יצחק רבין** את מהות הציונות מחדש. רבין קבע כי ציוני הוא כל מי ש־יעלה בשנת 1976 לרגל לישראל.

■ מזכ"ל ההסתדרות **ירוחם משל** החליט, לאחרונה, שלא לחסוך שיבטו מאיש. כ־שהוזמן להרצות במועדון 213 שעבר מתכנס תחוג כמינהגו, והתנהל בו ויכוח סוער על מצבם של אנשי אחדות העבודה בתוך מיפלגת העבודה. את אכזבתו הקשה מהמיפלגה הביע ח"כ **ז'אק אמיר**, ש־אמר: „מיפלגת העבודה חייבת לקחת את עצמה לידיים, ואילו אנו צריכים להחליט אם TO BE, OR NOT TO BE במיפלגה."

■ לדוברת מישרד־הברי־אות, **דבורה גנני**, יש בעייה. מכיוון שהיא האשה היחידה בישראל הממלאת תפקיד של דובר ממשלתי, לא שונה עבו־רה התקן, והשר שלה **ויק־טור שם־טוב** מציג אותה כ„הדובר שלי". בעת ישיבה ש־התקיימה במשרד קופת חולים התקוממה דבורה, ואמרה לשר: „אני לא דובר, אני דוברת." הרגיע אותה מנכ"ל קופת־חולים **אשר ידלין**, באומרו לה „אל תדאגי, אצלך אי־אפשר לטעות."

■ מישרד־התיקשורת תא־ליט להתלבש על כל תחנות־תרדיו הפועלות בישראל תח־עוברות על התקנות. אחת מ־תחנות־רדיו אלו נמצאה ב־אחד מקיבוצי חשומר־חצעיר, ומתפקידה היה לשדר לחברים את סידור העבודה. יום אחד הופתע החבר המתפעל את תחנת, יהודי כבן 70, כש־למקום הגיעו שוטרים ולקחו אותו למעצר. לא עזרו כל ה־פניות למישרד־התיקשורת ל־של אירגון־אימהות־עובדות, בו חברות נשים הידועות ב־זכות עצמן או בזכות בעליהן, אמר: „אוזני פתוחה לשמוע כל מיני דברים, גם רכילות. שמע־תי כי יש נשים בהרצליה־פיתוח, שהן מומחיות גדולות בכל הנוגע לגבינות שווייציות, והידעות להבדיל בין סוג יין אחד למישנהו. הנשים הללו ירשבות בסאלון המרווח שלהן ביום חמישי, ומחליטות כי הגיע הזמן להוריד את הר־מה. לא את שלהן כמובן. כי אם את זו של העוזרת."

■ לעיצומו של ויכוח סו־ער שניהלו נהגי־שרים במיש־כן הכנסת בירושלים, נקלע ח"כ **אריה** („לובה") **אליאב**, שהצטרף אליו מייד והביע את דיעותיו בעניין המשא־ומתן עם הפלסטינים. משסיים, אמר לו אחד הנהגים: „תגיד לי אתה, איזה שר היה מעז להחז־זיק נהג עם דיעות כמו שלך?"

■ מסתבר כי לחוג יושבי אכסודוס בתל־אביב קיים מת־חרה בשם חוג אכסודוס גם הוא, שעם חברין נמנים חברי מיפלגת העבודה שנמנו עם חטיבת אחדות העבודה. בשבוע

משה אפרתי

הרקדן והכוריאוגראף, הצליח להגשים את חלום־חייו ולהקים להקת־מחול חדשה. אחרי הצגת־הבכורה של הלהקה, שעם חבריה נימנים גם חרשים־אילמים מלחקת־הדממה, שמייסודו של אפרתי, חת־קיימה מסיבה בביתו חיפואי של השחקן יוסי שילוח. אפרתי, שהיה כוכב־המסיבה, מיחר אל אחת מחברות להקתו, הרקדנית חיפחפייה אסתי נדלר, וחחמיא לה על ריקודה בערב חבכורה.

גרגורי פק

השחקן בן ה־61 חגיע לישראל לצורך השלמת שני ימי־צילום של סירטו חחדש, האות. לפני הגיעו שלח מיברק, ובו ביקש לאתר את אמנון שפק (משמאל), מדריך־תיירים ששימש פעם כנחגו בעת צילומי הסרט בילי שני כובעים, לפני כשנתיים. פק הגדיר את אמנון, אותו הוא מכנה „גוני", כחברו הטוב ביותר, וזמין אותו ואת אשתו לבקר בביתו שבחוליווד, ואפילו מצא זמן, משך שני ימי־חצילומים, לסעוד בביתו של אמנון שבפתח־תיקווה.

שמעון עדן

נער־השעשועים הישראלי־גרמני, אינו מתבגר. כך, לפחות סבור העיתון הפרנק־פורטי אבנדפוסט, היודע לספר כי לאחרונה התעשר עדן במכונית רולס־רויס כאשר ניצח את המולטי־מיליונר דויד בקר במישחק־קוביה בן שלוש דקות, שהתקיים בעדן־סאלון החדש בברלין. גם בקר וגם עדן הימרו על מכוניות חרולס־רויס שלהם. קובייתו של עדן נפלה שלוש פעמים על הסיפרה אחת, וכך זכה במכונית ששוויה 130,000 מארק. הדבר היחידי שהרגיז את בקר, שהתעשר מבתי־אבות, אותם הוא מחזיק באנגליה, הוא העובדה שייאלץ להמתין זמן־מה עד שיקבל רולס חדשה במקום זו שהפסיד. שמעון עדן מחזיק עתה בברלין שתי מכוניות רולס־רויס.

אנשים

שחרר את החבר הקשיש. רק אחרי שהקיבוץ סנה באופן ישיר למנכ"ל מישרד־התיק־שורת, **שימחה סורוקר**, שוחרר האיש ממעצרו.

■ האורח האחרון בפתיחת התערוכה של הפסל **דני קרוון** בגלרייה גורדון בתל־אביב היה נשיא המדינה, **אפרים קציר** בכבודו־ובעצמו, שבא ממש ב־דקה האחרונה לפני סגירת ה־גלריה בחברת אשתו, **נינה**. דני קרוון, המציג בתערוכה נוסף לפסלים גם רישומים ש־צייר לסיפרו של ח"כ אריה באחת מסינות החדר ניראו מת־גודדים **יעקב תמיר**, מי שהיה נציב מס־הכנסה, הנציב הנוכחי **יצחק מן** וסגנו, **אביטל דובנוב**.

■ את ערב־הראיונות ח־אחרון במיסגרת הבימהנשמע החליטו המארגנים להקדיש ל־מראיינים ידועים, כדי ש־יראיינו בו זה את זה. ראשון המראיינים היה **שמאי** („שמיל") **שי**, ששאל את איש־הטלוויזיה **ירון לונדון**, כיצד הוא בוחר את האנשים המופיעים בסנדו. עוד קודם

משה ינוקא

חצייר וקצין־הצנחנים לשעבר, בגילגול החדש שלו (משמאל, בתחפושת מכשפה) כמארח הראשי במלון הסקע־האדום באילת. בעזרת צוות עליז של צעיירים, אותם ליקט מכל קצות הארץ, הפך ינוקא את המועדון למקום בילוי מקורי, התגלה בעצמו כמחזאי, במאי ותפאורן בתצגות האור־קוליות שהוא עורך במקום כל ערב. אמרת שחקנית התיאטרון הקאמרי זהרירה חריפאי: „אחרי מה שעשה באילת — הוא עוד יביים בתיאטרון הקאמרי!"

(„לובה") **אליאב** שלום, היה בטוח כי למרות ההזמנה שנש־לחה אליו לא יופיע הנשיא ל־פתיחה, מפאת השעה המאו־חרת. אך קציר הוכיח כי הלך־הרוח הספורטיבי השורה עליו מתבטא בכל שעות היום וה־לילה. קציר הפך לאחרונה צימחוני, חדל לאכול מאכלי־בשר, החל משחק סניס והוא מקפיד לשחות פעמיים בשבוע.

■ העיתונאית **דליה אב־ניאון** היא אשה נמרצת מאד. פרט לעובדה שהיא אם ל־ארבעה ילדים, שהגדול בהם חייל בצבא, היא גם מחברת של סיפרי־ילדים, ולאחרונה הפתיעה את ידידיה כשפתחה את תערוכת־הציור השנייה ש־לה, בגלריה ארמון בעיר ה־עתיקה בירושלים. אחרי הפ־תיחה הכינו לדליה ידידה ה־עיתונאי **אריאל ויינשטיין** ואשתו **צביה**, שהיא מזכיר־תה הפרטית של רעיית נשיא המדינה נינה קציר, הפתעה. הם הזמינו אותה לביתם ה־ירושלמי, שם אירגנו לכבודה מסיבה רבת־משתתפים. באותה מסיבה, אגב, כמעט שהתקיימה ישיבה של ראשי מס־ההכנסה. שלונדון הספיק לענות, השיב במקומו **יעקב** (יענקל'ה") **אגמון**: „בחוסר־זהירות."

■ כשנשאל לונדון מה היה מציע לחרזון, שהוא גם מראיין־לעת־מצוא, **דידי מנוסי**, אילו היה מנחה במקומו את סנדו, שוב לא נתן לו אגמון הז־דמנות לענות, קרא: „שיקנה לו פיאה נוכרית!" ואז, לראשונה מזה שנים, הסיר דידי את כו־בעו המפורסם בפומבי והראה לקהל את קרחתו הנוצצת.

■ יעקב אגמון סיפר גם, כי למד שיטה אמריקאית — כיצד כדאי להתראיין: „אם שו־אלים אותך שאלה שיש לך תשובה עליה, תשיב: אני מאוד שמח ששאלת אותי את השאלה הזו", אם שואלים אותך שאלה שאינך מוכן לה, תפתח תמיד ב„זוהי שאלה מאד־מאד מעניי־נת."

■ מאוחר יותר שאל אב־מון את שי, מה דעתו על הבע־ייה הפלסטינית, שמיל, שהופתע מן השאלה, לא התבלבל, הש־תמש בעצתו של אגמון והשיב מניה־וביה: „זוהי שאלה מאד־מאד מעניינת."

הזודיאקוס

שבוע סוער מבחינה פיננסית ורומנטית. היגררות להוצאות מופרזות תביא אותך לסף הייאוש. אך הצלה שתבוא בעיקבות קשר רומנטי חדש, תחסוך את הגלגל. בשבוע זה רבים סיכוייך למצוא את בן חזוג האידיאלי. פחדך מצרה המרחפת על ראשך מוצדק ביסודו. קשריך החברתיים יסתעפו.

ובכן, הגענו לזה שוב: הדברים האמיתיים מתגלים, בזה־אחר־זה, מאחרי פרגודי האשליות, הצביעות של האנשים הסובבים אותך, והרצון הבלתי־מציאותי לעזור. את ניצבת על פי־תהום, בעיני־רוחך, והדיכאון עלול לגבור עלייך. משום כך מוטב שתתייחסי למתרחש בחומור, לא בציניות.

הקסם האישי שלך יסייע לך להיחלץ ממצב מביך. הדימיון הפורה בו חנן אותך מזלך עלול להיראות השבוע בעיני אנשים מסויימים כהפרזה בתפיסת המציאות. עליך להישמר מלהיות אכזר כלפי אחד האנשים הקרובים ביותר. אכזבה ריגשית תימוג ותיראה באור שונה.

מריבה עזה וחסרת־תכלית לא יכולה להציל דבר. על כן, אם יש באפ־שרותך, רסן את תחושתך — ואפילו את המרירות הממלאה את ליבך. דבר זה חשוב גם מבחינה רפואית: זהו שבוע מסוכן במיקצת. לחולי־לב ולנוטים למחלות פנימיות. כסף לא רב אך חשוב מגיע לך, בזכזי אותו.

מישהו שחשבת אותו כל השנים לידידך הטוב, יתגלה השבוע כאויב בנפש, המסוגל לכל על־מנת להשמיץ אותך בעיני הממונים על שניכם. התאפקות מצידך תקדם את עניינך, לכן היזהר מכניעה לדחפים בלתי מרוסנים. הרבו בנסיעות מחוץ לעיר. שם יש לכם סיכוי לפגוש ידיד טוב.

זה קורה, אך באיטיות משגעת. הסכנה הגדולה ביותר תמאיימת עליך בשלב זה של המישחק, היא שתאבד את העצבים ותנקוט בצעדים נחפזים. תערוך שינויים זעירים במאזן התשלומים שלך. השבוע חל מיפנה בחייך. הם ישתנו מבלי הכר. רק תורידי את הקליפה החיצונית, תיווכחי בזה. פגישה עם ידיד אינטימי תסתיים במריבה טפשית.

אם את מתאכזבת מאוד ביום ד' או ה' זכרי שרצית בזה, ולא עשית שום דבר בסיסי כדי למנוע את הדבר. האיש שפגשת, שוב אינו משאיר בפיך אלא טעם של אפר: זכרי שגם הוא איננו יכול לתת לך אלא מה שאת מרשה לו לתת. אל תהסס לצאת לבלות הרבה, לערוך טיולים ארוכים. רצוי במכוניתך, הוספתך היא בעלת חשיבות מרכזית לבריאותך.

ענינים סוערים יכסו לקראת סוף השבוע את חיי האהבה שלך. אם אתה נשוי — תפרוץ מריבה סוערת בינך לבין אשתך. אם יש לך חברה — תיפרדו. גם את, בת עקרב, לא תלקקי דבש השבוע: את תיפרדי לזמן ארוך מאדם הקרוב מאוד אלייך. שתייתך המופרזת תרחיק את ידידייך.

השבוע מתחילה תקופה בחייך, בת תצטרך לנקוט ביוזמה, שוב ושוב. על כן מוטב שתתכנן בזהירות את צעדיך הבאים. בת קשת, תזהרי במיוחד כשאת חולכת לקניות השבוע. אל תרבי בספורט וחזהרי מצננת.

גם השבוע אסור לך להסתבך באהבה. החלטה גורלית אותה קיבלת לא תתגשם. היא תעזוב אותך. לכן, תמשיך לספח את הקשרים הישנים. אם לא תשקע במחלות מדומות, מסביב לימים א' ו־ב' בתחילת השבוע יש כל הסיכויים שתהיה בריא במצב רוח המאפשר לך ליהנות מהצלחותיך בסוף השבוע. אם אתה רוצה בידידים אמיתיים, הימנע מרכילות.

מוזר איך שאתה מסתבך כל הזמן בתככי הזולת, לא? כאילו כל זה היה אהוב עליך. אבל אתם שונאים תככים. לא כן, בני דלי? נו, את הסוד לא נגלה. זה יישאר בינינו. לעומת זאת, כדאי להתרענן במעט נסיעות או טיולים. הבריאות שלך חשובה, בת דלי: שימרי על עצמך — בייחוד הישמרי ממחלות מידבקות, בעיקר במקומות ציבוריים. הרבי להתעמל ולעסוק בספורט, זה ישפיע עליך טוב. אל תחקי את חברתך. זה מזיק.

אחרי מסע ארוך ומפרך, אתה חוזר למצב של רגיעה. השלווה תחדור, אט־אט, לתוך חייך ותמצא בעמדה של כוח. בת דגים: אל תהססי להתפטר, אם הבוס עושה לך צרות במישור האישי. זה לא כרוך בחוזה־העבודה. בן דגים: יום ה' ו־ו' לא נועדו לזינוק בתחום העיסקי.

מכתבים

(המשך מעמוד 11)

עון, ברצוני להעמידכם על כמה טעויות: אני הייתי מנהל בית־החולים בלומנטל משנת 1936, על הר־הכרמל. בית־חולים זה מעולם לא היה מוסד לזקנים, אלא לחולי נפש ועצבים בלבד. בשנת 1962 מסרתי את בית־החולים לחלק מהעובדים הוותיקים, בהקשר עם סידור תשלומי־פיצויים.

אני, אישית, שיניתי את שמי לבנטל, ואני עדיין עובד כרופא־פסיכיאטר במצב־בריאות מלא ותקין.

ד"ר דויד בנטל, חיפה

● הקורא ד"ר דויד בנטל צודק, בחלק מן הדברים. בית־החולים **בלומנטל** בחיפה אומנם היה בית־חולים לחולי נפש ועצבים, אך היה מייועד לחולים זקנים בילבד.

זינוקים מטאוריים

לא הבנתי את הכתבה על תת־אלוף אריה בראון שהופיעה לפני כחודש ב־העולם הזה. לא הבנתי מה פיתאום אתם כותבים על קצין אפור בצה"ל, ומשבחים את זינוקיו המטאוריים בסולם־הדרגות ב־צבא. עד שבאה ההודעה כי בראון הועלה לדרגת תת־אלוף, ואז הבנתי את מה ש־רציתם לרמוז. כל הכבוד.

סגן (מיל.) אבי כהן, פתח־תיקווה

הימנון לאבדון

והרי גירסתי־שלי לשירה החדש של נעמי שמר, „איש מוזר", שנכתב בשבח ה־מתנחלים. לגירסה זו קראתי „הימנון לאבדון":

בדרך לכאן פגשתי איש מאד מוזר /
הלך כמו סהרורי, מילמל לעצמו בשקט /
וכאה אמר: / „על בני שמת במילחמה /
בוכה אני ומייקל / האם קדושה מהחיים /
היא ארץ־ישראל?

ובקומי בבוקר אני חוזר ואומר כמו /
מתפלל / בקצב חרוגים כזה נחלוף מכאן /
כמו צל / והד עונה לי מבתי־הקברות /
של צבא־ההגנה־לישראל / האם אין ה־חיים יפים גם בלי „ארץ ישראל"?

„וכך בקול־ענות וכך בקול־ילל וכך /
יומם וליל / כשכל פשיסם נקרא כאן /
מתנחל / האם שייכת לו כדי להחזיק /
בה חיל־כיבוש או חיל־מצב / וכדי לראות /
כיצד ביתו נחרב?

„וכך בהקיץ, לא בחלום, פוחת הדור /
ומידלדל / אך כמובן, מעל לכל, „ארץ /
ישראל". / איש מוזר, אמרתי, תתבייש /
סיסמה כל־כך ישנה, / הרי אתה מחזק /
לתחום ומחזק לקו, ובעיקר מחזק לאופנה.

„אבל האיש המוזר לא ענה לי, הוא /
לא ענה / ואז ראיתי מסביב את השכולים /
ואת האלמנות ואת המתים / אנשים /
מוכים ואלה שהיו כל־כך, כל־כך יפים... /
וקולם בקול דממה דקה בוקע ושואל: /
האם כדאי הכל למען שלמות ארץ־ישראל?

„ואז, מיושן ללא־תקנה וסנטימנטלי /
ללא־רחם / אמרתי: לעזאזל כולם, הן העיקר שלמות ארץ־ישראל."

אדם בן־אדם, תל־אביב

טעות לעיזים צודקת

„צעיר נחטף, נשדד ושוחרר אתמול בחולון

(ע). — צבי רובינשטיין (62) נחטף אתמול בחולון על־ידי שוטר מכונית שעקבה אחריו זמן קצר.

„הארץ", 10.12.75

ישראלה חמי, בת־ים

גרים בשעה 9 בבוקר, בדכרי־תפילה דייצאים ונכנסים בפוצמה רבה ישר לאוזניים; לומר קידש המסריעות את מנוחת־הבריות לא מחו מות־חיל המסתלסלות ממקטלי־הדיון של ז לבקש מהבורא כי יסה אותן־לקבת לצרותינו לאפום־אונים מן התחינות של קרבנות־ההסר אבל אשכר — לדבר סרה במי שעבודת קודסת בעיניו לוכיות־הסרס של חולה: להשי

„מעריב", 9.12.75

יצחק שביט, נתניה

מכסימום יופי במינימום הוצאה

לך, הדורשת מוצרי קוסמטיקה מעולים, אך מהססת בגלל מחירם הגבוה, מגישה חברת

Outdoor Girl Cosmetics of London

את התפיסה החדשה, שהפכה אותה לחברה מספר 1 בלונדון: "מכסימום יופי במינימום הוצאה".

"מכסימום יופי" פרושו מבחר אופנתי רחב של תכשירי טיפוח ואיפור באיכות הגבוהה ביותר.

"מינימום הוצאה" משמעותו התרכזות בטיבו של התכשיר הקוסמטי בלבד, תוך ויתור על ארזיזות מפוארות, קופסאות קרטון מעוטרות, סרטים צבעוניים וסימנים חיצוניים נוספים, שאינם תורמים לאיכותו של התכשיר, אך מכפילים את מחירו.

לך, היודעת להעריך איכות מעולה ואופנה אמיתית, מגישה

Outdoor Girl

את תכשיריה המשובחים במחירים הנמוכים ב-50% ויותר מחברות הקוסמטיקה המעולות האחרות.

Water Cream
צמד צלליות במבחר גוונים.
16.90 ל"י
בחברות מובחרות אחרות.
44.15-36.85 ל"י

Lipstick
מבחר שפתונים בגוונים לכל גיל.
11.90 ל"י
בחברות מובחרות אחרות.
24.55-17.90 ל"י

Rich Skin Care Cream
קרם הזנה עשיר לפנים, לצוארך ולאיזור עינייך.
22.00 ל"י
בחברות מובחרות אחרות.
66.10-50.00 ל"י

Mascara
מסקרה מובחרת עמידה במגע עם מים.
18.90 ל"י
בחברות מובחרות אחרות.
47.65-27.40 ל"י

Moisturizer
קרם לחות מעולה לכל גיל.
21.00 ל"י
בחברות מובחרות אחרות.
72.70-28.40 ל"י

Outdoor Girl
המפיצים הבלעדיים בישראל:
הלטיס בע"מ. תל־אביב, טל. 25 57 63

פורום/דייגי

SUN-PAK
גדול יצרני הפלשים ביפן
מיוצג במבחר נאה אצל
„פוטו־ברנר"
גם למצלמות אינסטמטיק ופוקס.
★ "King's Point Realtone" מחשבי הכיס לכל מטרה !!!
★ צלומי זהוי — בן־רגע !
פוטו ברנר
תיבה 3: חולון

למד אנגלית בהתכתבות
ברמות: בינונית; מתקדמת; ומשתלמת
וכמו כן:
קורס הכנה לאוניברסיטה
(חנחות לחיילים ולתלמידי תיכון)
לכבוד
ליאון נוינצברג,
ת.ד. 39252, ת"א
נא לשלוח לי את כל הפרטים על הקורסים שלך.
שם: .....
כתובת: .....
ה.ה. 24.12.

קרנית
מכון לעדשות מגע
עדשות
רכות וקשות
חסכר אדיב מפורט ינתן במקום.
גורדון 31, תל־אביב
טלפון 238642.

חן טרמפ לחייל

ההתנקשות

השעה היתה 12.00 בצהריים. במישרדו שבקומה התשיעית, על גג הבניין רב־הקומות שתיכנן בעצמו, התכופף האדריכל נחום זולוטוב על שירטוט של פרוייקט. אורה לבנטון, אשתו היפה והפעלתנית של מנהל מחלקת אף־אוזן־גרון בבית־החולים תל־השומר, נכנסה לרחוב רופין והתקרבה במכוניתה לאותו בניין, בחפשה מקום־חנייה יקר־המציאות. היא מצאה אותו בדיוק לפני מדרגות הבניין. הגברת קריב, אשתו של פרופסור נודע למחלות־לב, עסקה בעבודות־הבית בקומה הראשונה של הבניין. קריין־החדשות התקרב והגיע לסוף מהדורתו.

ההתנקשות

ליד דלת דירתו, בקומה השביעית של חבניין, המתין אורי אבנרי בקר־צר־רוח לסיים מהדורת החדשות. הוא מיהר לצאת לדרכו למערכת העולם הזה, מרחק כמה מאות מטרים מן הבית. ידו האחת נחה על ידית דלת הדירה, והאחרת החזיקה במקלט־רדיו נייד. הוא שלח מבט אחרון לתוך הדירה, באפן טיבעי, כדי לוודא שהכל כשורה.

מאותה שניה ואילך התעלגלו הדברים במהירות הבזק.

אבנרי סובב את מפתח הדלת. שהיתה נעולה מבפנים, ופתח אותה. היא נזרקה עד לאותו חלקיק של שניה, לא תפס את חומרת המצב. הוא לא ראה את הסכין שבידי המתנפל. בלהט ההתנגשות, גם לא חש בדקירות הסכין בכל חלקי גופו. לפתע הבין: אין זו התנפלות סתם, כי אם ניסיון לרצחו נפש.

יצר הקיום העצמי השתלט על מנגנון גופו, הפעיל אותו בצורה תכליתית ומרוכזת. בעוד המתנקש מנסה להתקרב אליו כדי לנעוץ את הסכין בחזהו, ואבנרי חוסה על גופו בשתי זרועותיו, תיכנן וביצע בו־במקום תכסיס־הימלטות. תוך כדי הת־גוששות תימרן את המתנקש כך שהוא עצמו התקרב אל הדלת. בתנועה מהירה יצא אבנרי מבעד לפתח, משך אחריו את הדלת. היא לא נסגרה, כיוון שהמתנקש הצליח, כנראה, ברגע האחרון, לתחוב את רגלו בין הדלת והמשקוף.

ידו השמאלית של אבנרי כבר יצאה מכלל פעולה, מאחר שכף־היד נחתכה עמוקות. בידו הימנית שנפגעה פחות, משך את הדלת בכל כוחו. כך שהמתנקש לא הצליח לפתוח אותה מבפנים. בד־בבד לחץ על כפתור המעלית של הבניין — אולי בראשו, אולי בגב ידו השמאלית. הפגועה. הוא ידע כי יש רק אפשרות אחת ויחידה ליצור חייץ בינו לבין ה־מתנקש: להיכנס למעלית, בעוד המתנקש נשאר בחוץ.

כך עברו כמה שניות ארוכות. המת־נקש היה בתוך הדירה, כשרגלו בין הדלת והמשקוף, והוא מנסה למשוך את הדלת פנימה ולפרוץ החוצה. אבנרי עמד בחדר־המדרגות, כשידו על ידית הדלת ומשך בה בכל כוחו בכיוון ההפוך, כשריצפת חדר המדרגות מתכסה במהירות בדם. ואילו בחלל הבית הידהדו קריאותיו־לעזרה. נשים מבוהלות החלו מציצות החוצה. בשעה זו לא נמצאו מרבית הגברים בבית.

„מטורף התנקש בי!"

א חרי מה שניראה כאין־סוף, הגיעה המעלית. הדלת האוטומטית נפתחה לאיטה, נשארה פתוחה, החלה שוב להיס־גר. כחייל האומד את משך־הפעולה של רימון־יד לפני השלכתו, ספר אבנרי את השניות עד לסגירת הדלת.

בעשירית השניה האחרונה לפני שנסג־רה דלת המעלית, הירפה מדלת הדירה ודחף לתוך המעלית. הדלת נסגרה מאחו־ריו. הוא לחץ על כפתור קומת־הקרקע, והמעלית ירדה באיטיות, תוך שריצפתה מתכסה דם.

כשהגיעה המעלית למטה והדלת נפתחה, ערך אבנרי לעצמו חשבון מהיר. הוא היה זקוק לעזרה־ראשונה בהולה, לאמבולנס ולמישטרה. אם ייצא החוצה, עלול המת־נקש לתפסו שוב ולסיים את המלאכה. ב־מדרגות כבר שמע את צעדיו של אדם יורד במהירות.

משום־כך נשאר במעלית, לחץ על ה־כפתור של הקומה הראשונה. שם מתגורר הפרופסור יצחק קריב, מומחה נודע למח־לות־לב, אחד משלושה הרופאים הגרים באותו בניין.

תוך שניות הגיעה המעלית לשם. כאשר נפתחה הדלת, הבחין אבנרי בתנועה ב־מדרגות: המתנקש בעל הסודר האדום עבר באותו רגע בסיבוב המדרגות שבין הקומה הראשונה לקומת־הקרקע ונעלם מתחום־הראייה. מבלי להתבחין בו, במע־לית הפתוחה.

אבנרי זינק מתוך המעלית, לחץ על פעמון הדירה של קריב. הדלת נפתחה כימעט מיד. רעייתו של הפרופסור, אשה בגיל־העמידה, נבעתה למראה דמותו של שכנה, מכוסה בדם מאוזניו ועד רגליו, פורצת לתוך הדירה, כשהוא מפליט: „מטורף התנקש בי! קיראי לאמבולנס ולמישטרה!"

איבוד דם מדאיג

ג ומה קריב מורגלת בחולי־לב ב־מצבים קשים, אך לא לקורבנות של התנקשות. למראה שלולית הדם שהת־רחבה במהירות, על ריצפת חדר־הכניסה של דירתה, איבדה את עשתונותיה. משך שניה עמדה בחוסר־עצה. אחר־כך מיהרה לחדר־המדרגות כדי להזעיק את עזרת ה־שכנה שבדירה שמעליה, אורה לבנטין, אשתו של רופא נודע לאף־אוזן־גרון. אולם אורה לא נמצאה בבית. בחדר־המדרגות החלו מתאספות השכנות, שהוב־הלו לקריאות־העזרה של אבנרי. הן שאלו זו את זו מה קרה, מה לעשות.

באותה עת בחן אבנרי לראשונה את פציעותיו. כף־ידו השמאלית היתה חתו־כה עד העצם; השריר החתוך היה גלוי ושתת דם בשפע. סילון של דם זרם מפצע עד לאותו חלקיק של שניה, לא תפס את חומרת המצב. הוא לא ראה את הסכין שבידי המתנפל. בלהט ההתגוששות, גם לא חש בדקירות הסכין בכל חלקי גופו. לפתע הבין: אין זו התנפלות סתם, כי אם ניסיון לרצחו נפש.

יצר הקיום העצמי השתלט על מנגנון גופו, הפעיל אותו בצורה תכליתית ומרוכ־זת. בעוד המתנקש מנסה להתקרב אליו כדי לנעוץ את הסכין בחזהו, ואבנרי חוסה על גופו בשתי זרועותיו, תיכנן וביצע בו־במקום תכסיס־הימלטות. תוך כדי הת־גוששות תימרן את המתנקש כך שהוא

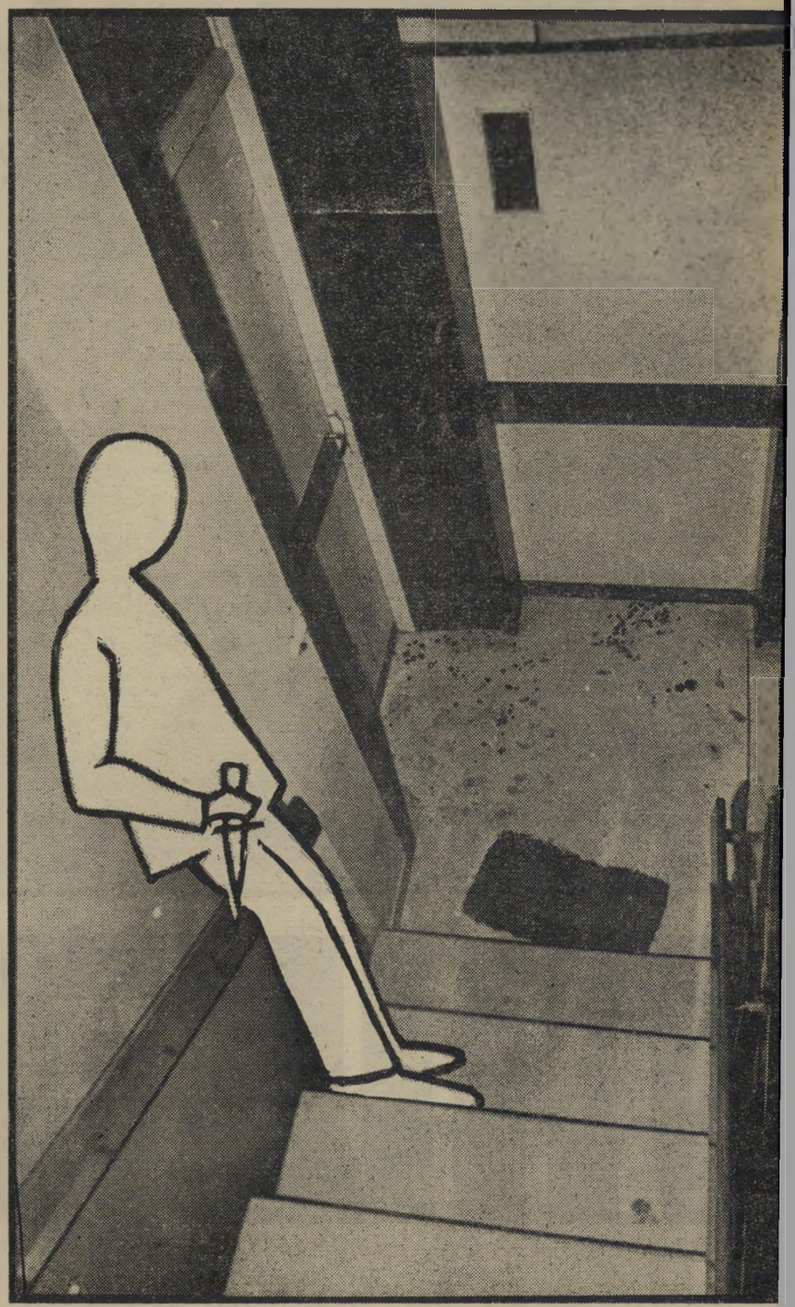

המתנקש ממתין

שיחזור סכמאתי זה של חדר־המדרגות מראה את דלת דירתו של אבנרי (משמאל) ואת דלת המעלית (ממול). המתנקש המתין, כנראה, לצד הדלת, במקום שאין לראותו מבעד לעינית הקבועה מטעמי־בימחון בדלת. הסכין היה בידו, והוא היה מוכן לפרוץ פנימה ברגע שנפתחה הדלת. התמונה צולמה כמה שעות אחרי ההתנקשות, ועל ריצפת חדר־המדרגות דם רב.

הרגעים המכריעים

שיחזור סכמאתי זה מראה את אבנרי מחזיק בידו הימנית בידית דלת־חכניסה של דירתו, בעוד הוא לוחץ בגב ידו השמאלית, הפגועה, על כפתור המעלית, שבעזרתה ביקש להימלט מידי האיש שניסה לרצחו. המתנקש עצמו נמצא בתוך הדירה, מונע את סגירת הדלת בעזרת הרגל שתחב בין הדלת והמשקוף, ומנסה למשוך את הדלת פנימה. הדלת והריצפה מכוסות דם. התמונה צולמה כמה שעות אחרי ההתנקשות באבנרי.

בחזהו, אך אבנרי לא יכול היה לבחון אותו מכיוון שהיה לבוש בחולצה ובסוודר, והוא לא יכול להשתמש בידיו כדי לפשוט אותם. סילון־דם נוסף שתת מפצע בצידו השמאלי של ראשו, שעל חומרתו לא יכול היה לעמוד. הערכת־המצב שלו באותו רגע: כל שניה חשובה. אחד הפצעים עלול להיות מסוכן, איבוד־דם מגיע למימדים מדאיגים.

מאחר שלא היה בטוח כי השכנות מ־מבוהלות אכן הזעיקו מישטרה ואמבולנס, נכנס אבנרי לחדר־העבודה של הפרופסור, חייב אל מזכירת מערכת העולם הזה חנה גבאי, הודיע לה: „התקשו בי בדירתי. אני מאבד דם. קיראי לאמבולנס ולמישטרה."

אבנרי יצא שוב לחדר־המדרגות. למרות שהשכנות, שהתקהלו ביניהם, הפצירו בו להישאר במקום, שב ונכנס למעלית המגלת בדם, עלה לקומה השביעית. שם, בפתח דירתו, פגש באחד הגברים הבלדים שנמצאו בבית באותה שעה: אחד גות, של בית רב־הקומות.

הוא לא נבהל. צעקות בחדר־המדרגות אינן תופעה נדירה בבניין זה, שעליו גאוותו של האדריכל המשופם בן ה־48, הנראת צעיר בהרבה מגילו. כאשר תיכנן אותו זולוטוב, היה זה הבניין רב־הקומות הראשון בתל־אביב, והוא שימש נושא לחערצה רבה. אך המעלית המותקנת ב־בניין סובלת מתקלות ללא־ספור, ולעיתים תכופות מאד נתקעים בה אורחים שאינם יודעים כיצד להיחלץ במקרה כזה. דיירי הבית רגילים אז לבדוק באיזו קומה תקועה המעלית, ולשחרר את הכלואים בה.

באנחה של חוסר־סבלנות קם זולוטוב כדי לחפש היכן נתקעה המעלית. הוא החל יורד במדרגות, כשהוא נעצר בכל קומה ומביט בדלת המעלית.

באחת הקומות ראה דלת של דירה נפתחת, ומתוכה יוצא גבר בלתי־מוכר לו, לבוש סוודר אדום־כהה, כשסכין גדולה שלופה בידו. הדבר לא הפתיע את זולוטוב. הוא היה בטוח כי האיש יוצא גם הוא לשחרר אנשים הכלואים במעלית, וכי באין מברג לקח איתו סכין.

האדריכל המשיך לרדת במדרגות בעיקבות האדריכל המשופם, שניראה לו שקט ורגוע. בדרך ראה כמה מדיירות הבית עומדות מבוהלות בפיתחי דירותיהן, אבל הניח שגם הן תחזות היכן נתקעה המעלית.

זולוטוב לא יכול היה לדעת כי דחוקא ביום זה פעלה המעלית ללא־דופי. המעלית המושמצת, שזכתה במרוצת חשנים בקללות כה רבות מפי דיירי הבית, הצילה זה־עתה את חייו של אחד מהם.

זולוטוב לא פגש במעלית. הוא עבר על פניה כשעמדה בקומה א', כשדלתה סגורה. היה זה שניות ספורות אחרי שאבנרי נכנס לדירת קריב.

בשל חיפושיו אחר המעלית, הגיע זולוטוב למטה כמה דקות אחרי האיש בעל הסוודר האדום. זה כבר לא היה במקום. במקומו עמדה בשער הבית אורה לבנטון, אשתו של הרופא מהקומה השנייה.

„בוא מהר!" קראה אורה אל נחום זולוטוב. „מישהו ניסה לרצוח את אבנרי, והוא ברח רק עכשיו לרחוב רופין!"

המחנקש היה שלין

אורה לבנטון היה מזל. כמו כל דיירי רחוב רופין שקהם מכוניות פרטיות, רודפת בעיית התנייה גם אותה. כימעט שאין ברחוב מקומות־חנייה ללא תשלום. אחר הנדירים בהם נמצא במיפרץ־התנייה, בדיוק מול מדרגות הבניין רב־הקומות. היא החנתה בשימחה רבה את המכונית, נעלה אותה ועלתה במדרגות השוביות אל רחבת דלת־הכניסה האוטומטית.

היא מיהרה הביתה כדי להכין את ארוחת־הצהרים לבני מישפחתה.

לדיירי הבית יש מפתח לדלת־הכניסה האוטומטית לבניין. אחרים חייבים לצלצל בפעמון, ולדבר בטלפון הפנימי עם הדיירים שאצלם הם באים לבקר, כדי שאלה יפתחו את הדלת באמצעות הזמזם המותקן בכל דירה.

אולם דיירים החוזרים הביתה שמחים תמיד כאשר הם רואים, בהגיעם לדלת־הכניסה, שיש מישהו בחדר־המדרגות, בפנים, היכול לפתוח להם את הדלת מבפנים, באמצעות הידית הפשוטה, מבלי להטריחם בחיפוש אחר המפתח שלהם.

גם אורה לבנטון שמחה. שוב היה לה מזל כפול. אחרי שמצאה מקום־חנייה אידיאלי, ראתה גם מבעד לקיר הזכוכית שיש אדם בחדר־המדרגות. הוא היה לבוש סוודר אדום־כהה. אורה רמזה לו שיפתח עבורה את הדלת.

ואז קרה דבר בלתי־צפוי. האיש לא זז ממקומו. הוא לא פתח. זה היה דבר מוזר ביותר, שאינו קורה מעולם.

אורה לבנטון, אישה פעלתנית, צברית ממולחת בעלת תפיסה מהירה ביותר, מורה הרגילה להשליט את רצונה בשעת הצורך, תפסה מייד שמשהו אינו כשורה. היא שלפה את המפתח שלה, ופתחה בעצמה את הדלת.

מבפנים היא שמעה צעקות. „מה קרה?" שאלה את האיש בעל הסוודר האדום.

„לא קרה שום דבר!" ענה האיש בשקט, חלף על פניה ופסע בצעדים מדודים לעבר המדרגות הירדות לרחוב רופין.

ברגע שהאיש חלף על פניה, הבחינה אורה כי הוא מסתיר דבר־מה מתחת לסוודר, וכי ידו מכוסה דם.

אורה פעלה במהירות־שיא. מן הצעקות שבחדר־המדרגות הבינה שאורי אבנרי הותקף. לא היה לה ספק כי המתנקש היה הצעיר שבו נתקלה. היא היתה משוכנעת שהוא יפסע באיטיות עד מחוץ לטווח־הראייה שלה, ואז יפתח במנוסה.

באותו רגע ירד במדרגות נחום זולוטוב והגיע אליה. „בוא מהר!" קראה לו, „מישהו ניסה לרצוח את אורי אבנרי..." תוכנית־הפעולה המהירה של אורה ונחום היתה מופת של אילתור צברי מזהיר, ואין זה פלא: זולוטוב היה לוחם קרבי במילחמת תש"ח (שבה שירתה אשתו, מירה, כחיילת בפלוגת שועלי שמ־

(המשך בעמוד 20)

נסיון־הרצח השני

תמונה זו צולמה כעבור יום, במקום שבו נתפס המתנקש. הציור מראה את האדריכל נחום זולוטוב עוצר את המיניבוס, שלתוכו נכנס המתנקש, כשאורה לבנטון עומדת לידו ועוזרת לו. המתנקש מזנק ממקומו שמאחורי הנהג, שולף את הסכין ומניף אותו לעבר ראשו של זולוטוב שניצל בנס.

מעובדיו של האדריכל נחום זולוטוב, שמישרדו שוכן על גג הבניין.

„מה אני יכול לעשות?" שאל הצעיר בשקט.

„אני צריך חסימת־דם!" השיב אבנרי.

בעוד הוא נכנס חזרה לדירתו ומתיישב על הריצפה, כדי לחכות לאמבולנס, אץ הצעיר למישרדו, חזר כעבור שניות בליווית חברו, כששניהם נושאים כבלי־חשמל של מכשירים שונים. הם ביצעו חסימה על הזרוע השמאלית, ניסו לעצור באצבעותיהם את הדם בעורק הראשי שבצוואר. הם לא נשארו בודדים זמן רב. תוך דקות הגיעו לדירה חברי־מערכת, שבאו במרוצה ממישרדי העולם הזה, וה־שוטרים הראשונים.

„תודיע למוקד את זהות המתנקש!" ביקש אבנרי את השוטר שרכן עליו. „הוא לובש סוודר אדום־כהה. שמו רשום במישטרה, כי הוא כבר תקף אותי פעם, לפני שנה וחצי. תברר באלחוט את שמו!"

תשובת השוטר הדהימה את אבנרי: „אין צורך," אמר, „הוא כבר נתפס!"

השכנה והאדריכל

פעלו מייד

אדריכל נחום זולוטוב יש בי־מישרדו, המשקיף על גגות תל־אביב, כאשר שמע צעקות בוקעות מחדר־המדר־

השכנות

אורה לבנטון (מימין), השכנה מחקומה ה־השניה פגשה באליהו גלילי כאשר יצא המתנקש, דקה אחריו יחד עם האדריכל נחום זולוטוב, השכן מהקומה התשיעית עד לרחוב בן־יהודה, שם נתפס גלילי על־ידם.

כמו לאחר מרחץ־דמים נראית הריצפה בדירתו של אבנרי, (במרכז), לאחר שהוא עצמו פונה במהירות לבית־החולים. גוטה קריב (משמאל), השכנה מהקומה הראשונה היא רעייתו של רופא מחלות־הלב פרופסור יצחק קריב, אשר אל דירתה פנה אבנרי בהימלטו מהמתנקש. קריב מדגימה כיצד נזל הדם מידו של אבנרי.

במדינה

העם

משוגעים למיניהם

כאשר החברה מתערערת, הופכים דברים מטורפים סימני־הכר מקובלים

אמונה תפלה, המקובלת בין יורדי־הים מדורי־דורות, אומרת כי כאשר העכברו־שים המצויים בבטן כל אונייה חשים בסו־פה המתקרב, הם נוטשים אותה בעוד־מועד.

לאמונה זו אין הוכחה מדעית.

לעומת זאת הוכח כבר, פעמים אין־ספור, כי כאשר מתרופפים חישוקיה של חברה ומתערערים יסודותיה, יוצאים מחו־ריהם המטורפים למיניהם. אנשים הנחש־בים, בימים כתיקונם, כדמויות נלעגות,

יוזם לין
הצעה מטורפת

הופכים לפתע נביאים־בעמם. דברים הנש־מעים כדיבורי־טירוף, מתקבלים לפתע כ־דיבורי חוכמה חיה.

משהו מעין זה מתרחש עתה בישראל. פרות־קדושות נוסעות לצידי הדרך. אמו־נות מבוססות מופרכות מדי־יום. דיבוריהם של מדינאים נערצים מוכחים כדיבורי־הבל גמורים.

זהי השעה הקוראת לאנשים בלתי־מאוזנים ולדברים בלתי־רציונליים.

לורד הר־הו. כך יכול לקרות שמנ־היג של מיפלגה גדולה, הנחשבת מזה שנים תנועה מיפלגתית מיישבת, יקום בבית־המחוקקים של מדינת ישראל וישווה פרו־פסור מימסדי מתון ללורד הר־הו.

„לורד הר־הו" היה כינויו של בוגד ברי־טי, אשר ניהל בימי מילחמת־העולם את השידורים הנאציים נגד עמו. הוא נקרא כך, מפני שדיבר במיבטא המיוחד של המעמד העליון הבריטי, והיה מפסיק מדי־פעם את דיבורי־הלעג על מנהיגי בריטניה בצחוק אריסטוקרטי שנשמע כמו „הר־הר־הו". בתום מילחמת־העולם נלכד הלורד הר־הו, והוצא להורג כבוגד בכתר.*

השוואת הפרופסור שלמה אבינרי לד־מות זו, בשל העובדה שהשמיע דיעה ה־מקובלת כיום על רבים וטובים בציבור הישראלי — שיש להידבר עם הפלסטינים לשם מציאת פיתרון של שלום עימם — אינה רק בורות הגובלת בטירוף. היא גם הסתה גלוייה לרצח. אם ביצע הפרופ־סור הירושלמי את הפשע של הלורד המדו־מה, מגיע לו אותו עונש.

אולם, מלבד כמה קריאות־ביניים מתר־גות, עבר הדבר בבית־הנבחרים הישראלי ללא תגובה.

מק־לין ומק־קורן. אולם, גם טירוף

(המשך בעמוד 24)

* לאחר־מעשה עורר מישפט זה ויכוח, הנמשך עד היום. האיש היה אירי לאומני, ולדעת מישפטנים רבים לא היה חייב אמונים לכתר הבריטי. אם כן, לא היה בוגד, וגזר־דינו היה עיוות־חדין.

PENTHAUSE
Special Christmas Issue
Free 16-page Calendar Inside
★ Exclusive: The CIA Phoenix Murders
★ The Secrets of the Bermuda Vagina

Sole Distributor
STEIMATZKY'S

כולם מדברים על הידוק החגורה.
העולם הזה
מהדק אותה. הוא לוקח רק
2.400 ל"י
תמורת שטח פירסום בגודל עמוד.

הקונה טוען:

שילמתי כסף ולא קיבלתי את המלון

„אני לא יודע מי כאן הבוס, וממי אנחנו נקבל הוראות.“ כך התבטא בשבוע שעבר אחד המנהלים הבכירים של מלון הילטון ירושלים, השייך לחברת הילטון הבינלאומית המתפעלת את המלון.* בצחוק מריר, כאשר דנה הנהלת המלון בשאלה הגדולה: „למי שייך מלון הילטון ירושלים?“

ואמנם, המלון היפה והמפואר בישראל, ובין בתי־המלון החדישים והמפוארים בעולם, ניצב כיום על גיבעה רמה בירושלים, כאשר לא ברור כמעט לחלוטין למי הוא שייך, ומי הבעלים החוקיים שלו.

עוד קודם שהסתיימה בניית מלון הילטון ירושלים, נערך משא־ומתן על מכירתו בין מקימיו — שותפות עמיתי מלון ירושלים — לבין המיליונר היהודי־גרמני דויד טייג. מאחרי השם עמיתי מלון ירושלים עומדות מיספר דמויות המוכרות היטב על מפת המשקיעים בישראל. ראש־הראשון להם הוא אייב פיינברג, עשיר מופלג שלו נכסים רבים בארץ, ביניהם חברת־המשקאות קוקה־קולה ישראל. שותף אחר לעמיתי מלון

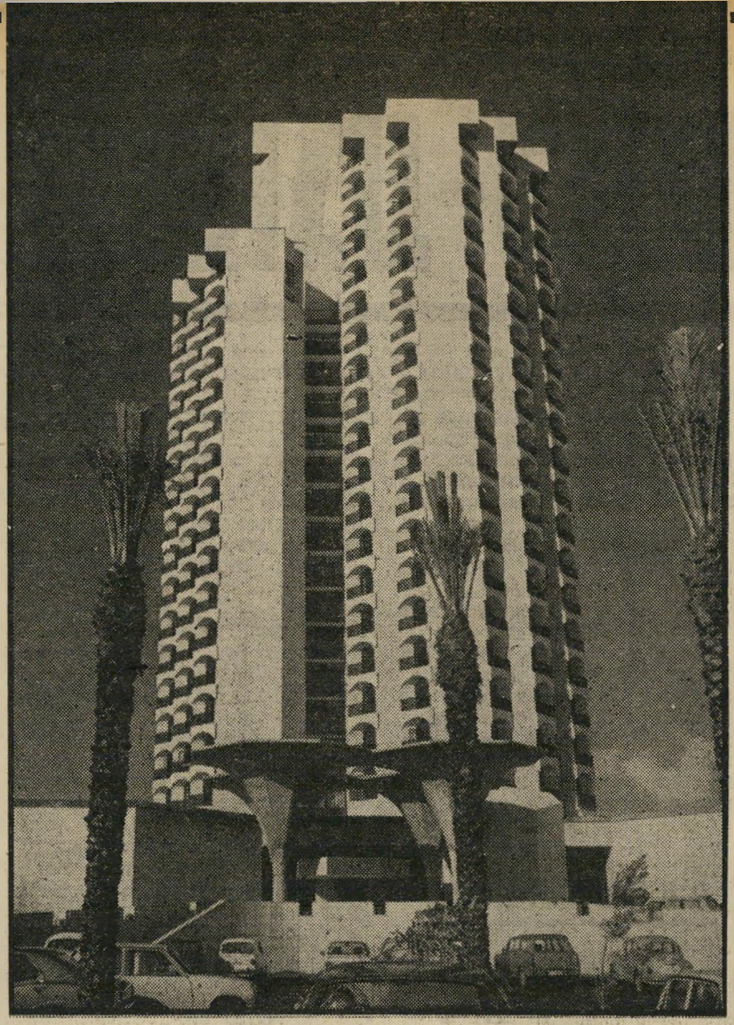

שניים אוחזין בהילטון

המוכרים טוענים:

נתנו את המלון ולא קיבלנו כסף

יון לירות ישראליות, ואת היתרה, שתיקבע סופית על־ידי שטיינברג, תוך שנים מיספר.

היום הגורלי של מכירת מלון הילטון, ה־30 ביוני שנה זו, צריך היה להיות יום של טכסים וחגיגות כראוי לכל עיסקה בסדר־גודל כזה. אולם, לשני הצדדים נגרמו הפתעות לא־נעימות באותו יום. טייג גילה, כי האישורים שצריך היה לקבל, אשר אפשרו את העברת הבעלות אליו, אינם נמצאים בידי המוכרים. אישורים משרד האוצר, המפקח על מטבע־חוץ, שר־התיירות, מנהלת מרכז־ההשקעות, החברה לפיתוח מיפעלי־תיירות, מינהל־מקרקעי־ישראל ושני הבנקים הגדולים לאומי ו־הפועלים, לא היו בידי המוכרים. במקום כל אלה הם הביאו תירוצים ואישורים שונים, שבאמצעותם אי־אפשר היה להעביר את בעלות המלון.

אך גם עמיתי מלון ירושלים נדהמו. הם גילו כי טייג לא הפקיד בחשבונם באותו יום, כפי שהוחלט בהסכם, את 1.6 מיליון הדולר. טענות וטענות־נגד ההלו גשמעות משני עברי השולחן שלידו ישבו עורכי־

דויד טייג

ירושלים הוא פילים קלוצ'ניק, מי שהיה שותפו של עובד בן־עמ"י באשדוד וכיום מועמד לכהונת נשיא הקונגרס הציוני.

אל שני אריות אלה מצטרפים שותפים נוספים ואת כולם מייצג עורך־הדין הירושלמי שרגא בירן.

דויד טייג אינו ידוע, ואינו מקורב לשילטונות כמו אייב פיינברג ופילים קלוצ־ניק, אך בקרב המלונאים בארץ הוא התפרסם כאשר רכש 40 אחוז ממניות הילטון תל־אביב לפני שנים מיספר. את טייג מייצגים שני עורכי־דין צעירים: דן עופר וד"ר יצחק הדרי, מי ששימש עד לפני חודשים אחדים כיועצו של שר־המישפטים חיים צדוק.

ההסכם שנערך בין האריות האמריקאיים לבין המיליונר מפראנקפורט היה מלא מוקשים כבר מיום חתימתו. נכתב בו כי הילטון ירושלים יימכר לטייג עבור סכום שלא צויין כלל. לפני כשנה החליטו המוכרים והקונה, כי רואה־החשבון של חברת עמיתי מלון ירושלים, עוזי שטיינברג, מי שהיה מנהל מרכז ההשקעות באוצר, יקבע מהו הסכום המאושר על־פי ההנחיות הבאות: שטיינברג יצטרך לקבוע מה היו הוצאות המוכרים, להוסיף את מקדם־הרווח.

את סכום המכירה חייב היה שטיינברג להציג בפני הקונים עד לתאריך 30 ביוני השנה. יחד עם הסכום צריכים היו בעלי המלון להעביר את האישורים הדרושים לשם מכירתו, ובאותו יום אמור היה מלון

* מרבית מלונות הילטון בעולם, מלבד שניים, אינם שייכים לחברת הילטון אלא מנוהלים על־ידה בילבד.

שרגא בירן

הדין שייצגו את הצדדים, והיה ברור כי המכירה התפוצצה.

עורך־הדין שרגא בירן טען, כי האישורים שהמציא מספקים, וכי אי־תשלום הסכום המובטח כמוהו כהפרת החוזה. עורך־הדין עופר והדרי טענו, לעומתו, כי האישורים אינם מספיקים לשם ביצוע העיסקה וכי משום כך לא שילם טייג את היתרה.

בינתיים גם התגלגל לידי עורכי־הדין של טייג מיכתב מעמיתי מלון ירושלים אל שר־האוצר, שבו הודיעה השותפות לשר כי העיסקה עם טייג מבוטלת. האוצר סירב להעביר להילטון הלוואה בת 10 מיליון לירות שהובטחה להם, משום השמועות על מכירת המלון. כדי לקבל את ההלוואה מהאוצר בכל זאת, הודיעו בעלי־השותפות על ביטול העיסקה עם טייג.

אז הגיע תור המישפטים. טייג הגיש תביעה שבה טען, כי אינו רוצה יותר במלון ובעיסקה. הוא ביקש חזרה את הכסף ששילם עד אז, ואשר הגיע ללא הוצאות, ללא פיצויי־ביטול וללא ריבית, לסכום של 2.6 מיליון דולר, שהם כ־20 מיליון לירות.

בעלי־המלון, מצידם, טענו כי טייג חייב להמשיך בעיסקה. במישפט שהגישו נגדו בגרמניה, תבעו בעלי השותפות מטייג את הסכום שלא שילם, 1.6 מיליון הדולרים, בטענה כי הם עמדו בכל פירטי ההסכם וכי העיסקה לא בוטלה למעשה.

המישפטים בישראל ובגרמניה יימשכו עוד זמן רב, וסופם יהיה בוודאי פשרה. אולם עד שיסתיימו, ועד שיוחלט מי צריך לשלם למי, וכמה, לא ברור מיהם בעליו של מלון הילטון ירושלים, כשכל צד טוען: „המלון שייך לצד האחר.“

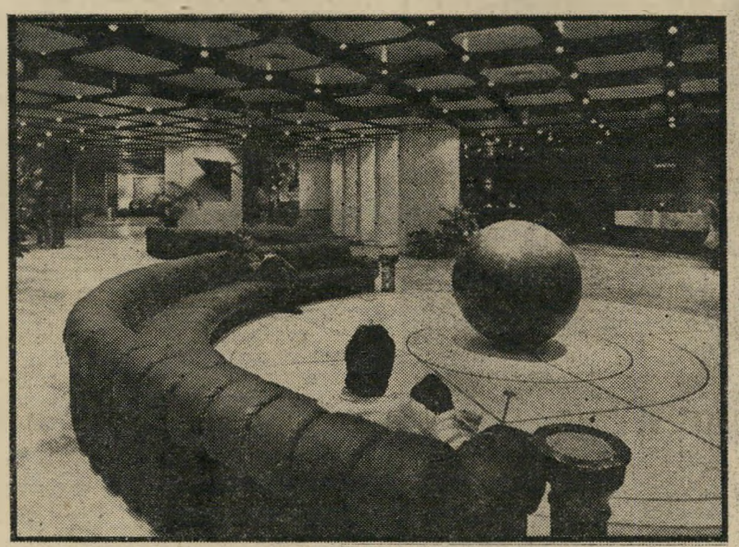

למי זה שייך?

המלון המפואר הילטון ירושלים, הניצב על גיבעה רמה בירושלים (תמונה למעלה), אשר כל פינה בו היא פנינה ארכיטקטונית שבה הושקע כסף רב (למעלה, תמונת הלובי), מהווה סלע־מחלוקת בין השותפות שבנתה אותו, לבין יהודי מגרמניה שהשקיע כבר סכומי־כסף בקניינו.

הילטון ירושלים לעבור לידיו של טייג.

טייג אף נדרש, על־פי ההסכם, לשלם סכומי־כסף עצמים עבור הקנייה, עוד קודם שידע מהו הסכום הסופי. במעמד חתימת ההסכם הוא שילם 2 מיליון דולר — כ־15 מיליון לירות — לאייב פיינברג ו־שותפיו. במשך החודשים שלאחר־מכן שילם סכומים נוספים, בסדר־גודל של 650.000 אלף דולר, שהם כ־5 מיליון לירות.

בחוזה אף נאמר, כי ביום העברת המלון לידי בעליו החדשים, ישלם טייג סכום נוסף של כ־1.6 מיליון דולר, שהם כ־12 מיל־

משוגע - לטובת מי?

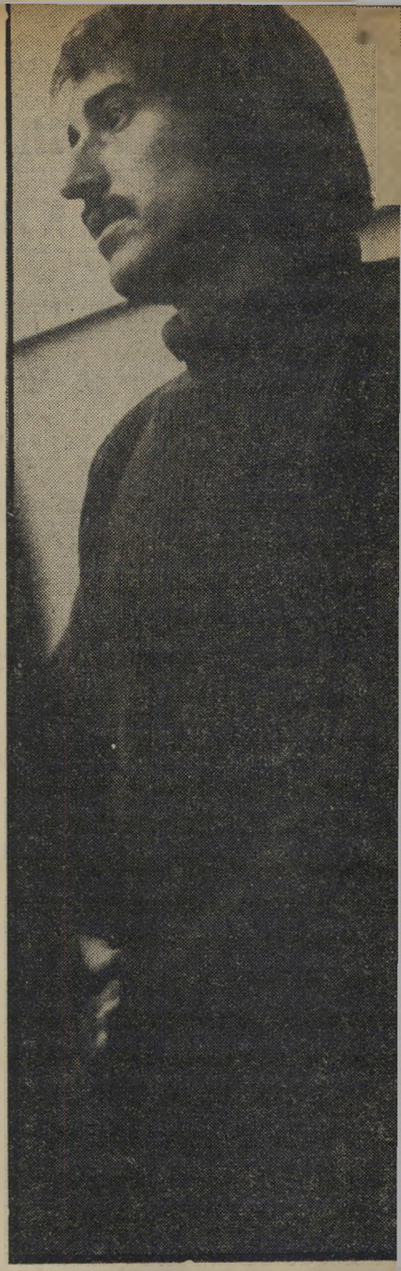

סוד המדינה

משך או־בעה ימים היתה תמונה זו, של המתנקש בחיי אורי אבנרי — אליהו גליקי — סוד־מדינה כאשר המישטרה, יחד עם מישפחת גליקי, פועלים שכם אחד כדי למנוע פירסומה.

(המשך מעמוד 17)

שון שבמסגרתה לחם ונפצע אורי אבנרי). ואילו אמה רגילה גם היא להחליט במהירות.

„קפוץ למכונית שלי, נרדוף אחרי האיש!" קראה אורה, פתחה את מכוניתה והזניקה אותה ממקומה לתוך רחוב רופין. היא הספיקה לראות, באותה שניה ממש, את המתנקש נעלם מעבר לפינת רחוב רופין לתוך רחוב גורדון. מרחק כמאה מטרים.

ניסיון נוסף לרצח

כאשר הגיעה אורה לאותו מקום, כבר נעלם האיש בעל הסוודר האדום לתוך רחוב בן־יהודה. אורה הגיעה לרמזור ההצטלבות, הסתכלה ימינה ושמאלה כדי לחפשו. היא ראתה אותו מייד מימינה, מרחק כמה עשרות מטרים מן הפינה, כשהוא ממתין בשלווה בתחנת מוניות השירות. באותו רגע הגיע למקום מיניבוס.

„קפוץ ועצור אותו!" ביקשה אורה מנחום, „אני אבוא מהצד השני!"

זולוטוב קפץ החוצה, זרץ אל התחנה אורה נכנסה לרחוב בן־יהודה נגד הכיוון (המסלול בכיוון זה, מצפון־לדרום, שמור לאוטובוסים ולמוניות בילבד), חלפה על פני המיניבוס החונה, נעצרה, קפצה מכוניתה ורצה אליו.

האיש בעל הסוודר האדום ישב בשלווה בתוך המיניבוס, מאחורי הנהג. במכונית ישבו עוד שני נוסעים. נחום ואורה עמדו ליד הדלת הפתוחה.

„אל תיסע!" קרא זולוטוב אל הנהג, „האיש הזה הוא רוצח!" והצביע על המתנקש.

„לא נכון!" השיב האיש בעל הסוודר האדום, בשלווה גמורה.

הנהג והנוסעים האחרים שלחו בנחום זולוטוב מבטי־זעם. לא היה להם ספק שהוא מטורף.

„תפסיק להפריע ותן לנו לנסוע! אין לנו זמן!" געך בו אחד הנוסעים. הנהג התכונן להתניע את המכונית.

„האיש הזה ניסה לרצוח את אורי אבנרי!" קרא זולוטוב.

הפעם התרגז האיש בעל הסוודר האדום. „אני יחסל גם אותך!" צעק לעבר האדריכל.

זולוטוב עט על הפסוק. „מה זאת אומרת גם? את מי כבר חיסלת?"

באותו רגע שלף המתנקש את חסכין, שהיתה מבויה מתחת לסוודר שלו, וזינק ממקומו, הניף את הסכין לעבר פניו של זולוטוב. זה התכופף בשבריר־השניה האחרון. היה זה ניסיון־חרצח השני תוך דקות אחדות.

לפתע הבחינה אורה לבנטון בניידת־מישטרה שהגיעה למקום, אחת מכמה ש־שמעו באלחוט את ההודעה על ההתקפות באורי אבנרי. שני שוטרים שמעו את קריאותיה של אורה, ובשיא של יצילות ומהירות זינקו לעבר המיניבוס, תפסו את המתנקש, נטלו את הסכין, דחפו אותו לתוך הניידת והובילוהו למעצר.

סיום של שנים

באותה שעה עצמה תזרה חמורה רחל אבנרי מעבודתה ביתה. רחל, מורה בכיתה א' בבית־הספר חיסודי הסמוך, היתה עייפה.

היא לא הבחינה בשום דבר יוצא־דופן. חמעלית הגיעה על־פי הזמנתה. ריצפתה היתה מכוסה בשלוליות דם, אבל היא חשבה שאחד הדיירים הביא בשר לכלב, והדם נסף ממנו.

כשהגיעה לקומה שבע סברה כי טעתה בקומה. חדר־המדרגות המה בני־אדם נרגשים. רחל בדקה שוב, ראתה שזו דירתה־שלה — ולפתע הבינה כי אירע משהו.

מאז ההתנקשות בחייו של אבנרי, ב־1953 (בעיקבות פרשת קיביה) בראשית תיכרותם של השניים, מרחף עליה הסיוט של התנקשות חדשה. מאז אירועה כבר שורה ארוכה של מעשי אלימות נגד העולם הזה ונגד אבנרי עצמו.

מבין קהל השכנים וחברי־המערכת ראתה רחל את בעלה יושב על הארץ בתוך שלולית של דם, כשהדם נוסף מכל חלקי גופו. אך עוד קודם שהספיקה לשמוע מבעלה את פירטי המעשה, הגיע נהג האמבולנס. אבנרי קם על רגליו בתמיכת חברי־המערכת ואשתו, צעד שוב לעבר המעלית הנאמנה, ירד למטה בעמידה. בכוסה לבית הרשכב על האלונקה, הוחש לתוך האמבולנס. מכיוון שלא היה באמבולנס איש מלבד הנהג עצמו, נסע צעיר מבני השכנים עם אבנרי ואשתו, כשהוא פותח וסוגר חליפות את חסימת הדם שעל זרועו של המצוע, לפי הוראות הנהג. בצופרים רועמים דהר האמבולנס לעבר בית־החולים איכילוב.

במהירות־שיא הוכנס אבנרי לחדר המיון, כשתריסר רופאים ואחיות מצטופפים סביבו. הבגדים המגואלים בדם הוסרו מעליו, מנה גדולה של דם לעירוי הותקנה עבורו, והוא מלאכת בדיקת המצעים, ניקויים וחפירתם.

התמונה שנתגלתה היתה כימעט מדהימה — אך מבחינה חיובית. כמחציתתריסר פגיעות־הסכין החטיאו, כולן, איברים חיוניים — בצורה שנראתה כנס שמיים.

דקירה שהיתה מכוונת ישר ללב לא הגיעה לעומק רציני. דקירה בימין החזה היתה חמורה יותר, והיא שהדאיגה את הרופאים במשך כמה ימים. עד שבדיקות רנטגן חוזרות ונישנות הוכיחו כי לא פגעה בריאות. דקירה מסוכנת ליד האזון חתכה את הלחי השמאלית לכל רוחבה, אך לא פגעה באזון או בעין. (הצורך לגלח קטע מן הזקן לשם התפירה עורר הלצות רבות בעת המלאכה.) החתך העמוק בכף־היד השמאלית לא פגע בכל עצב חיוני ולא שיתק את היד, וכך גם הפציעות האחרות בשתי הידיים.

במשך שעתיים תפרו חדוקטור מנדלבאום ועוזריו את המצעים, לאט וביסודיות. כל אותה עת גברה ההמולה בחוץ כאשר עשרות עיתונאים, אנשי טלוויזיה ורדיו מן הארץ ומהעולם תובעים לראיין את המצוע.

באותה שעה, כאשר הרופאים המודאגים בתוך החדר נועצו ביניהם, כדי לקבוע אם נפגעו ריאותיו של המצוע, ואיזה נזק נגרם לידיו, שמעו העיתונאים בחוץ בשורה משמחת. קציין־המישטרה הבכיר, סגן־ניצב יעקב שגיב, בישר להם: „שום דבר לא קרה, אבנרי נפצע פצעים קלים, והוא ישתחרר היום או מחר!"

התנהגות מישטרתית

תמוהה

ב מישפט זה נפתחה פרשה מוזרה שעמדה להאפיל, תוך שעות ספורות, על כל שאר פירטי ההתנקשות: התנהגותה המוזרה של מישטרת ישראל.

ייתכן שהחלה כבר כמה דקות קודם־לכן. רחל אבנרי, שהמתינה גם היא לפני דלת חדר־הניתוח, כשמשך־הטיפול נראה לה יותר ויותר, נכנסה לשיחה עם קציין־המישטרה הבכיר. תוך כך הזכירה, כי אותו מתנקש פגע באבנרי בצורה חמורה כבר לפני שנה וחצי.

„את טועה," הגיב שגיב בביטחון גמור. „זה לא אותו האיש!"

„אבל אורי הספיק להגיד לי שהוא הכיר אותו!" התפלאה רחל.

„הוא מבולבל, ולא יודע מה הוא מדבר!" קבע שגיב.

בכך נפתחה המערכה השיטתית של המישטרה להעלים את זהותו של המתנקש, להסתיר ממימדי אשמתו, ולבלום כל חקירה רצינית אל מעבר למעשה בודד של חולה־רוח יחידי — ניסיון שניראה תחילה תמוה, לאחר־מכן מדהים — ולבסוף לבש מימדים שעוררו את ההשערות והגיחושים החמורים ביותר.

מפקד מישטרת מחוז תל־אביב, ניצב דויד עופר, מיהר לבשר כי צוות מצטיין של המישטרה מונה לעסוק בפרשת ההתנקשות באבנרי, ואומנם, הצוות, בראשותו של ראש־לישכת־החקירות במישטרת מרחב הירקון, סגן־ניצב יעקב שגיב, פעל במהירות.

כאשר היה ברור לשגיב כי הפרשה קיבלה בעיתונות, ברדיו ובטלוויזיה את מימדיה הנכונים, ולא את אלה שביקש הוא להעניק לה, בהצהרתו לעיתונאים כי אבנרי נפגע בצורה שיטחית בילבד, הוא חש כי עליו לפעול. לכתב הארץ לענייני מישטרה, אבי ולנטין, הודלפה עוד באותו ערב הידיעה כי המישטרה תבקש איסור פירסום שמו של המתנקש.

ואכן, בהארץ של יום המחרת, יום שישי, הופיעה בעמוד הראשון הידיעה על כוונתה זו של המישטרה. עיתון יום ו'

בדרך אל חדר־הניתוח

אורי אבנרי, מלווה על־ידי אשתו רחל, וידיד־המישפחה פרופסור הנס קרייסלר, מובל מחדר־המיון בבית־החולים איכילוב אל חדר־הניתוחים. בעוד שמצבו של אבנרי הוגדר על־ידי הרופאים בין קשה לבינוני מיהר קציין־המישטרה, סגן־ניצב יעקב שגיב, לבשר לעיתונאים, שצבאו על חדר־הניתוח, כי אבנרי נפצע פצעים קלים בילבד.

נסגר, בדרך־כלל, עוד ביום חמישי בשעת־לילה מוקדמת ביותר, כך שאין ספק כי ולנטין קיבל את הידיעה שעות רבות קודם שהמישטרה הופיעה לפני השופט, עם בקשתה המוזרה.

למחרת בבוקר הופיע נציג המישטרה, רס"ל גבריאל חביב, בפני שופט המעצרים יהושע גרוס, כשהוא מלווה את אליהו גלילי, החשוד בניסיון־הרצח. חביב ידע היטב, כי הבקשה שאותה הוא מעלה בפני ה־שופט היא בלתי־חוקית. לעיתונאים ש־התגודדו סביבו והביעו את תמיהתם על כך, השיב חביב: „זו ההוראה שקיבלתי מהמפקדים שלי."

באותה עת הסתובבה נעמי גלילי, אמו בת ה־59 של המתנקש, במיסדרונות בית־המישפט כשהיא מחפשת אחר עורך־דין שיסכים להגן על בנה. היא פגשה, באק־ראי, בעורך־דין צעיר, שהתקבל רק שלו־שה ימים קודם־לכן לעבודה במישרדו של עורך־הדין הידוע צבי לידסקי. בשימחה רבה בישר אחר־כך המישפטן־הזוטר למע־בידו, על הצלחתו להעלות בריישתו את הלקוח. לידסקי, הנדהם הורה לו מייד לוותר על ה„מציאה", או להתפטר ממקום־עבודתו החדש. לאחר יממה של „מחשבה" הודיע עורך־הדין הצעיר ללידסקי כי הוא מעדיף את גלילי על־פניו, ופוטר בו־במקום.

לפני שופט־המעצרים הופיעו המישטרה וחנאשם כנוף מלוכד, בדרישתם למנוע את פירסום של של גלילי. יהושע גרוס בן ה־38, שופט חדש, ע"ג'ג' גבה־קומה, אשר נחשב בדרך־כלל כתלמיד־חכם ואדם שנון, התרשם מחזית נמרצת זו, והורה לערוך את הדיון בדלתיים סגורות, בלישכתו. המישטרה דרשה לעצור את גלילי למשך 15 יום, כנהוג במיקרים הרבה פחות חמו־רים מאשר ניסיון־לרצח (סעיף 214), אולם גרוס אישר רק 10 ימי־מעצר.

הפילישון של גרוס

לאחר שהסתיים הדיון בלישכתו של גרוס, הביעו עיתונאים שהיו ב־אולם בית־המישפט את התמרמרותם על מעטה הסודיות המוזר. גרוס חיפש דרך־ביניים שתספק שני הצדדים. הוא שינה את החלטתו, איפשר את פירסום פרטי הדיון אך קבע בהחלטה מיוחדת: „לפי סעיף 40 (א) לחוק בתי־המישפט, אני מתיר פרסום על הדיון בבקשה, פרט לשמו ותמור־נתו של החשוד וכן כל פרט תעלול להביא לזיהויו."

לפני שמונה כשופט נהג גרוס לפרסם פי־ליטונים בהארץ. רבים נזכרו בעובדה פי־קנטית זו כאשר כעבור זמן קצר קבע שופט בית־המישפט־המחוזי, דב לורין — בנופו, למעשה, בשופט גרוס: „אחד הגי־מוקים המרכזיים בכלל החשוב של דיון פומבי הוא, אומנם, שהליכי הדיון יגיעו לידיעת הציבור הרחב, אשר יכול אומנם לתרום לעשיית הצדק במידע המצוי ב־ידיו, ושאילמלא הפירסום, לא היה רואה צורך ומקום להביאו בפני הרשות המת־אימה."

עורך־הדין של אליהו גלילי ורס"ל חביב הציגו יחדיו בפני השופט גרוס טענות מעניינות ביותר כדי להצדיק את פניית־המשנה, שלא היה לה תקדים ורע בתול־דות המישפט בארץ. לדיבריהם היה הפיר־סום מזיק לשיקומו של המתנקש, וגורם נזק לאחיו העובד במכון וייצמן ולאחותו הצעירה העומדת להינשא.

השופט המלומד ידע היטב כי החוק מונע בעדו להיענות לבקשה, כפי שהיא, ומג־ביל את איסור פירסום שמות החשודים לשלושה תנאים בילבד: קטינים, העוב־רים עבירות־מוסר, ועבירות הנוגעות ל־ביטחון המדינה. למרות כל אלה, הוא נענה בחיוב לבקשת המישטרה־המישפחה.

צוות־החקירה המישטרתי המייוחד ש־חוקם, כדי לחקור בפרשת ההתנקשות באורי אבנרי, המשיך בפעולתו המהירה. צעדו הבא של ראש הצוות שגיב היה עריכת ביקור־נימוסין אצל אבנרי. לאבנ־רי, ששכב באותה עת במחלקה הכירורגית א' בבית־החולים איכילוב בתל־אביב, לא היה ברור לשם מה בא שגיב. עוד ביום הקודם, יום ההתנקשות נלקחה עדות מ־אבנרי ושגיב, בביקורו הנוכחי, לא שלף נייר ועיפרון כדי לגבות עדות נוספת או להשלים פרטים שהיו חסרים, לדעתו, בעדות הקודמת.

לאחר שהסתובב סחור־סחור הגיע שגיב לבסוף למטרת ביקורו. הסתבר כי הוא בא להסביר לאבנרי את התנהגותה התמוהה של המישטרה ביום הקודם, בבית־המיש־פט. „איש־המישטרה בבית־המישפט (מ־כוונה לרס"ל חביב) לא הבין את ההור־אות, ובטעות דרש איסור פירסום," הס־בירר שגיב לאבנרי. „זו היתה תקלה טכ־נית."

אולם שגיב לא תירץ בפני אבנרי „תקלה טכנית" אחרת של המישטרה שקרתה גם היא ביום ההתנקשות. מייד לאחר פירסום הידיעה הראשונה ברדיו, אשר זכתה לע־מוד בראש מהדורת־החדשות של השעה 1.00 בצהריים, מיהרה המישטרה להדליף לעיתונאים ולרדיו כי המתנקש טען שחשב שהעולם הזה רוצה לכתוב עליו שהוא מרגל. מרבית העיתונאים בדקו במקורות מישטרתיים שלהם אם אומנם תושמעה טענה כזו על־ידי גלילי, והסתבר להם כי כישרון ההמצאה היה הפעם של ה־מישטרה. גלילי מעולם לא טען זאת בפני המישטרה.

כתב הרדיו, שלא היה סיפק בידו לבדוק את אמיתות הידיעה עד לשידורה של מהדורת החדשות הבאה, פירסם ברוח מישטרתי זה ללא בדיקה. אולם, לאחר בדיקה נוספת נוכח כי הידיעה היא שקר, ולא חזר עליה במהדורות־החדשות ה־באות.

אין ספק כי היה זה ניסיון מכוון וזדוני מצד המישטרה, לרמוז כאילו מעשה־ההתנקשות הנפשע היה תגובה של אדם נרגז אשר נפגע מדברים שנכתבו עליו, או שרצו לכתוב עליו, כדי להסיח את הדעת מן העובדות.

כאשר ביקר שגיב אצל אבנרי בבית־החולים, הוא עדיין לא ידע כי המזל משחק למישטרה בניסיונה חנואש להצדיק את מגמתה לחפות על הרוצח. בעת הדיון טענה השופט גרוס, כנראה מרוב התרגשות, וכתב בפרוטוקול כי המישטרה לא דרשה את איסור הפירסום. מאוחר יותר הודה גרוס כי היתה זו פליטת־קולמוס, וכי רס"ל חביב אכן ביקש במפורש את איסור הפירסום.

אולם הטעות בפרוטוקול הספיקה למיש־טרה בהחלט. מייד יצאו שופרותיה בהצה־רות כי המישטרה לא דרשה כלל את איסור הפירסום. הגדיל לעשות, מאוחר יותר, המפקח משה קרמי, קצין־חקירות הכפוף לשגיב, אשר טען בהצטדקות: „אמרנו לשופט שלא היתה סמכות לבית־המישפט לצוות על אי־פירסום, אך בא־כוח החשוד דרש זאת."

אפשר היה לחשוב כי בעיקבות התפת־חויות אלה תבקש המישטרה מבית־המיש־פט־המחוזי לאפשר את פירסום שמו ותמונתו של אליהו גלילי. במיקרים רבים מוציאה המישטרה הון־עתק על פירסום מודעות־בתשלום בעיתונים, ותמונות חשודים שונים, שבהן היא מבקשת את עזרת הציבור בחקירת פרשות בהן קשו־רים חשודים אלה. כאן היתה למישטרה הזדמנות־זו לפרסם את שמו ותמונתו של אליהו גלילי בהבלטה בעיתונים, מבלי שהדבר יעלה לה אף באגורה שחוקה.

למרות שחקירתה של המישטרה היתה אלמנטרית ביותר, ידעו גם החוקרים כי אליהו גלילי נפגש בעבר עם אנשים שו־נים שהסיתו אותו כנגד אבנרי. אילו היתה המישטרה רוצה למצוא אנשים אלה, להבין את כוונותיהם ולדעת את אשר מסתתר מאחוריהם, היתה עטה בוודאי על ההזדמ־נות לפירסום־החינם. אולם המישטרה המ־שיכה להתעקש. היא סירבה לדרוש את ביטול החלטתו של השופט גרוס ואת פירסום חשם והתמונה.

על מי חיפתה המישטרה?

בעת העירעור על החלטת בית־משפט־השלום, שאותו הגיש פרקלי־טו של אורי אבנרי עורך־הדין אלי זוהר, העניק השופט הזדמנות נוספת למישטרה לסגת מנוקשותה. בעוד עורך־הדין של גלילי טוען כי לאבנרי אין מעמד בחוק, לפיו הוא יכול להופיע כצד ולבקש את ביטול איסור הפירסום, פנה השופט דב לורין אל נציג המישטרה, הציע לו להפסיק את הדיון כדי שיהיה לו זמן לקבל את רשות הממונים עליו לבקש בעצמו את ביטול האיסור. קצין־המישטרה, שנעזר על־ידי תותח כבד בדמותו של עורך־פרקליט־המחוז סברין שראטר חזר, אחרי ההפסקה, כשההוראות מהממונה עליו, ניצב־מישנה רפאל יעקובי, ברורות והחל־טיות: „לא לבקש את ביטול איסור הפיר־סום."

המישטרה התמוגגה מנחת. אחד מקצי־ניה מפקח יעקב סנאי, פנה לכתב העולם הזה מרסל זוהר, ואמר לו: „אתם לא תצליחו לעשות שום דבר. חבל על המא־מצים שלכם."

היה ברור, ללא כל צל של ספק, כי המישטרה מגוננת על המתנקש ועל שול־חיו, מסיבות תמוהות השמורות עימה. לכל מי שבחן את התנהגות המישטרה, ול־מקורבים לפרשה — אשר ידעו גם כי מילבד להדליף לעיתונות סיפורי־בדים ולנהל מאבקים מישפטיים לצידו של מי שעשה ימים קודם־לכן ניסיון לרצח — היה ברור כי אין המישטרה נוקפת אצבע בחקירתה.

התנהגות המשטרה יכולה להתפרש כ־נסיון לסגור את המעגל על מי שכבר נתפס, ולא על־ידה, להרשיע אותו על סמך חומר־הראיות הקיים, ועל־ידי כך למנוע חקירה מקיפה בדבר מניעיו, שולחיו וכוונותיהם הנסתרות.

מה שלא היה ברור, הוא התשובה לשא־לה: „מדוע יוצאת המישטרה מגידרה כדי לחפות על הפושעים, תוך כדי סיכון אמי־נותה, מהימנותה ומעמדה בעיני הציבור?"

השמועות על הכוח המניע את המישטרה לשקר, לטייח ולהסתיר עובדות, החלו פורחות במערכות־העיתונים, בקרב פקידי־ממשלה בכירים, בין אישים המקורבים לאבנרי והיריבים לו — בציבור כולו.

היו כאלה שידעו לספר כי מישפחת גלילי מקורבת לצמרת השילטון בארץ. צנועים יותר סיפרו כי קרוב־מישפחה שלהם משמש כקצין־בכיר במישטרת שמועות אחרות התייחסו למתנקש עצמו. היו שאמרו כי הוא עובד במיפעל ביט־חוני סודי. דייקנים יותר סיפרו כי הם יוד־עים שגלילי הוא עובד שירות־הביטחון־הכללי (שב"כ).

האיפול שהטילה המישטרה על החקי־רה, הביא לכך שכל אחת מאפשרויות אלה יכולה להיות נכונה. אולם כדי לבחון איזו מהן קרובה ביותר למציאות, יש להכיר את ההיסטוריה של מישפחת גלילי, לדעת את תולדות חייו של המתנקש עצמו, ולהיזכר בפירסי־הפרטים של שתי תקיפו־תיו הקודמות את אורי אבנרי, הלובשות עתה משמעות חדשה.

מישפחת גלילי היתה מישפחה ידועה בקיריית־שלום, אשר בדרום תל־אביב. אבי המישפחה, בן־ציון גלילי בן ה־69, לא עבד במשך 20 השנים האחרונות. קודם לכן היה ירקן ובעל חנות־סידקית בשכונה. המישפחה נאלצה להסתדר עם קיצבת־הסעד שקיבלה, והתגוררה בדירת־חדר.

חמשת הבנים, משה בן ה־39, דויד בן ה־36, אורי בן ה־31, אליהו בן ה־27 ואחותם בת ה־17, הם דור שמיני בארץ למישפחה שמוצאה מקוקאז, רוסיה.

בעוד שדויד, אשר למד במגמת לבורנ־טים, התקדם בתחום המיקצועי והתקבל לעבודה כלבורנט בפאקולטה לחקלאות של האוניברסיטה העברית, (הפירסומים בעיתונות הפכו אותו מדעון, משום־מה) החליטו שני אחיו — משה ואורי — להגר מן הארץ, ונסעו לפני כמה שנים לארצות־הברית.

ממעט הכסף ששלחו הבנים־היורדים, וממה שהפריש דויד ממשכורתו באוני־

(המשך בעמוד 28)

אם המתנקש

נעמי גלילי בבית־המישפט. למרות שלא התריעה על מחלת־הנפש של בנה, דרשה נעמי גלילי להגן על „שמו הטוב" של בנה אליהו.

מחפה שגיב

ראש צוות־החקירה בפרשת ההתנקשות בחייו של אבנרי, סגן־ניצב יעקב שגיב. לאורך כל הפרשה הדליפה המישטרה גירסות תמוהות לעיתונות כשהיא מנסה, בעזרתם, לתרץ את נסיונות־ההיפוי שלה על מי שניסה לרצוח את אבנרי, ועל שולחיו ומניעיהם, ושוכחת לחקור עדי מפתח.

מיכה לב הוא רב־חובל ✶ אשתו אילנה (למעלה) היתה מלכת־היופי של חיל־הים ✶ אבל חיי־הנשואין שלהם טבעו בסערה ובתקיפה:

„התעוררתי עירומה בחוץ!"

פנס בעין אחרי הפריצה הראשונה אלימות בולטים בפניה: הנישואין שלהם עלו על שירטון, היו השניים זו

הזוג המאושר אילנה ומיכה מאושרים. בתנ 6 שנים, חודשים מספר אחרי נישואיהם בתקו

הבעל רב־החובל מיכה לב, העובד במישרד־התחבורה, הוא בן לאחת המישפחות הידועות והעשירות ב־חיפה, והוא גם אחד הצעירים המבוקשים ביותר בשוק־החתיכות של חיפה רבתי.

והתנפלה עלי בבכי: ,אני אוהבת אותך! לא בגדתי בך!' לא נגעתי בה, אבל צילמתי אותה, ככה עירומה."

לא היתה זו, כאמור, ההתנגשות האלי־מה הראשונה בין בני־הזוג. בחודשים ה־אחרונים הם מספקים ביד רחבה חומר רכילותי רב לנשות החברה של הכרמל,

החתיכה של חיפה היתה משך שנים רבות אילנה פלקוביץ. גם כיום, אחרי שילדה שלוש בנות, מציגה אילנה זוג רגליים חטובות, גיזרה מושלמת ופנים מיחדים.

שוטרי מישטרת חיפה רגילים כבר לתקריות, אלימות יותר או פחות — בין אילנה למיכה לב. בשנה האחרונה התלונן רב־החובל מיכה לב סעמים רבות על כי אישתו היכתה, הטרידה וקיללה אותו, סגעה בו, ואילו מלכת־היופי לשעבר של חיפה, אילנה לב (פלקוביץ') התלוננה סעמים רבות עוד יותר על כי בעלה היכה הטריד גידף וקילל אותה, ופרץ לתוך ביתה.

אולם, ביום חשני בשבוע שעבר נתגל־תה לעיני השוטרים שהוזעקו לחליסה, ל־אחת משכונות־העוני של חיפה, תמונה אשר לא תישכח מהם זמן רב. אילנה לב שכבה, מתבוססת בבוץ, ליד הבית שב־רחוב עוזיאל 33, כשמחצית גופה העליונה חשופה לגמרי. מתוך דירת־החדר בבניין הסמוך נפלטו גאזים מרדימים, ואילו הדלת והחלון של אותה דירה היו פרוצים, כ־לאחר תיגרה.

השוטרים מיהרו להלביש את אילנה ש־היתה המומה, ומעולפת־למחצה, ולשאלתם „מה קרה?" השיבה להם: „בעלי היכה אותי. הוא גרר אותי מהדירה, הפשיט אותי וצילם אותי ככה, כמו שאתם רואים אר־תי."

שעות אחדות לאחר־מכן, כאשר התי־ייצב מיכה לב במישטרה, שמפו מפיו גירסה שונה על העניין: „אני לא נגעתי בה. היא קפצה מהחלון של הדירה כש־היא חצי־עירומה. היא פחדה שאני אכה אותה בגלל שתפסתי אותה בוגדת בי,

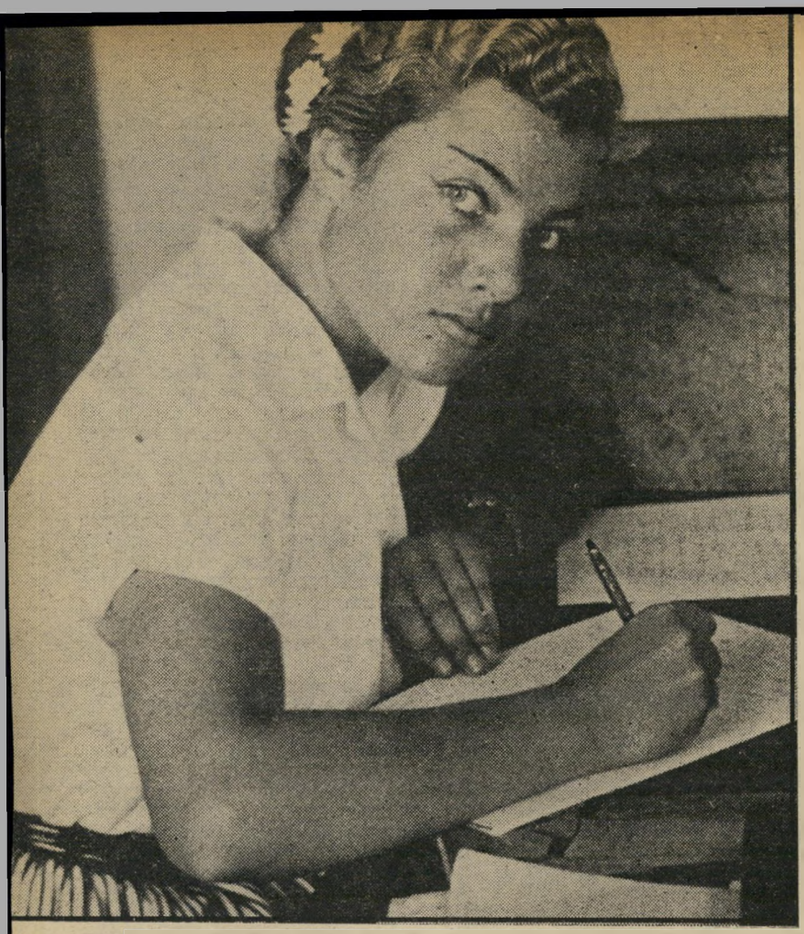

בת 20

אילנה באחת התמונות המפורסמות ביותר שלה, שצולמה לפני כ־17 שנה. משך שנים רבות נחשבה אילנה הצעירה היפה ביותר בחיפה, הע׳ר שהוציאה כבר מלכות יופי רבות שלא הצליחו להתחרות באילנה. פלקוביץ.

ארוכים, בבתי־החולים הטובים ביותר שב־עיר הגדולה.

ישראליים שפגשו אותה באותה תקופה בניו־יורק הפכו מעריציה. משך היום כולו היתה יושבת ליד מיטתו של רוני וסועדת אותו בחוליו. בלילה, עת שכב לישון, היתה אילנה יוצאת להתפרק מן המתח. במין דחף שאינו ניתן לכיבוש חרשה ללא־הרף את כל מועדוני־הלילה המפוארים של ניו־יורק, את המיסעדות ומקומות־הבילוי המ־קובלים, ותוך שהיא מפצה עצמה על הסבל שהביאה עליה מחלת בנה, היתה רוקדת ומבלה עד השעות הקטנות של הלילה, מדי־לילה. ולמחרתו, השכם בבוקר, היתה מתייצבת ליד מיטתו של רוני — עד הלילה הבא.

„בגלל המחלה של רוני חל משבר בי־חיי־הנישואין שלי ושל מרסלו, והחלטנו להתגרש. לקחתי את רוני וחזרתי הביתה, לחיפה.״ בחיפה אושפז רוני בבית־חולים, וכעבור חודשים ספורים נפטר.

אבל עוד קודם מותו של רוני פגשה

(המשך בעמוד 29)

המלכה

אילנה בוחרות בחירת מלכת המכביה שנערכה לפני 18 שנה (בלונדית, מימין). בתמונה מימין, אילנה במדי חיל־הים באחת הצע־דות הראשונות שנערכו, שבהם השתתפה.

ומשמשים נושא עיקרי לשיחה ליד כל שולחן בבתי־הקפה שבמרכז הכרמל. אולם הפעם החליטה המישטרה לפעול.

עד כה היה מיכה לב משתמש בידיו בילד כדי לפרוץ, יחד עם ידידים שלו, לדירה שבה שהתה אשתו. הפעם הוא השתמש בכלי־נשק: אקדח־גאזים. למישטרה לא נותרה ברירה ומיכה לב, בנו של חבר מועצת עיריית חיפה ד״ר אריך לב, נעצר ל־48 שעות. למרות כל זאת הוא לא הובא בפני שופט עם תום המעצר, אלא שוחרר בערבות צמית של 500 לירות, במישטרה עצמה.

נוסף לסיפור הדרמאתי של בני־הזוג הזוהרים, סיפור שבו מעורבים מלבד הפרצות, המהלומות, התלונות במישטרה ואקדח־הגאז גם בלשים פרטיים, מאהבים ומאהבות, מסתתר סיפור אנושי מזעזע של צעירה יפהפייה, אשר העולם כולו היה, עד לפני מיספר שנים פרוש לרגליה, ואשר תוך תקופה קצרה הגיעה למצב שבו היא מחלקת את זמנה בין עורכי־דין, דלפקי יומנאי־המישטרה, היתקלויות אלימות עם בעלה ולילות רצופים של בכי ופחד.

נישואין

ברגל שמאל

אילנה פלקוביץ היתה הצעירה היפה ביותר שידעה חיפה מעודה. כיום, למרות היותה בת 37, עדיין נראית אילנה כמועמדת טיבעית לכל תחרות־יופי. אז — היתה חלומו של כל חייל וקצין בחיל־הים, בו שירתה לפני כ־19 שנים.

אולם את אילנה, בת להורים שהם בעלי חנות־אריגים בהדר בחיפה, לא עניין חברי מחיל־הים. היא ידעה כי תוכל להשיג הרבה יותר מאשר מדים וריח המלח. במהלך שירותה הצבאי השתתפה בתחרות מלכת המכביה, זכתה בכתר המלכה, השתתפה בתחרות מלכת־היופי וזכתה בכתר מלכת עיר־הגמל. בין תחרות־יופי אחת למישנה, נשלחה אילנה לייצג את חיל־הים בכל אירוע צה״לי כמיסדרים חגיגיים, צעדות וטכסים למיניהם.

מיד לאחר שיחרורה פגשה אילנה בתייר, רופא־נשים יהודי מפרו בשם מרסלו לנדמן.

דמעות

בכל פעם שאילנה נזכרת במיפגשים הקולניים שלה עם מיכה שבהם, לדבריה, הוא היכה וקילל אותה, היא פורצת בבכי. מיכה טוען ש„דימעותיה הן „דימעות־תנין.״

למרות שלנדמן היה מבוגר ממנה ב־8 שנים, לא היססה זמן רב. נישאה לו, על־פי האופנה שהחלה מתפתחת אז בין מלכות־היופי, ועקרה עימו ללימה בירת פרו.

„משך שנים חייתי כמלכה.״ היא מספרת. „היו לי משרתים, טיפלו בי נהדר, והיה לי בעל טוב ומסור. נולד לנו הבן, רוני, והכל היה כמו חלום.״ אולם דווקא אז החל הגורל מזעיף אליה את פניו. בנה חלה במחלה חשוכת־מרפא. אילנה נלחמה בגורל ובמחלת בנה. היא עקרה לניו־יורק ואישפזה שם את רוני למשך חודשים

ל מיכה לביתה הציגה אשתו, אילנה, סימני ס כהה בעין ושפתיים מבוקעות. קודם שחיי־אושר יחסית, ומעורר קינאה בחברה החיפאית.

ב באחת התקופות הבודדות שלהם בה הם היו ה בה עדיין הרבו השניים לצאת ולבלות יחד.

(המשך מעמוד 23)

אילנה במיכה לב, שהיה אז רב־חובל, הצעיר ביותר בצי המיסחרי הישראלי: צעיר גבוה, נאה, רווק מבוקש ובן לאחת המישפחות המכובדות ביותר של חיפה. „היו לי אז המון חברים אחרים, והיה אפי־לו בחור אחד שאותו אהבתי יותר מכו־לם," מספרת היום אילנה. „היתה לי אז חברה שרציתי אפילו להתחתן איתה," מס־פר היום מיכה. אולם השניים החליטו, בכל־זאת, להתחתן זה עם זה.

„הייתי אז בהריון ממיכה," סיפרה השׂ־בוע אילנה. „אבל לא בגלל זה התחתנתי איתו. אני בכל זאת אהבתי אותו, וקיוויתי שיהיה לי טוב, למרות כל מיני סימנים מבשרי־רעה שהיו לי עוד לפני הנישואין."

גם מיכה וגם אילנה יודעים לספר על מיקרה שאירע להם עוד קודם הנישואין. סיפרה אילנה: „היינו אז בבית־הקיץ של הוריו של מיכה, בטבריה. מיכה רחץ את המכונית שלו, ואני עזרתי לאמא שלו לנ־קות את הבית. אחרי שהוא גמר, הוא נכנס הביתה והודיע לי שלא יתחתן איתי. הוא אמר או כי כיוון שלא עזרתי לו לרחוץ את המכונית, אני אהיה בטח רעיה רעה. נדהמתי. בכיתי והתחננתי בפניו שיסלח לי. הייתי אז בהריון די מתקדם, וכבר לא יכולתי לעשות הפלה, גם לא רציתי. רציתי את הילד. בסוף, מיכה הסכים לסלוח לי."

למיכה יש גירסה משלו על פרשת טבר־יה: „ביקשתי מאילנה להחזיק את הצינור של המים בזמן שאני רוחץ את המכונית, והיא לא הסכימה. אז הבנתי עם איזה אשה אני הולך להתחתן, אבל בסוף חשבתי שהיא תהיה בסדר, ושוכנעתי בכל־זאת להתחתן איתה."

לא רק הסימנים המוקדמים היו מבשרי־רעות. גם נישואיהם של שני הצעירים היפים החלו ברגל שמאל. „לירח־הדבש נסענו לאילת, ורבנו כל הזמן," סיפרה אילנה. „בדרך חזרה שלף מיכה כריך, ואכל אותו. אני הייתי רעבה, אבל לא היו יותר כריכים באוטו. ביקשתי ממנו שנעצור לאכול משהו בדרך. רק אחרי מריבה הגונה הוא הסכים לבסוף לעצור, וקנה לי כריך.

„מיכה רצה לעבור דרך מצדה, וכש־הגענו למצדה כבר היה מאוחר מכדי לעלות. הוא החל לקלל אותי על שבגלל הכריך שלי הפסדנו את מצדה, וכשהגענו בסוף למלון בבאר־שבע, הוא לא דיבר איתי כל הלילה ולא ישן איתי ביחד." מובן שלמיכה יש גירסה משלו: „ביקשתי ממנה לאכול אחרי הביקור במצדה, כדי שלא נאחר, אבל היא התעקשה. בגללה הפסדתי את מצדה, שעות לא הייתי בה אף פעם קודם לכן."

„לא יכולתי להתגרש ממנו. הייתי אז בהריון, ורציתי מאד את הילד. מיכה לא היה נשוי קודם־לכן, אבל אני כן. ידעתי מה פירושם של חיי־נישואין, וידעתי ש־הנישואים עם מיכה יהיו לי ג'יהנום, אבל קיוויתי. כל מה שרציתי אז, וכל מה שאני רוצה היום, זה בית חם וטוב — בשביל זה הייתי מוכנה למחול על כבודי," מספרת היום אילנה.

חייהם המשותפים של אילנה ומיכה נמ־שכו כך לאורך השנים. מיכה היה מפליג לעיתים, ומשאיר את אילנה לבדה בארץ. דירתם היתה סמוכה לבית הוריו של מיכה, כך שהיא היתה עדיין בתוך המישפחה, גם כשמיכה לא נמצא לידה.

המריבות ביניהם לא פסקו. „היו תקו־פות שהוא היה נטפל אלי בגלל שטויות, ודורש ממני לעזוב את חדר־השינה המ־שותף שלנו למשך שבועות ארוכים. כדי לא לריב איתו, הייתי עושה את זה ועוברת לישון בסלון. ביניתיים נולדו לי עוד שתי בנות, נוסף על האחת שכבר היתה לנו. עם שלוש בנות לא כדאי לריב עם בעל, שאינו מהסס לצעוק, לקלל כמו בשוק ואפילו להרביץ. הייתי נכנעת לכל השיגעונות שלו."

למיכה גירסה משלו על חייהם המ־שותפים: „כל מיני דברים קטנים שבעל רוצה שאשתו תעשה, היא אף פעם לא עשתה. כשהייתי מבקש ממנה להכין אר־כל, היא היתה נותנת לי את השאריות של האוכל של הילדות. אני לא אוהב קציצות, מה אפשר לעשות? התחננתי לפניה לשים כמה בקבוקי־בירה במקרר. אני אוהב לשתות בירה קרה. אבל אף פעם לא היתה לי בירה שם."

כלפי חוץ ניראה הזוג לב כזוג מאושר. הם היו יפים, עשירים, אורחים מבוקשים בכל מסיבה שנערכה על הכרמל. רק ידי־דיהם הקרובים, ביניהם אופירה וח"כ יצחק נבון, ואילנה ועדי בראונר — מי שהת־פרסם לאחרונה כתובע במישפטו של עמוס ברנס, החשוד ברצח רחל הלר — רק אלה ידעו כי חיי־הנישואין שלהם מעור־ערים, וכי הברק והזוהר חיצוניים בלבד.

„כל אותה תקופה הוא היה מכה אותי, אבל אני שתקתי," סיפרה השבוע אילנה. „הייתי מחזירה לו, בועטת בו, מכה אותו, רק כדי שיניח לי, אבל הוא תמיד היה חזק לסורו." גירסתו של מיכה: „היא היתה מכה אותי, מתגפלת עלי ומנסה תמיד לפגוע דווקא בביצים."

מי הרביץ למי?

„מ ה שגמר לי את חיי־הנישואין היו שתי האוניות, ולנטינה פי ואולימפוס", סיפרה השבוע אילנה. „מיכה, שעד לאותה תקופה היה רב־חובל, החליט שהוא צריך להיות גם בעל אוניות. הוא תמיד היה אומר לי: 'יש כל מיני אנשים שהם פחות ממני ויש להם אוניות. גם אני רוצה אוניות.' בסוף הוא רכש לעצמו, בלונדון הרחוקה. בספטמבר לפני שנת נסעו אילנה ומיכה, עם שתיים מבנותיהם, ללונדון, לטיול בין מיספר חודשים. „גרנו אצל חברים," סיפרה אילנה. „כעבור כמה ימים מיכה רב איתי, לקח את ה־מיוודות, ובלי לומר לי מילה עזב את הבית והלך למלון. לי לא נשארה ברירה, לא היתה לי פרוטה בכיס. חזרתי ארצה עם שתי הילדות. כעבור חודשיים הגיע מיכה לארץ, מבלי ששלח לי אפילו גלויה משך כל הזמן הזה. מייד אחרי שהוא הגיע לארץ, התחלנו עם המישפטים של הגי־רושין."

למיכה יש גירסה משלו על פרשת לונ־דון: „מייד כשהגענו ללונדון, אילנה חיפ־שה לריב איתי. היינו אצל חברים משות־פים, ולא היה לי נעים מכל העניין. יום אחד היא לקחה את המיזוודות ואת הבגות, והלכה לגור במלון. אני לא יכולתי להי־שאר במצב זה אצל החברים, והלכתי גם כן למלון. אחרי שהיא היתה כמה ימים בלונדון, היא טסה לארץ. כשהגעתי, תגש־תי בקשה ראשונה לגט ממנה."

מוצג מישפטי

צילום של אילנה לב כפי שצולם בשבוע שעבר על־ידי בעלה רב־חובל מיכה לב בעת התפרצותו של מיכה לבית מאהבה של אילנה. מיכה וידידיו, חמושים באקדח גאז פרצו לדירה לצלם את אילנה.

בשנה האחרונה הסכו בני־הזוג מבקרים קבועים בבתי־הדין הרבניים והאזרחיים בחיפה. מישפטיהם התפשטו למישורים שו־נים, התפלגו למישפטונים קטנים, כאשר בכל בעייה קטנה רץ עורך־הדין של אחד מהצדדים לבית־המישפט לבקש צו או החלטה.

אילנה הסכימה לבקשת הגט של מיכה. היא דרשה את הילדות, שהיו כת יקרות לה, את דירתם המשותפת או דירה אחרת באותו גודל, דמי־מזונות חודשיים וסכום־כסף חד־פעמי. טענתה של אילנה היתה שלמיכה יש רכוש רב, מחצית משתי או־ניות השוות כמה מיליוני לירות, וכי לה מגיעה מחצית מרכוש זה.

מיכה הודיע בבית־המישפט כי הוא מוכן לשכור עבור אילנה דירה מתאימה, לפחות באותו גודל של דירתם המשו־תפת, ואף קיבל מבית־הדין צו המטיל עליו לשלם לאילנה ולילדות דמי־מזונות חודשיים בסך 1800 לירות. כעבור חודשים אחדים הועלה הסכום ל־2200 לירות ל־חודש.

כעבור כמה חודשים חל מיפנה דרי־מאתי במאבק הגירושין. מיכה טען כי החל חושד באילנה שהיא בוגדת בו. אם טענה זו נכונה או לאו, אין ספק כי מיכה זקוק לעדויות עבור בית־הדין הרבני, בדבר בגידותיה של אילנה בו, אם ברצונו להוכיח כי היא מופקרת ולהוציא את הילדות מרשותה.

„משך תקופה ארוכה הייתי הבלש של עצמי," סיפר מיכה. „אילנה היתה יוצאת מ־הבית בערב. אחרי שהייתי גומר להשכיב את הילדות, הייתי נוסע ומחפש את מכונית הווקסהול שלה ועוקב אחריה. ראיתי אותה יוצאת פעמים מיספר ממלון דן־כרמל בי־תחילה את הוולנטינה פי ואחר־כך את האולימפוס. הוא עזב את עבודתו במישרד־התחבורה, והתמכר רק לעיסקי האוניות שבהן הוא היה שותף. אבל זה היה גדול עליו.

„הוא לא הצליח, והיה חוזר כל לילה עצבני הביתה, ומוציא את האכזבות שלו והעצבים שלו עלי ועל הילדות. אז, עוד לא היו האוניות האלה כל־כך מפורסמות. היום, כל אחד מכיר אותן. הוולנטינה פי היתה צריכה להיות אונייית־המיבחן ש־תעבור בתעלת־סואץ אחרי הסכם־ההפרה, אבל הוחזרה באמצע הדרך אחרי שהת־גלה כי היא בבעלות ישראלית. הבעלות הישראלית שלה, זה הבעל היקר שלי. האולימפוס עברה לבסוף את התעלה, אחרי שמיכה שיקר וטען כי מכר את החלק שלו בה. אני יכולה להוכיח כי החברה שקנתה את האוניות של מיכה ממנו שיי־כת, בעצם, לו־עצמו.

„אבל כל זה לא עניין אותי אז. אותי עניינה ההשפעה של הדמות החדשה שלו, כאיש־עסקים מכובד, על חיי־המישפחה. העצבים שלו בגדו בו. כשהוא היה חוזר הביתה, המילה הראשונה שהיה אומר לי היתה 'תתיכת זונה'. לעיתים קרובות בדי זה היה מלווה במכות."

מיכה אינו מוכן להגיב כלל על עניין האוניות: „אין לי אוניות, ובזה גמרתי את הנושא." לגבי המכות שהעניק ל־אילנה, לטענתה, יש לו גירסה משלו: „לא אני היכיתי אותה, אלא היא אותי. היא היתה פותחת את הדלת, כדי שה־שכנים ישמעו, ואז מתחילה לצרוח ולהכות אותי, כדי לגרור אותי לאבד את עש־תונותי, ובאותו זמן מטלפנת למישטרה וטוענת שהיכיתי אותה. היא גם זרקה עלי פעם, דרך המדרגות, מערבל־מיטבח גדול, שערכו 3500 לירות, שרק בנס לא פגע בי או בבת שלי, שהיתה איתי."

חקרע הגדול בין השניים אירע דווקא שעה מאוחרת בלילה, וכן נפגשת עם אנ־שים שונים. לא היה לי ספק שהיא בוגדת בי."

„לא זו בלבד שהייתי יוצאת מהבית רק אחרי שהשכבתי את הילדות, אלא תמיד הייתי משאירה, על־יד הטלפון, פתק עם מיספר־הטלפון של הידידות שלי שאצלן הייתי מבלה," מסבירה אילנה. „אני ומיכה כבר היינו זוג־בנפרד, למרות שהוא עדיין המשיך להתגורר בבית על־פי עצת עורך־הדין שלו. אף פעם לא יצאתי עם בחו־רים, אלא תמיד הלכתי לבתים של חברות נשואות שלי, שלפני פרידתי ממיכה היו הן והבעלים שלהן ידידים משותפים שלנו. בין השאר הרבתי לבלות אצל ולנטינה הואסילי פרבינס, השותף של מיכה באו־ניות, ועל זה לא יכולות להיות לו טענות."

מיכה החליט לקחת חופשה מלילות־הנדודים שלו, בהם עקב אחרי אילנה, ונסע לאילת. קודם נסיעתו הוא שכר את שי־רותיו של הבלש הפרטי מבת־גלים, יגאל טריפון, כדי שימשיך לעקוב אחר אילנה.

טריפון הטיל על חיים סדובסקי, המכונה עצמו לאחרונה בשם חיים שדה, לעקוב למענו אחר אילנה. סדובסקי, צעיר בן 25, הרשתקן חיפאי המחליף את דירותיו חדשות־לבקרים, עקב אחר אילנה, משך לילות אחדים, ואף דיווח למיכה, לאילת, כי לילה אחד ישן אצל אילנה צעיר מזוקן. רק אחר־כן הסתבר, כי צעיר זה היה בן־דודה של אילנה.

מי בגד במי?

ב אחד הלילות נקט סדובסקי יוזמה. הוא טילפן לאילנה, סיפר לה כי הוא בלש שהוצמד אליה, והציע לה לחי־פגש. סקרנותה של אילנה התעוררה, והיא הזמינה אותו לביתה.

באותו לילה פרץ מיכה, שחזר בינתיים מאילת, יחד עם מעבידו של סדובסקי יגאל טריפון וידיד שלו יעקב חנון, לתוך הדירה והיכה את אילנה נמרצות. לטענ־תו של מיכה, הוא תפס אותם עם סדובס־קי כששניהם מעורטלים־למחצה. אילנה מכחישה זאת. טריפון אף דאג לצלם את הפריצה ואת האירוע, אולם מאוחר יותר הצהיר כי התמונות נשרפו.

אילנה מיהרה להתלונן במישטרה. די היה לה להראות את פרצופה הנפוח מ־מהלומות כדי שהמישטרה תאמין לה. אולם המישטרה סירבה לעצור את מיכה. עורכי־הדין של אילנה פנו בתלונה חריפה ל־מפקד מישטרת חיפה, ניצב מרדכי („מוס־קה") רון. לדיברי אילנה, המישטרה לא עצרה את מיכה בגלל הייחוס המישפחתי שלו. אביו של מיכה, ד"ר אריך לב הוא. מלבד היותו חבר מועצת־העירייה, גם אחד האישים החשובים בחיפה, ומקורב לצמרת המישטרה בעיר.

אילנה טוענת כי היא הזהירה את רון וקציניו כי מאחר שמיכה לא נעצר, הוא יחזור על מעשיו וייתכן שבפעם הבאה יהיה אלים עוד יותר. אילנה גם טוענת כי הודיעה למישטרת שבידי מיכה נמצא אקדח־גאזים, בו הוא עלול להשתמש נגדה.

לפני כחודש ביצעה אילנה פעולת־תג־מול. היא גילתה כי גם מיכה אינו טומן ידו בצלחת. היא גילתה ידידה של מיכה, ניצה מרוז, מורה גרושה בת 35 ואם לילד בן 15. משך כמה לילות הציבו אי־לנה וסדובסקי — שהפך בינתיים מהבלש הפרטי של מיכה לידידה האישי של אילנה — מעקב על ביתה של ניצה. באחד מ־הלילות הם גילו את מכוניתו של מיכה חונה ליד הבית.

אילנה, יחד עם סדובסקי וידיד נוסף בשם דויד עמאר, מיהרו לדירה. אילנה דפקה על הדלת אולם ניצה סירבה לפתוח. כשהתעקשה אילנה להיכנס לדירה, הז־מינה ניצה מישטרה. למישטרה פתחה ניצה את הדלת. מיכה לא ניראה בדירה. לדעת אילנה הוא התחבא באחד החדרים הפנימיים של הדירה, ואילו מיכה טוען כי כלל לא היה שם.

בינתיים המשיך מיכה במעקב אחר איל־נה. אחרי הכישלון שהיה לו עם הבלשים של טריפון, בפריצה הקודמת, הוא שכר שירותי חברת־בילוש אחרת, ש.א.ש., ה־שייכת לקרול זינגר, אך המשיך לעקוב אחר אילנה גם בכוחות־עצמו.

ביום השני לפני שבוע גילו לו הבל־שים, כי אילנה נמצאת יחד עם סדובסקי בחדרון שכור של סדובסקי, בשכונת חלי־סה. אז התחוללה הסצינה הדראמתית ש־הרעישה את חיפה כולה. אילנה נמצאת ברחוב, כשחצי־גופה העליון מעורטל, ו־היא המומה לגמרי.

מיכה הגיע בשעה 11.30 בלילה לדירת־החדר העלובה, יחד עם שלושה מחבריו — יעקב חונן, סחח חיפאי ידוע אשר לדיברי אילנה היה מתקן את מכוניתו של מיכה; אלדד בן־ארי, חבר־ילדות של מיכה המשמש כמלצר ראשי בארוניות־נוסעים, ופינחס כהן, צייר גבה־קומה, שרירי ובעל חזות מאיימת, אשר למרות חזותו משמש כמורה לילדים קשי־חינוך בשכונת מחנה־דויד שבפאתי חיפה.

הפעם החליט מיכה שלא לסמוך על המזל. הוא יצלם בעצמו. הגירסות לגבי מה שאירע במקום שונות, אך נראה כי המישטרה מאמינה הפעם לגירסתה של אילנה. אילנה טוענת כי מיכה וחבריו פרצו לתוך הדירה, גררו אותה בכוח אל החצר, הפשיטו אותה לאחר שהצליחו לסממה באמצעות אקדח־הגאזים. לדבריה, היא היתה שקועה באותה עת בשיחה עם סדובסקי, אשר מסר לה דין־וחשבון על שיחתו עם עורכי־הדין שלה, שאומנם נערכה באותו יום.

טענתו של מיכה שונה לחלוטין. הוא מדה, אומנם, כי ניסה לפרוץ לדירה דרך הדלת ודרך חלון סמוך, אולם טוען כי תוך כדי ניסיונות־הפריצה שלו שמע את סדובסקי קורא לעבר אילנה: „חברחי דרך החלון השניי".

„עזבתי את הדלת ומיהרתי להקיף את הבניין," סיפר מיכה. „מצאתי את אילנה שוכבת בבוץ כשחצי־גופה העליון עירום לגמרי ומכנסיה אינם רכוסים. לא נגעתי בה באצבע הכי קטנה, רק צילמתי אותה."

מיכה מכחיש כאילו השתמש באקדח־הגאזים. לדבריו, האקדח שייך לפינחס כהן.

בדש סדובסקי
מעוקב למאהב

„כהן נתקל בסדובסקי כשהוא עירום כביום־היוולדו," הוא אומר. „סדובסקי התנפל על כהן ותפס בזרועו מבלי להרפות. כדי להשתחרר ממנו ירה כהן שתי יריות מאקדח־הגאזים שלו. סדובסקי נבהל, ירה מיהר להיעלם מהמקום."

המישטרה קיבלה בינתיים, את גירסתה של אילנה על המיקרה, ועצרה את מיכה אלדד ופינחס כהן. יעקב חונן לא נעצר, משום־מה. כעבור 48 שעות, ולאחר שהסכימו לסגיר לידי המישטרה את אקדח־הגאזים, שוחררו השלושה בתחנת־חמישטרה בערבות עצמית מינימאלית בת 500 לירות לכל אחד.

אין ספק כי עיר־הכרמל עוד תחזה בהמשך המאבק בין אילנה היפהפייה לבין רב־מחובל הפרטי שלה. אילנה ומיכה אף יודעים לספר, כל אחד מהם לחוד, כי הצד האחר מבטיח את ההמשך האלים של הפרשה. אילנה טוענת כי מיכה מתכונן להמשיך להציק לה, ואילו מיכה אומר: „ידוע לי שאילנה עומדת לשכור אנשים כדי לארגז אותי."

במדינה

(המשך מעמוד 18)

זה מחוייב לעומת מעשה אחר בכנסת.

שני חברי־כנסת — אמנון לין (ליכוד) ודויד קורן (מיפלגת העבודה), שניהם מוותיקי רפ"י — מצאו שוב מיבצע משותף. הם הודיעו בגאווה שהחליטו להגיש לכנסת הצעת־חוק, שבה ייקבעו שני כללים:

● שכל אדם אשר יביע את דעתו שיש להקים מדינה פלסטינית במיסגרת של שלום עם ישראל, ולדבר לשם כך עם נציגות פלסטינית, יסולק מכל מישרה ציבורית.

● שכל משרת־ציבור יידרש לחתום על הצהרה שבה יתנגד בפירוש לדיעות אלה.

ההצעה עצמה מטורפת בעליל, על־פניה. היו צריכים לפטר מייד את האלוף (מיל.) אריק שרון, הדוגל בהידברות עם אש"ף לשם הקמת מדינה פלסטינית בעבר־הירדן, ולמנוע כל תפקיד מהאלוף (מיל.) עוזר וייצמן, שביטא בשלוויתיה דיעה דומה. שלא לדבר על מאות אנשי־ציבור, חברי רוב המיפלגות, מן השר־לשעבר אהרון יריב ועד ליו"ר ועדת־חוץ־וביטחון, יצחק נבון, שהשמיעו דיעות אסורות אחרות.

אולם, הנקודה הבולטת ביותר בהצעה היא, שהיא חוזרת — מילולית — על התכונות השחורות ביותר של תקופת ג'ק־קארתי, שהפכה את שמו מושג במאה שפות. לארצות־הברית נדרש דור שלם כדי שתחלים מן ההרס בחיי הרוח, המדע והאמנות שנגרם על־ידי המק־קארתיזם, שהרחיק מכל פעילות את טובי העם האמריקני אשר לא היו מוכנים לחתום על הצהרות־הנאמנות הידועות־לשימצה („אי־נני ומעולם לא הייתי, בעל השקפות קומוניסטיות...").

העובדה שהצעה כזו זכתה בסיקור רציני בעיתונים מכובדים בישראל, מבלי שתצורף אליה הדרישה הנמרצת לשלוח את יוזמיה לבדיקה פסיכיאטרית, היתה סימן מדאיג למחלה הפושטת במדינה, יותר מכל מעשי־האלימות שמילאו את עמודי העיתונות.

דיעות

הרכבי רוכב עוזב

איך הפך — פרופסור נץ יהודקטור יונה

היה צורך דחוף למצוא תשובה הולמת לפרופסור שלמה אבינרי. רשות־השידור הותקפה קשות, אחרי שאיפשרה לו לחוות באין־מפריע את דעתו ביומן השבוע, ברדיו, בזכות מדינה פלסטינית (ראה לעיל).

מניין לוקחים תשובה הולמת? התשובה נתבקשה כימעט מאליה: האלוף (מיל.) הפרופסור יהושפט („פסי") הרכבי.

מזה שנים ידוע פסי, מי שהיה ראש אמ"ן בצה"ל, כנץ בין ניצים. כמומחה לענייני ערב היו באמתחתו מאות ציטטות, שהוכיחו כי הערבים הם שונאי ישראל, שהפלסטינים אינם קיימים וזוממים להשמיד את ישראל, שאין מה לדבר איתם.

אחרי מילחמת יום־הכיפורים נתמנה פסי הרכבי כיועץ מדיני של שר־הביטחון, שימעון פרס. לאחרונה יצא לשנת־שבתון בארצות־הברית, ושם מצאה אותו רשות־השידור כדי לראיינו לרדיו בנושא הבעייה הפלסטינית.

התוצאות היו מדהימות.

מיקלחת קרה לאוהדים. בשידור נסתבר מה שהיה ידוע עד כה רק לקומץ זעיר: שבמילחמה האחרונה התחולל שינוי מכריע בגישתו של יהושפט הרכבי.

הוא לא הפך אופטימי יותר. אולם הפסימיות שלו הובילה ליעד חדש: שישראל חייבת להשיג כל הסדר אפשרי כדי למנוע מילחמות, ושגם הסדר־שלום גרוע שומר על בטחון המדינה יותר מכל מצב מילחמתי.

בדבריו המנומקים, שניתכו כמיקלחת קרה על אוהדיו־לשעבר, הסביר הרכבי כי יש להידבר עם הפלסטינים, וכי אש"ף הוא עובדה קיימת. ישראל היא שהפכה אותו הנציג הבילעדי של העם הפלסטיני, וזאת למצב כעת. עיקשותה של ממשלת ישראל להחרים את אש"ף, רק מחזקת את אש"ף.

מה הפיתרון? תשובתו של הרכבי ברורה: מדינה פלסטינית לצידה של ישראל.

היה לראיון זה המשך משעשע. חסידי הרכבי בעבר התנפלו עליו בזעם, בעיתונות הימנית. תוך כך חל פיחות מהיר בתאריו. איש לא הזכיר עוד שהוא אלוף (מיל.), וגם התואר פרופסור נגנז. המאמרים הזכירו את הדוקטור הרכבי. צחק השפוע סופר שמאלי: „אם זה יימשך ככה, ידברו בעוד כמה ימים על רב"ט (מיל). הסטודנט יהושפט הרכבי."

אנשים

המיליונר האדום

יהלומים ורדיקאלים, נפגשו בחלוויתו של דויד ארנפלד

הצעיר גבה־הקומה, הצנום, והתמיר, היה אחת הדמויות הססגוניות בזירה הציבורית.

הוא נחשב כמיליונר, אך היה, ממוקם אי־שם בין רק"ח למצפן. הוא היה סוחר־יהלומים מן הגדולים בארץ, אך התעניין הרבה יותר בקבוצות־שוליים פוליטיות. היתה לו עין ביקורתית חדה, אך הוא הסתכל בנקל עם ידידים ושותפים.

איש מיוחד. כצעיר בודד, שלא מצא אושר בחיי־מישפחה, היה רגיש ביותר לטהרה־המידות. תכונה זו הובילה אותו אל שורת המתנדבים, גוף שקם בראשית שנות החמישים כתנועת־מחאה. ארנפלד היה אחד

יהלומן ארנפלד
תמיכה בקבוצות־שוליים

ממנהיגיו, אך הסתכסך עם שאר המנהיגים, ופרש.

פרשה אומללה זו חזרה על עצמה כמה־וכמה פעמים. בכל פעם שקמה תנועת־מחאה חדשה, היה ארנפלד מראשוני המצטרפים אליה, תרם כסף ונבחר לתפקיד בכיר, אך לא הסתדר עם שותפיו. כך קרה גם כאשר הצטרף לתנועת העולם הזה — כוח חדש, נבחר כסגן יושב־הראש שלה אך הסתכסך עימה על רקע אהדתו לקבוצת מצפן. הוא ניהל בה מילחמת־גרילה עיקשת, ופרש ממנה רישמית רק כדי להצטרף לרשימת השלום (נס), שבה חזרה אותה פרשה על עצמה. לבסוף נשאר בודד, כשהוא תומך ביד נדיבה בשורה של קבוצות־שוליים שמאליות קיצוניות.

אולם היה בדויד ארנפלד משהו מיוחד, שהקל גם על מי שהסתכסך עימו, לכבדו ולחשלים עימו. הוא אהב כל דבר יפה ועדין, האידיאליזם שלו היה בולט־לעין, וקל היה להבחין בבדידותו ובאי־אושרו.

בכוח בבית. ברבות השנים התרגלו הכול לראותו עומד לבדו או בחברת ידיד בודד, בכל הפגנה למען עניין סוציאלי צודק או למען השלום, מבלי שידבר או יתבלט בין המנהיגים. מדי־פעם נפוצו שמועות על כך שהוא הינו הממען העיקרי של פעולה זו או אחרת. שמו התנוסס דרך־קבע על עצומות שמאליות, וכל אותה שעה התבסס הולך מעמדו בעולם העסקים.

השבוע נדהמו הכל לשמוע כי דויד ארנפלד נפטר, בחיותו בן 47 בילבד, אחרי שהיה חולה מזה חודשים אחדים במחלה אנושה. בהלווייתו התמונית שנערכה לו, הצטופפו אילי־הבורסה יחד עם רדיקאלים מגודלי־זקן, יהלומנים עתירי־הון, אנשי רק"ח ומצפן. „אילו דויד היה מופיע כאן לפתע," אמר אחד מחבריו, „הוא היה מרגיש כאן בבית."

חדש
לגבר הישראלי!

FABERGÉ
WEST
FOR THE BEST

אפטר שייב · דיאודורנטים · סבון · טלק
משווק ע"י לון
להשיג אך ורק בתמרוקיות המובחרות בשקם, בכל־בו שלום וב"המשביר לצרכן"

נגנבה
ליד ב"ח איכילוב
בתל־אביב
נ.ס.ו. פריץ
מס' 229-551
המוצא אותה
מתבקש להתקשר
לטל' 03-243386
ויבוא על שכרו

גודלו של עמוד
העולם הזה
הוא 23 ס"מ רוחב ו־33 ס"מ גובה. תמורת
2.400 ל"י
אתה יכול לפרסם בו מודעה בשטח של 758 ס"מ מרובעים — מחיר זול יותר מאשר בעיתוני הבוקר והערב

משרד השיכון

רישום זוגות צעירים השוהים בחוץ לארץ

זוגות צעירים, אזרחי ישראל, השוהים זמנית בחוץ לארץ ומתכננים חזרתם לארץ **יכולים החל מ־1.1.1976 להירשם לתוכנית הסיוע לזוגות צעירים של משרד השיכון.**

הרישום וקביעת הזכאות לזוג יהיו על פי הכללים הנהוגים בתוכנית, בשינויים המתחייבים מן השהות בחו"ל.

הרישום יופעל באמצעות הרשמה מיוחדת שכתובתה: משרד השיכון — מחוז ירושלים — רחוב בן־יהודה 23, ירושלים. לתחנה זו ניתן לפנות לבירור בעיות.

ההרשמה לתוכנית תיעשה על גבי שאלון הרשמה שניתן לקבלו במשרדי מחלקת העלייה של ההסתדרות הציונית, בקונסוליה, בארגון הסטודנטים או באמצעות תחנת ההרשמה על פי פנייה בכתב או בטלפון.

זוגות צעירים שבהיותם בחו"ל הגישו בקשה לסיוע לא על גבי שאלון ההרשמה ולא קיבלו תשובה, ימלאו את שאלון ההרשמה על פי ההנחיות המפורטות בדף ההסבר המיוחד לזוגות צעירים השוהים בחו"ל.

כללי התוכנית וסדרי ההרשמה מפורטים בחוברת ההסבר לתוכנית הסיוע לזוגות צעירים ובדף ההסבר המיוחד לזוגות צעירים בחוץ לארץ.

ג'ו אלסופ
וושינגטון

ג'ו היקר,
מכתבך ל„עמוס היקר" מתעלם מהעיקר:

קיסינג'ר גרם למשבר ביחסי ישראל — ארה"ב

* הוא יזם את השדרים הסודיים הנזעמים של פורד לרבין
* הוא כינה את רבין „גנרל־איכר"
* הוא תקף את ישראל בקונגרס

שלך,
חזי כרמל

קרא את האמת ב־

תוצאת פלא

תמרורים

נבחר • לתפקיד יו"ר האיגוד הישראלי לפירסום, במקומו של **חיים פרד**, שמילא את התפקיד בעשר השנים האחרונות, והגיש את התפטרותו כדי לרתום עצמו להסברה הישראלית ברחבי העולם — הפירסומאי **אורי אבנת** (39) שנולד בתל־אביב, למד בתיכון מיקצועי לדפוס ב־ירושלים, שירת ב־צנחנים והחל עוסק בפירסום בשנת 1960. ב־1973 פתח משרד עצמאי, ומאז הוא עוסק בפירסום וקידום מכירות רב־לאומי. חבר באירגוני פירסום ושיווק בינלאומיים.

אבנת

נתמנה • כיועץ כספי לרמטכ"ל וראש אגף התקציבים במישרד־הביטחון תת־אלוף **יוחנן גור** (50). נולד בביאליסטוק שבפולין, עלה ארצה ב־1949, התגייס לצה"ל ומילא תפקידים אחדים במיפקדת קצין ציוד וחימוש ראשי. הוצב לחטיבת ח"ר שבה שירת כקצין אפסנאות חטיבתי בתקופת מיבצע קדש. למד במיכללה הבין־זרועית לפיקוד־ולמטה, הוצב לחטיבה משוריינת, מילא תפקיד בכיר באגף האפסנאות ב־מטכ"ל, היה קצין־האפסנאות של פיקוד־הדרום, סיים את המיכללה לביטחון לאומי, ובתקופת מילחמת ששת־הימים שירת באוגדתו של אריאל שרון. מייד אחרי המילחמה התמנה כמפקד יחידה ב־מערב־סיני. שימש כרמ"ח תחזוקה באגף האפסנאות במטכ"ל, והיה אחראי בתוקף תפקידו על האספקה, האחזקה והבינוי ביחידות צה"ל. לאחר־מכן התמנה כקצין־אספקה ראשי. במילחמת יום הכיפורים התמנה סגן ראש אגף־אפסנאות.

גור

אל־רון

תא"ל גור בא במקומו של תא"ל **יצחק אלרון** (50), הפורש משירות פעיל בצה"ל, יליד פולין שעלה ארצה ב־1924. היה קצין־מודיעין ומפקד פלוגה בחטיבת גיבעתי. בוגר בית־הספר ל־פיקוד־ולמטה. מילא תפקידים מרכזיים באגף המודיעין ובאגף כוח־אדם במטה הכללי, בין השאר היה ראש מחלקת־אירגון וסגן ראש מחלקת כוח־אדם.

נתמנה • כראש מחלקת־הטכס במישרד־החוץ, במקומו של **ליאו סביר**, **רחבעם עמיר**, שכיהן כשגריר ישראל בבנגקוק ולפני־כן כקונסול כללי בניו־יורק.

התאבדה • בביתה שביגבעתיים, רופאת־הנשים והסופרת **ואלריה שטרק**, ילידת צ'כוסלובקיה, סיימה את חוק לי־מודיה בפראג. בתקופת מילחמת־העולם השנייה שהתה בבודפשט שבהונגריה, משם נשלחה למחנה־הריכוז ברגן־בלזן. את חוויותיה במחנה־הריכוז גוללה בסיפרה אחת מני אלף. כתבה מאמרים לעיתונות. סיפורים, וערכה מחקרים בתחום הגינקולוגיה.

נפטר • בבית־חולים בלוס־אנג'לס שבקליפורניה, **ויליאם ווילמן** (79), אחד מבמאיה החשובים של הוליווד. היה במאי הסרט הראשון שזכה בפרס האוסקר בשנת 1927. בין סרטיו הידועים, בוג'סט שבו נתגלה **נאדי קופר**, אוייב הציבור, קול קדומים וסיפורו של חייל.

אליל־תורן חדש

נולד לכדורסל הישראלי

יד עקות־העידוד „מוטי, מוטי!" שיצאו ללא־הרף מפיותיהם של עשרים אלף הצופים, אשר באו לחזות בשבוע שעבר בשני מישחקיה המלהיבים של מכבי תל־אביב — מול הפועל תל־אביב, ומול טראנסול ההולנדית — היפנו את זרקורי ההתעניינות והפירסומת לעבר כדורסלן ישראלי דק־גיזרה, מוטי ארואסטי, סטודנט בן 21 הלומד במכון וינגייט.

בעונה שעברה היה מיקי ברקוביץ, חשוהה כיום בארצות־הברית לצורך לימודים, אלילה התורן של האלופה הישראלית, הכימעט־ניצחית. דומה שבעונה הנוכחית החל עושה זאת בהצלחה מלאה מוטי ארואסטי, אף־על־פי שמוטי אינו משחק בתפקיד זהה לזה של מיקי. במכבי מרגנים, שסוף־סוף נמצא יורש נאות ל„חיימון" שטרקמן, מי שהיה הפלייי־מייקר הקודם של הקבוצה. מה־גם שבמיבצעיו המסחררים של מוטי, ובגובהו הנמוך יחסית, הוא מזכיר בהחלט את „חיימון".

„למוטי יש תכונה להגביר את קצב ה־

„הגמד" מוטי, המתנשא לגובה של 1.88 ס"מ, הוא „גמד יחסי" לעומת הענקים המשחקים לצידו בקבוצה שהגיעו מארה"ב. אבל מוטי הוא מוצר מקורי, שגדל במכבי תל־אביב.

משחק. בוב גריפין, חברו־לקבוצה, שמרני יותר במישחקו, נכון, אומנם, שבוב הוא קלע טוב יותר, אבל למוטי ארואסטי יש גם מישחקים שבהם הוא מוכיח את עצמו בקליעה מדוייקת מחצי מרחק."

את הדברים הללו השמיע פרד דווילי, מאמנה האמריקאי של מכבי תל־אביב, 24 שעות קודם שנכנסה האלופה למעגל מישחקי רבע־הגמר של גביע־אירופה לאלופות, אשר ניפתח ב־10 בדצמבר השנה ברוטרדאם שבהולנד. או אז בא המיפגש הכפול מול האלופה ההולנדית טראנסול, ומוטי ארואסטי הצדיק מעל ומעבר את הציפיות שתלו בו אוהדי הקבוצה ומאמנה. דומה, היום, שהכדורסל הישראלי הצ־

ארואסטי זה השם!

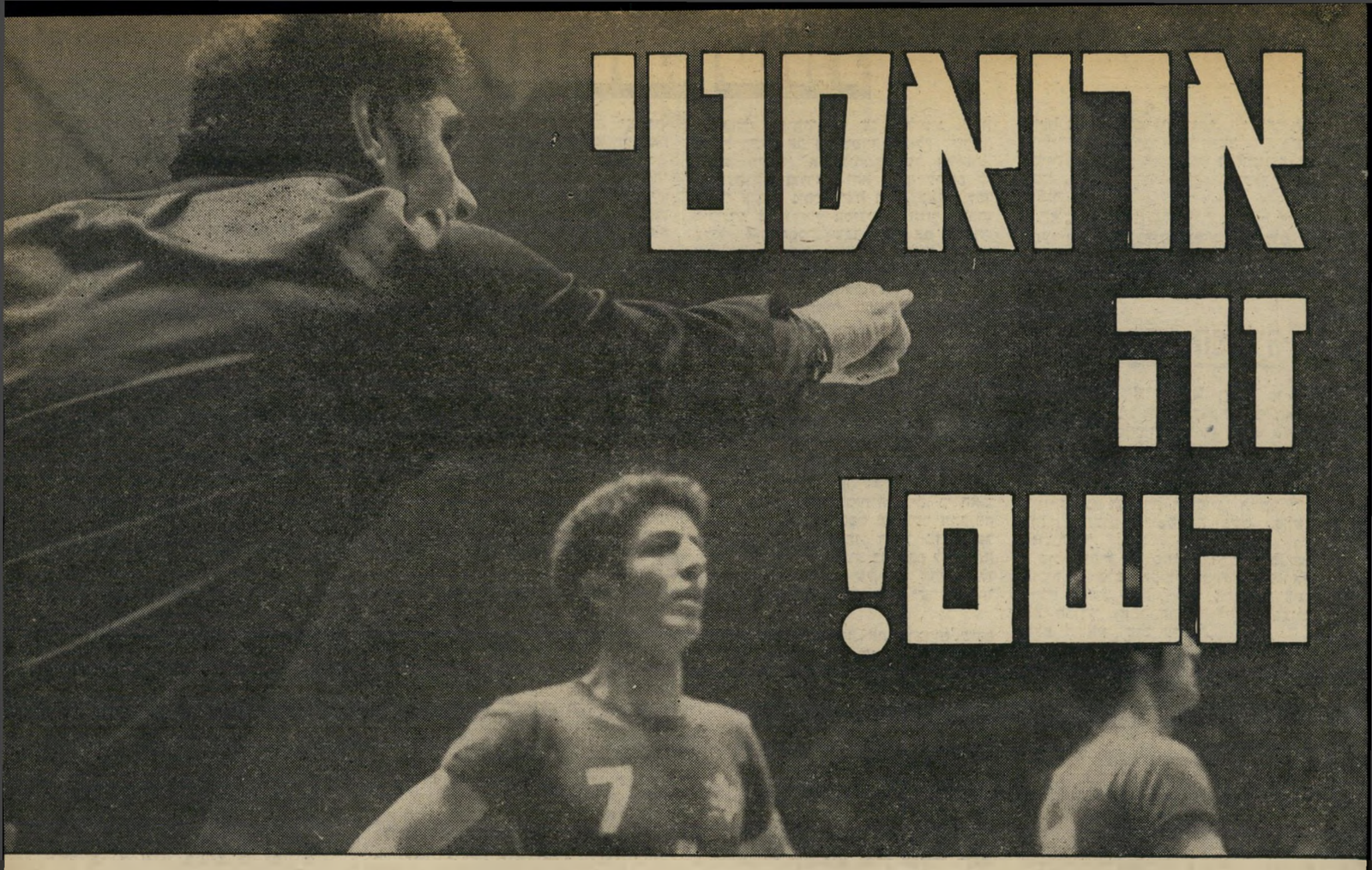

מית בן־לילה כדורסלן־וירטואוז בוזיר־אנפין: עקב תפקידו כרכז המישחק, גדמה לא פעם, שכל עוצמתה ומהירותה של הקבוצה מוטלות על כתפיו של העילוי הישראלי הצעיר.

„אם המאמן מכליל צעיר כמוני בחמי־שייה הפותחת," אומר מוטי, „אני חושב שהוא די בוטח בי." רק בתחילת העונה הנוכחית הסך מוטי ארואסטי שחקן החמי־שייה הראשונה של הקבוצה — הן במישחקי הליגה, והן במישחקי גביע אירופה. את תודתו הוא נותן למאמנו האמריקאי, פרד דווילי בן ה־32:

„הגיע אלינו מאמן מיקצועי ומיקצוען מכל הבחינות, מאמן עם שיטות אימון חדישות. כעת אני מרגיש שאני ממצה כימ־עט עד תום את האימונים. עד כמה שאני זוכר את עצמי, הרי בעבר השקעתי רק שלושים אחוז באימונים.

מוטי ארואסטי, החל את דרכו ככדורסלן דווקא במיסגרת בלתי־מחייבת־ביותר — במועדון־נוער הנמצא במיזרח יד־אליהו, מקום מגוריו. בגיל 15 וחצי זכה מוטי להיכלל בניבחרת מועדוני־הנוער של תל־אביב, ואף לצאת לחו"ל, במיסגרת טור־ניר כדורסל נוער שנערך בגרמניה.

בעד ייבוא אמריקאים

„ב גיל שש־עשרה," מנסה מוטי להיזכר, „התחלתי למעשה את ה־פעילות הסדירה באגודת מכבי תל־אביב. עד גיל תשע־עשרה הופעתי בקבוצת־הבת של מכבי תל־אביב, קבוצת מכבי דרום תל־אביב, המופיעה בליגת־המישנה. בגיל תשע עשרה עליתי לקבוצה הבוגרת, על סטאטוס של שחקן־ספסל. היו לי קצת תיסכולים. מצד אחד הייתי שחקן במכבי, ומצד שני לא הייתי נוטל חלק קבוע בהופעותיה המחייבות של הקבוצה. לא הייתי הכי מיואש, כי הייתי די צעיר. לנסיעות לחו"ל, למשל, הייתי נוסע לפי תור בין מיספר שחקני־ספסל."

מוטי, שהשתחרר לא־מכבר מצה"ל, חש שלשחק בקבוצה כמו מכבי תל־אביב, זה משהו מייוחד, שונה מאד בהשוואה לקבוצות אחרות: „נכון שבמכבי יש יתרונות כספיים, אבל זה לא הכל," הוא אומר. „היום אני מרגיש שאני משחק למען הגופייה של האגודה. קיים משהו, לא ישראלי" בקבוצה. אני מתכוון לעצם הגישה המקצועית של מנהלי הקבוצה. לכל שחקן ושחקן דואגים אישית. כשבאתי וביקשתי רופא מייוחד, נתנו לי את ה־רופא הטוב ביותר שיעשה לי את הטיפול בצורה המהירה והטובה ביותר. היחס הזה של חברי ההנהלה, מכניס בי את התיאבון והמרץ להוכיח את עצמי. היום, כסטודנט בווינגייט אם אזדקק למורה פרטי — אקבל מייד."

מוטי ארואסטי הוא אחד הצעירים שעידן האמריקניזציה בכדורסל הישראלי לא הצר את צעדיהם. מאידך מדה מוטי, שבמידה מסויימת יש בגלי ה־אמריקניזציה הניתכים של ישראל מדי שנה, גם צדדים שליליים: „הכדורסלנים האמריקאים שבאים אלינו, בתחילת כל עונה, הם מועילים ומזיקים גם־יחד. הבעייה היא, שחייבים להביא ל־ישראל כדורסלנים אמריקאים בעלי איכות גבוהה ביותר. כי אחרת הייבוא שלהם מח־טיא את המטרה. אני מבין את הרגשתם של הכדורסלנים הישראלים, אשר מרגישים מקופחים מעצם ייבוא הכדורסלנים האמ־ריקאיים. גם אני הרגשתי את ההרגשה הזאת על בשרי. מצד שני, בלי אמריקאים אין לקבוצה מה לחפש בצמרת הטבלה, ובגביע אירופה במיינחד."

התיקווה הישראלית

א ה שחזו **בשבוע** שעבר, מעל גבי מירקע הטלוויזיה, בהופעת מכבי תל־אביב, הבחינו חיש־קל שרק ישראלי מקורי שחקן יחידי נכלל בחמישייה ה־פותחת של האלופה הישראלית, שכללה את לו סילבר, ג'ים בוטרייט, טל ברודי, לורנס מק־גריי ומוטי ארואסטי, אשר ניראה כנגס מול חבריו־לקבוצה. מוטי, ה־מתנשא לגובה של 1.88 מ' בילבד, מעיד על עצמו כי למרות הצלחתו בהופעותיה האחרונות של מכבי תל־אביב, הוא מת־רגש יתר על המידה:

„להופיע בהיכל־הספורט לעיני רבבת צו־פים, ועוד מאות אלפים בבתים, זה קצת מכניס בי מתח אוטומטי לפני המישחק. מלבד זאת, אני מאד רגשני וקצת עצבני," הוא מודה בגילוי־לב. „אני אפילו מעשן חמש־עשרה סיגריות ביום, שזה די הרבה עבור כדורסלן שמעוניין לשמור על אורח־חיים ספורטיבי."

בימים אלה שרוי מוטי בלחץ בלתי־רגיל של לימודים והופעות במיסגרת הק־בוצה. „אני גם לומד וגם משחק הרבה כדורסל. זה קשה, אבל בסוף אני מסתדר איכשהו." הפלייי־מייקר הישראלי, מטיל את כל יהבו על המשימה הבאה של הקבוצה: עליית קבוצתו, בפעם הראשונה, למישחקי גביע־אירופה בכדורסל לקבוצות־אלופות. „עד אז, בעוד שבועיים, אני צריך לשפר את כושר־הקליעה שלי ולהאיט לפעמים את קצב המישחק," הוא מנתח את הטעון תיקון במישחקו.

טראנסול, המשוכה ההולנדית, כבר נעל־מה. מכבי תל־אביב, ביום מוצלח, הכ־ניעה אותה ביותר מ־30 נקודות הפרש (86:118). מוטי ארואסטי וחבריו נושאים את עיניהם לעבר האחגר הבא: הניסיון לגבור על הקבוצה האגדית, ריאל מדריד, בשני המיפגשים. „אנחנו צריכים הפעם להגיע ליכולת עילאית, כדי לנצח סוף־סוף את הספרדים."

מוטי ארואסטי, „מדחף" הקבוצה, המ־תכנן ביעילות את הפאסט־ברייקים שלה, מכיר בעובדה שעל כתפיו הדקות מוטלת, לא במעט, הצלחתה של הקבוצה. הצלחה זו, אם תישא פרי, תזרים לאגודה המכבית סכומי־עתק חסרי־תקדים במועדון התל־אביבי המפקיד כיום את עתידו במאה־שמונים ושמונה הסנטימטרים של מוטי ארואסטי.

הפורש והיורש

מוטי ארואסטי (מימין) משחק נגד חברו־לקבוצה, מיקי ברקוביץ, במישחק־ראווה שקיימה מכבי תל־אביב בקיריית־שמונה. למרות שמוטי אינו משחק באותו תפקיד שמילא מיקי במכבי תל־אביב, הרי אחרי נסיעתו של ברקוביץ, שהיה האליל־החורן בקבוצה, ירש השבוע ארואסטי את מקומו, בזכות מיבצעיו במישחקים נגד הפועל תל־אביב וטראנסול ההולנדית.

(המשך מעמוד 21)

ברסיטה, הצליחו בן־ציון ונעמי גלילי לע־קור מן החדר האחד שבקיריית־שלום ל־לעבור לדירה מרווחת יותר, בת שני חד־רים, בשכונת שפירא בתל־אביב. גם ה־עובדה שנאשרו בבית רק שני בנים, אליהו ואחותו חצירית, הקלה על מצוקת הדיור שלהם.

אליהו התגלה עוד בבית־הספר העממי שבו למד, כתלמיד כישרוני. למרות שלא היה דתי, הצליח לעמוד בהצלחה בבחינות לחידון־התנ"ך לנוער בעת שלמד בכיתה ח' והמשיך בגבהרת הספורט של המתחרים בהיכל התרבות בתל־אביב.

אחרי לימודיו היסודיים נירשם אליהו לבית־הספר המיקצועי שבח בתל־אביב, ל־סיים את לימודיו במגמת מכונאות־הרכב בציוני 8 ו־9, כשבשירטוט מגיע ציונו ל־10. בשנה שנותרה לו עד גיוסו לצה"ל השלים את בחינות־הבגרות, אותן לא עוב־רים תלמידי בית־ספר שבח. את לימודיו מימן כל אותה עת אחיו, דויד.

באוגוסט 1966 התגייס אליהו לצה"ל, נשלח לקורס מכונאי־טנקים וממנו לחטיבה 7 המפוארת של גורדיש.

לאחר נסיון־ההתנקשות באבנרי סיפר אחיו, דויד, כי שיגעונו של אליהו בא לו בעת שירותו בצה"ל, במלחמת ששת־הימים. מוראות המלחמה בחזית שבה נלחם אליהו, חזית רפיח, עירערו — לדיברי דויד — את מצבו הנפשי של אחיו. אחרי המלחמה המשיך אליהו לשרת בצבא, ושוחרר רק ב־6 באוגוסט 1969. תעודת־השיחרור שלו מעידה אף היא על כושרו הטוב. היא עמוסה המלצות טובות וחמות של מפקדיו.

צה"ל, למרבית הפלא, אינו יודע עד היום שאליהו חולה־רוח. רק לפני שבועיים הוא קיבל צו־קריאה למילואים ביחידה קרבית, מאלה הנוהגות לתת נשק אישי בידי חיי־ליהן ברגע שהם מתייצבים למילואים.

סמים, אגרוף ואולר

אחרי שיחרורו מצה"ל החליט אליהו לנסות את מזלו בארצות־הברית, ל־הצטרף לשני אחיו היורדים. שלוש שנים אחר־כך, ערב מילחמת יום־הכיפורים הוא חזר ארצה, מגודל־שיער, וסיפר כי השיל־טונות האמריקאיים התנכלו לו. במיכתב שהגיע בעיקבותיו מאחיו, משה, התברר למישפחה כי השילטונות האמריקאיים אמ־נם סירבו להעניק לו את הכרטיס הירוק, המאפשר לקבל עבודה. בין השאר סיפר האח, כי אליהו התחבר ביבשת הגדולה עם היפיס וביטניקים, ונתפס כשהוא מעשן סמים. במילחמת יום־הכיפורים עצמה לא השתתף אליהו. הוא חלה אז, ושיירותו נידחה.

מאז שחזר מארצות־הברית לא עבד אליהו בעבודה קבועה. פעם עבד בחנות־גלנטריה, ופעם אחרת במוסך, אך לא החזיק מעמד בעבודות אלה. "אחי רצה לעשות הרבה כסף במעט זמן," מעיד עליו דויד גלילי. את התקופות שבהן לא עבד, בילה אליהו בשני אופנים: הוא צייר הרבה, התחביב היחידי שלו, ויצא הרבה עם בנות השכונה.

בספטמבר 1974, לאחר שהסתובב ימים מיספר סביב מישרדי מערכת העולם הזה ששכנו אז ברחוב קרליבך בתל־אביב, המ־תין באחד מימי השישי בצהריים לאורי אבנרי, התנפל עליו בידיים ריקות ושרט אותו בלחיו, מבלי שיציא הגה מפיו. שני חברי־מערכת שחיו אז עם אבנרי, חילצו אותו מיד התוקף. המישטרה הוזעקה ל־מקום, אולם גלילי לא הועמד לדין.

שבועות ספורים אחר־כך, ב־24 במארס 1974, הגיע גלילי למישרדי המערכת, ש־שכנו בקומה השלישית, וכאילו היה בן־בית, נכנס ישר לחדרו של אבנרי, ותקף אותו בסכין. הפעם השתכלל נשק התקיפה: מידיים חשופות לאולר מיישון. אבנרי, שלא נפצע קשה, כבל אותו בעזרת חבר־מערכת. משך 20 דקות המתין אבנרי ל־מישטרה, שתבוא ותיקח את גלילי.

למחרת הופיע במערכת קצין־מישטרה בכיר ונפגש עם אבנרי. בפי הקציין היה סיפור מעורר־רחמים על אליהו גלילי ו־מישפחתו. לדיברי הקציין, היתה זו מיש־פחה מיסכנה, שבה האם חולה בסרטן ו־נוטה־למות — עובדה שנתגלתה אחר־כך כלא־נכונה — וכי גלילי עצמו הוא חולה־רוח, אשר מקומו במוסד ולא בבית־המישפט.

או, לא עלה שום חשד אצל אורי אבנרי. גם העובדה שהתקיפה לא היתה רציונית. וגם הסיפור שסיפר גלילי, כי הוא תקף את אבנרי משום שהלה שתל בראשו מיקרו־פונים, חסיתה את תשומת לב אנשי ח־מערכת ממיספר עובדות תמהות. איש לא שאל, או, מדוע התעוררה המישטרה לפתע בפרץ של רחמים אשר נועד למנוע את העמדתו של גלילי לדין.

כיום, במבט לאחור, מתגלות עובדות מוזרות לגבי התנהגותה של המישטרה כבר או. אי־העמדתו של גלילי לדין פירושה אחד: אי־רישום בתיק של הרשעה או דיון מישפטי. בעיקבות אי־רישום זה יכול היה גלילי, שהיה כבר אז חולה־רוח מסוכן, להתקבל לעבודה במוסדות ביטחוניים, כפי שאומנם עשה אחר־כך. העובדה שהוא לא הועמד לדין מביאה גם לכך שצה"ל מוסיף להתייחס אליו כאל לוחם מן השורה, ולתת בידיו נשק מסוכן בכל פעם שהוא יוצא למילואים, כפי שאומנם נעשה הדבר בצו־הקריאה האחרון שקיבל, מה־4 בחודש זה.

בעיקבות תקיפתו את אבנרי אושפז אליהו גלילי, לפני שנה וחצי, בבית־החולים לחולי־רוח גהה, השייך לקופת־החולים־הכללית, למשך שישה חודשים. בתום ה־תקופה, על־פי החלטתם של רופאים חסרי־אחריות, הוא שוחרר ללא תנאי, כאשר הרופאים מצוינים עליו לקחת תרופות אר־געה שונות, אך אינם מקפידים לוודא אם הוא אכן לוקח אותן.

ייתכן גם כי אילו היה גלילי מועמד לדין או היה בית־המישפט מחליט לאשפזו במקום לשלחו לבית־הסוהר, אולם במיקרה זה, חיה תהליך שיחרורו מסובך הרבה יותר. הוא היה צריך לעבור ועדה רפואית שעליה היתה לבית־המישפט ביקורת, ועדה אשר בין השאר היתה צריכה לוודא ברצי־נות רבה הרבה יותר אם גלילי עדיין מסוכן לציבור, או שהוא עלול לחזור ולהיתקף בהתקפות־שיגעון שתגרומנה לו לנסות לר־צוח.

כעבור חצי שנה נערכה היכרות נוספת בין המערכת לבין גלילי. מזכירת המערכת חנה גבאי, הבחינה בו מיספר פעמים כשהוא יושב בבתי־קפה ברחוב דיזנגוף, כשהחביב עליו מכולם הוא קפה רוזל. בצורה זו נודע אז להעולם הזה כי תוקפו של אבנרי מסתובב חופשי.

המישטרה עשתה לעצמה אז חיים קלים, לא רק ביחס לגלילי עצמו. למרות שב־עדותו במישטרה סיפר גלילי כי ישב בבית־קפה, ושם סיפרו לו אנשים שאבנרי שתל מיקרופונים במוחו, וכי זו היתה הסיבה להתנפלותו על אבנרי, לא טרחה המישטרה כלל לחקור בכיוון זה, ולנסות לגלות מי היו אותם "ידידים" שלו, ואם היו להם כוונות־זדון בהסיתם אותו.

לאחר ששוחרר מבית־החולים גהה החל גלילי לעבוד. מקום־העבודה המדוייק שלו מהווה עדיין תעלומה. באוזני אורי אבנרי טען סגן־ניצב שגיב כי גלילי עבד, עד כחודש לפני נסיון־הרצח של השבוע שעבר, בתעשייה האווירית. המצאה זו של שגיב אומצה חיש־קל על־ידי מישפחתו של גלילי, החוזרת עליה באוזני כל עיתונאי. אחרי שהתעשייה האווירית הכחישה נמר־צות, תוך כדי האשמת המישטרה בהטלת דופי ב־18.000 עובדיה, חזרה בה ה־מישטרה מסיפור התעשייה האווירית אך המשיכה לדבוק בגירסה, הנכונה כנראה בצורה זו או אחרת, כי גלילי עבד במוסד ביטחוני סודי.

המישטרה לא הסתפקה בסיפור זה בלבד. היא אף ידעה לספר כי אחיו של אליהו, דויד גלילי, הוא מדען בכיר במכון וייצמן למדע. עיתונאים שניסו לאתר את דויד גלילי במכון וייצמן, נכשלו. רק מאוחר יותר גילה העולם הזה, כי דויד מעולם לא עבד במכון וייצמן, ובוודאי לא היה מדען בכיר. רק לאחרונה קיבל דויד קביעות בפאקולטה לחקלאות של האוניברסיטה ה־עברית, בשלוחה שלה ברחובות, שם הוא משמש כלבורנט־מחקר.

ניסיון נוסף לרצח

אך בעוד המישטרה עוסקת בהדל־פות שמטרתן אחת־ויחידה, לטשטש את העובדות סביב נסיון־הרצח ומונעת חקירה יסודית יותר, לא עסקו חוקרי הצוות המיוחד בתפקיד הראשוני: לחקור את כל העדים הקשורים בפרשה. מי שלכד את אליהו גלילי, שהוא ללא־ספק עד־מפתח, האדריכל נחום זולוטוב, לא זומן למישטרה ולא נחקר כלל.

מאחרי אי־חקירתו של זולוטוב טמון מחדל נוסף. אם המישטרה תיאלץ לשמוע, באופן רישמי, את גירסתו של זולוטוב, הידועה לה בוודאי, יהא עליה לייחס ל־גלילי אשמת ניסיון־רצח נוסף. כאשר לכד זולוטוב את גלילי, במיניבוס, הניף לעברו גלילי את הסכין שבו דקר את אבנרי, במטרה מפורשת ומוצהרת לפגוע בו. ל־מישטרה היה נוח הרבה יותר להסיק את תגירסה התמימה כאילו גלילי השליך את הסכין בצורה סתמית, בדרך מנוסתו.

אשמים לא פחות מהמישטרה, באסון ש־עלול היה לקרות, הם בני־מישפחתו של אליהו גלילי. הם־עצמם מודים כי גלילי לא לקח את תרופות־הארגעה שרשמו לו ח־רופאים. בני־המישפחה, שידעו ללא־ספק כי גלילי מסוכן ביותר בעת התקפות־השיגעון שלו, לא טרחו לדווח על כך לרופאיו או למישטרה.

סגן־ניצב שגיב סיפר לאורי אבנרי, בעת שביקר אצל מיטתו בבית־החולים, כי האם, נעמי גלילי, ידעה לספר שבבוקר התקיפה התעורר אליהו משנתו, והחל מדבר על אבנרי ועל כוונתו לפגוע בו. האם לא פנתה למישטרה או לרופאיו של בנה, הרשתה לו לעזוב את הבית — ממנו הגיע ישר לדירתו של אבנרי.

נעמי גלילי מכחישה את הדברים ששם בפיה סגן־ניצב שגיב. "בבוקר של המיקרה התעורר אליהו בשעה עשר, והתנהג רגיל לגמרי. הוא אמר לי שהוא הולך לקנות עיתון, ומאותו רגע ועד שנקראתי על־ידי המישטרה, שם סיפרו לי שהוא ניסה לרצוח את אבנרי, לא שמעתי ממנו."

אבל בפי אמו של אליהו גלילי סיפור, המצדיק את ההאשמה בכך שגוננה על בנה על חשבון חייהם של אנשים אחרים: "יו־מיים לפני המיקרה עם אבנרי, קיבל אליהו את אחת ההתקפות שלו. לקחתי אותו ל־קופת־חולים, שם הוא נבדק על־ידי רופא, שאמר לי לטלפן לרופא שלו מבית־חולים גהה. טילפנתי לדוקטור חנן מוניץ, סיפרתי לו מה קורה לאליהו וביקשתי שיאשפזו אותו. ד"ר מוניץ אמר לי שאליהו כבר לא מעניין אותו יותר."

הפסיכיאטר ד"ר חנן מוניץ הכחיש ב־אוזני כתב העולם הזה, מכל־וכל, את סיפור־ה של נעמי גלילי, ואמר: "אני לא הרופא שטיפל באליהו גלילי, והמישפחה שלו בכלל לא פנתה אלי לאשפז אותו." ד"ר מוניץ סירב להשיב על כל שאלות נוספות ביחס לאליהו גלילי ולאופן שיחרורו מבית־החולים, בטענו: "קיבלתי הוראות לא לדבר על נושא זה." גם מנהל בית־החולים גהה, הפרופסור הנריקוס וייסנברג, סירב להשיב על כל שאלה הנוגעת לגלילי או לבית־החולים שלו, והיפנה את כתבי ה־מערכת למחלקה המישפטית של קופת־חולים.

קיימות שלוש אפשרויות בלבד, היכולות להסביר את התנפלותו של אליהו גלילי על אורי אבנרי במטרה לרצחו נפש.

האפשרות הראשונה: גלילי הוא פשוט מטורף, והתנכלויותיו לאבנרי הן תו־צאה של טירופו, ללא כל התערבות חיצו־נית. אפשרות זו אינה מתקבלת על הדעת, מכמה סיבות: גלילי עצמו העיד כי א מ ר ו לו שאבנרי שתל מיקרופון במוחו, וכי הסיתו אותו נגד אבנרי. גלילי ידע ב־דיוק נמרץ היכן חדרו הפנימי של אבנרי, מתוך שמונת חדרי המערכת, בתקיפה ה־שנייה שלו, מבלי שביקר במערכת קודם־לכן מעולם. אין ספק כי מישהו הדריך אותו היטב כיצד להגיע לחדרו של אבנרי ואף אמר לו מה לעשות לעורך העולם הזה.

גלילי לא יכול היה לדעת, ללא הדרכה והכוונה מוקדמת, את כתובתו של אבנרי, בתקיפה השלישית. כתובת זו הידועה רק לידידיו, מקורביו ועובדיו של אבנרי, לא פורסמה מעולם בשום מקום ואף אינה נמסרת לשואלים עליה במערכת. גלילי הכיר באופן מדוייק את הרגליו של אבנרי, וידע מתי להמתין לו ליד ביתו בשעות־חבוקר. מרבית האנשים עוובים את ביתם לעבודה בשעת־בוקר מוקדמת, בדרך־כלל עד השעה שמונה. גלילי יצא מבית־שלו רק בשעה 10 והמתין בשקט רב, כמי שבטוח שקורבנו יופיע במועד הנקוב. אין ספק כי גם בכך היה זקוק להדרכה מבחוץ.

האפשרות השניה: שתי ההתקפות הראשונות של גלילי על אבנרי נעשו, אומנם, תוך שיגעון בלבד, אך לאחר ש־נודע כי תקף את אבנרי, הוא הוסת ונשלח על־ידי אדם, אנשים או חוגים מסויימים, כדי לנסות לבצע את זממו בשלישית, מפעם בצורה מקצועית יותר. לשולחיו של גלילי, אשר תידרכו אותו היטב, היה כיסוי מצויין — שתי ההתקפות הראשונות על אבנרי, שזכו לגושפנקה הרישמית של טירוף.

האפשרות השלישית: בכל שלוש הפעמים נשלח גלילי על־ידי גורמים ה־מעוניינים לחסל את אבנרי, תוך כדי שהם מנצלים את עובדת היותו חולה־רוח בעל נטייה למעשי־רצח.

חולה־הרוח המודרך

ב דוריות האחרונים הוכח, כי אין מכשיר יעיל יותר לרצח פוליטי מאשר חולה־הרוח המודרך. כמו הגולם או פראנ־קנשטיין, ניתן לשלח אותו לעבר היעד, כנשק קטלני, מבלי שהחולה האומלל עצמו יידע את מה ואת מי הוא משרת.

ייתכן כי המיקרה האופייני ביותר הוא הרצח שנכנס להיסטוריה בשם "פרשת לינינגראד".

בימי זוהרו של סטאלין דרך כוכבו של מזכיר המיפלגה הקומוניסטית בלנינגראד, סרגיי קירוב. פופולריותו החלה מדאיגה את הרודן, והוא החליט לחסלו בצורה שלא תשאיר שום עקבות.

המכשיר היה מטורף בשם ניקולאייב, שהיה מאושפז במוסד לחולי־רוח אחרי שכבר התנפל פעם על קירוב בליישכתו. נכנס לו לראש שמוכיר המיפלגה התעסק עם אשתו. ניקולאייב פעל כמצופה. בדצמ־בר 1934 חדר למישרדו של קירוב, ירה בו והרגו. הוא עצמו הועלם לנצח. אך סטאלין טען שהיה שייך לרשת של אורייבי המישטר, והשתמש ברצח כתואנה לפתוח בטירור הנורא, שבו רצח במשך כמה שנים את כל יריביו, מתחריו וידידיו.

מאז בוצעו על־ידי חולי־נפש התנקשו־יות פוליטיות רבות — ובכל פעם התעוררה אוטומטית השאלה הקלאסית: "משוגע — לטובת מי?" או, בצורה רצינית יותר: האם השתמש מישהו בחולה־הרוח כדי לכוונו לעבר היעד? האם כיוון מישהו את היצר התוקפני שלו כלפי אובייקט, ש־אותו רצה לחסל בצורה שלא תעורר כל חשד ולא תשאיר שום עיקבות?

כמכשיר לרצח, אין כלי יעיל יותר. מישפט נגד חולה־רוח אינו מביא לגילוי עובדות, מאחר שהאיש נשלח בדרך־כלל לאישפוז ללא צורך בבירור מישפטי מסו־עף. לעדותו של המטורף עצמו אין ערך, גם אם הוא יכול לזכור שמישהו דיבר עימו. הגילוי כי המתנקש הוא מטורף עוזר גם להשקיט את הציבור.

משום כך התעורר בכל פעם החשד, כי המטורף היה רק מכשיר, וכמעט לעולם אין תשובה סופית מספקת. שתים־עשרה שנים אחרי רצח הנשיא קנדי עדיין סוערות הרוחות סביב השאלה, האם פעל לי אוס־וואלד המוסרע על דעת עצמו, או שימש מכשיר בידי מנגנון־החושך. האם סירחאן סירחאן המטורף אכן רצח — לבדו את רוברט קנדי, בחקירה רישמית שהתחדשה רק השבוע, או שהיו לו שותפים נעלמים? האם שימש מריוס ואן־דר־לובה המטורף מכשיר בידי הנאצים, או שערף את הרייכ־סטאג הגרמני לבדו, כפי שטוענים גם היום כמה חוקרים גרמניים בכירים?

אלה הם כמה מקרים הידועים ביותר, הם אופייניים למאות מיקרים פחות ציב־עוניים וידועים.

לכן, הטיבעי ביותר היה שתיחקרנה כל האפשרויות הקשורות בנסיון־הרצח של אורי אבנרי. צריך היה לברר ביסודיות את ריקעו המישפחתי והאישי, למצוא ולחקור את חבריו וידידיו, לדלות כל סרט מעדי־הראייה להתקפה ולמנוסה של גלילי, צריך היה לנסות לאתר את אלה שבילו עימו בבתי־הקפה, למצוא את מקום־עבודתו האחרון, ולבחון אם היה או יש להת־עסקותו ולמעסיקיו קשר עם הניסיון־לרצח, ומעל לכל לפרסם בהבלטה גדולה ככל האפשר את שמו ותמונתו — כדי להיעזר בציבור בחשיפת הפרשה כולה.

תפקיד זה מוטל על גוף אחד ויחידי: מישטרת ישראל. כל עוד תשחק המישטרה מישחקי־מחבואים עם הצדק, החוק והשכל הישר, היא תהווה שותפה נאמנה לרוצ־חים־בכוח. שותפה לא קטנה מבני־מיש־פחתו של גלילי, אשר ניסו לגונן עליו, אפילו אם היה זה על חשבון חיי־אדם. שותפה לא קטנה מרופאיו, ששיחררוהו בצורה כה חסרת אחריות מן האישפוז, ושיחררו עצמם מדאגה לדם העלול להי־שפך. שותפה לא־קטנה מן המתנקש המ־טורף עצמו, אליהו גלילי.

הפוליטיקאית עזבה את מאיר פילבסקי

(פעיל) ונישאה למאיר פלבסקי

הבעל הפרטי של ניבה

השתתף בתוכנית־השידוכין של הטלוויזיה, חפש אותי, וטוען כי אילמלא התחתן ביני נתיים, היה משתתף לבטח גם בגבר ואשה, תוכנית־השידוכין של גלי־צה"ל.

לפני שהסף בעל מישרד־חקירות, לפני כארבע שנים, הספיק מאיר פלבסקי להיות מנהל קבוצת־הכדורגל הפועל רמת־גן, שעזה עמדה בראש הליגה הלאומית; להיות קבלן עבודות־עפר; לארגן קייטנות לילדי־הספר בבית־ברל, ולשרת בצנחנים. את ניבה הכיר לפני כתישעה חודשים, ומאז הם יחד.

פוליטיקה
מגיל 10

ניבה לניר היא ילידת קיבוץ השומר־הצעיר עין־החורש, הוריה, שמוצאם מבלגיה, הם ממייסדי הקיבוץ, ואילו אחותה הבוגרת היא המשוררת מיכל סנונית. כילדה היא זוכרת את עצמה כתלמידה יוצאת־מן־הכלל אך לא בולטת במיוחד. בשנים שבהן גדלה והתחנכה בקיבוץ לא היתה בו כל אווירה פוליטית, וקשה לה לשחזר כיצד הגיעה היא־עצמה לידי פעילות בתחום זה. מספר ניבה: „אבא שלי סיפר לי פעם, שבתקופת מיבצע סיני, כשהייתי ילדה בת עשר, ישבו אצלנו בבית חברים ודיברו על המילחמה. התערבתי בשיחה ואמרתי שלדעתי זוהי מילחמה שטותית, שרק תסבך את מצבנו במיזרח־התיכון.

בצבא שירתה ניבה ככתבת צבאית. „לא כתבו עלי כמו על יעל דיין, אבל גם אני הגעתי לתעלת במילחמת ששת־הימים עם כוחותינו. הייתי מבסוטה. הייתי די פראייריית, הסתובבתי, הכרתי אנשים. זה היה הרבה יותר מעניין מאשר להיות סקידה באיזשהו מקום."

כשהשתחררה מהצבא חזרה לקיבוץ, הפכה עורכת השבוע בקיבוץ־הארצי, ויצרה תקדים בכך שנבחרה כחברה במזכירות תקיבוץ־הארצי בגיל 21. היא שינתה את פני העיתון, הפכה אותו קריא, מדובר ומעניין. כתבה ראיונות בנושאי חברה ופוליטיקה, ועברה קורס מיוחד לכלכלה, כדי לכתוב בנושאי כלכלה. היא למדה באוניברסיטה יהדות ופילוסופיה, ומחזיקה בתואר ראשון.

כבר אז היתה מעורבת מאד בפוליטיקה. במפ"ם החל הוויכוח על הקמת המערך, והיא התייצבה בצד שמאל, מתוך הנחה שיקימו, לדבריה, „סופרמרקט" — מונח שלה שהשתרש בלכסיקון הפוליטי בישראל. כשהקימו את המערך, דאגה שיסדרו לה כרטיס־חבר, אך התזירה אותו באופן הפגנתי. היא, יחד עם רן כהן ויוסי אמיתי, עמדה בראש קבוצת צעירים שפרשה ממפ"ם והקימה את שי"ח (שמאל ישראלי חדש).

אומרת ניבה: „היו הרבה חברי־קיבוץ שזה הזיז להם את המעיים. להורי היה קשה. הם עמדו בפני לחץ חברתי עצום, וגם לא הבינו כיצד אני מוכנה לוותר על קאריירה בטוחה למען דיעותי הפוליטיות. ממפ"ם שלחו אלי אישיות בכירה, שהבטחתי לה שלא אנקוב בשמה. אותה אישיות אמרה לי שאם אשאר במיפלגה יעשו ממני חברת־כנסת תוך ארבע שנים — או, אם אני רוצה, ייעדו אותי לעריכת על המישמר. אני סירבתי, ואמרתי — שאני לא מוותרת על העקרונות שלי בשביל קאריירה. מאז אני באופוזיציה.

הכלה

בפעם השנייה בחייה היתה ניבה בשבוע שעבר לכלה, כשנישאה לבחיר־ליבה לבושה בשימלת משכית ומעוטרת הינומה שאולה מחברתה. בתמונה: בדירתם החדשה והגדולה, אשר ברמת־גן. ניבה עדיין לא החליטה אם תישאר בעיר.

„השתתפתי בהרבה הפגנות, למרות שיאני שונאת את זה כי אני שונאת אלימות. מצד שני, אני בטוחה — שלהפגנות יש השפעה על דעת־הקהל. זה לא פותר בעיות, אבל זה מביא את הבעיות לידיעת הציבור.

„יום אחד באתי לחברים שלי בשי"ח, ואמרתי שהגיע הזמן ללכת לכנסת. בחורף 73' החל המשא־ומתן על הקמת תנועה שתלך לבחירות במשותף. אני האמנתי שאפשר להביא את כולם: את שי"ח, העולם הזה, את מה שנשאר מנ"ס ואת מק"י, לידי הגשמה. לא, אף פעם לא התייחסו אלי בזילזול בגלל שהייתי צעירה ובגלל היותי אשה. להיפך, אני חושבת שפחדו ממני קצת. ניהלתי את העניינים שהתנהלו ממש בתוך הבית שלי.

„אני לא רוצה להשתעבד לזה, אני רוצה לקרוא, ללמוד, להסתובב, להיות חופשייה. לא רוצה מהבוקר עד הבוקר שלמחרת לאכול, לישון ולנשום פוליטיקה. ומצד שני, אינני יכולה לעזוב את זה לגמרי."

כיום, ניבה לניר היא עורכת היחרון עמדה, שהוא עיתון בלתי־תלוי לשלום ולתמורה. מישרדי עמדה שוכנים בתוך מישרדי מוקד. אלא שלניבה לניר, שהיתה מייסדי מוקד, אין כל חלק במיפלגה כפי שהיא כיום. בשקט וללא כל רעש פרשה ניבה ממוקד, והיא מסבירה:

„מוקד היתה רשימה שהלכה לבחירות. אחרי הבחירות התחיל ויכוח על הקמת תנועה, איך לעשות את זה מבחינה אירגונית וגם מבחינת המצע. חשבתי שצריך להקים תנועה שתהיה מסוגלת להתחבר עם גופים נוספים. היה לי ויכוח קשה עם חברים, היו חילוקי דיעות על איך ומה צריך לעשות. אני, לצערי, לא הצלחתי להשיג רוב לגבי המצע שלי ולכל מה שהצעתי בקשר לצד האירגוני. אני עדיין חושבת שאני צודקת בדיעות שלי, אבל החלטתי שלא לעשות מזה עניין ציבורי.

„אני אמרתי בפה מלא שאם נצטרך לחיפרד ממק"י כדי להצטרף ליעד, אז צריך לעשות את זה. מאירק"ה פעיל ורן כהן העדיפו לשמור על שלום־בית. ימים יגידו מי מאיתנו צדק."

ניבה לניר נמצאת עדיין בחופשה רישמית מקיבוצה עין־החורש, ימים יגידו אם בת־הקיבוץ „השרופה" תחזור לקיבוצה, או תבחר בחיי־העיר.

הזוג הצעיר

הפוליטיקאית ניבה (לניר) ובעלה הטרי מאיר פלבסקי, העובד כחוקר־פרטי. לשניהם אלה הם נישואים שניים. „כבעל אוריינטלי," אומר מאיר, „אני רוצה שאשתי תהיה מאושרת, ושתעשה כל מה שהיא רוצה." וניבה, לטענתה, רוצה להמשיך לעסוק בפוליטיקה גם להבא.

„אנא קישקוש! מי אמר שאפסיק לעסוק בפוליטיקה בגלל שהתחתנתי? בטח שאמשיך. מה זה סה, עברתי לפלאנטה אחרת? רוב האנשים שאני מכירה ועוסקים בפוליטיקה הם אנשים נשואים. אז למה שדווקא אני אפסיק?"

ניבה לניר, בת עשרים־ושבע וחצי, שיער שחור, עיניים חומות גדולות, פנים נקיות מאיפור, חתיכה. הפוליטיקאית המוצהרת הכימעט־צעירה ביותר בארץ, והיפה ביותר בהן. רק לפני פחות משבוע נישאה לחבר שלה משך תשעת החודשים האחרונים, מאיר פלבסקי, בן ה־32, וכבר מלבישים עליה בעיתונים חלוק של עקרת־בית ומספידים אותה כפוליטיקאית.

הבעל, מאיר פלבסקי, שניבה היא אשתו השנייה, יושב על הכורסה החדשה שבחדר־האורחים המרווח, והריק בינתיים מרהיטים, זמחייך: „היא יכולה לעסוק במה שהיא רוצה. אני, בתור בעל אוריינטלי, רוצה שאשתי תהיה מאושרת ושתעשה מה שטוב לה. אני בשביל מוקד לא הייתי מצביע לעולם. אני נגד קומוניזם בכל מקום. יש לי דיעות פוליטיות משלי, וכל חיי הצבעתי עבור המערך. כעת הם מאוכזבים מעצמם. אז שאני לא אהיה מאוכזב מהם?"

ניבה, שגם היא היתה נשואה בעבר, לבחור בשם אבישי מקיבוצה, עין־החורש, אינה מתרגשת מעניין הנישואין. למען האמת, היא לא עשתה מחתונתה ענין גדול, כפי שהיא מעידה בעצמה: „שבוע אחרי שהכרתי את מאיר, הוא הציע לי נישואין. אמרתי לו בסדר, אבל לא עכשיו. אחרי הכל, נישואין זה לא צחוק. מכל מקום, כעבור תקופה קצרה עברנו להתגורר ביחד ברמת־אביב. לפני כחודש החלטנו להתחתן.

„התחתנו בבית אמו של מאיר, ובחופה נכחו רק קרובי־המישפחה הקרובים ביותר. לבשתי שמלה שקניתי במשכית, ושאלתי הינומה מחברה שלי, מאוחר יותר אירגנו מסיבה במועדון התיאטרון. למחרת כבר הייתי בעבודה, כאילו שלא התחתנתי יום קודם־לכן."

בעלה החדש של ניבה לניר הוא שותף לחברה של מרדכי רחמים, איש־הביטחון לשעבר, שהתפרסם בשעתו כגיבור, בעת התקפת הפידאיון על מטוס אל־על במינכן. בתקופת החברות שלו עם ניבה שימש מאיר נושא לכתבה כ„חתיך השבוע" באחד משבועוני־הנשים. לדבריו, עשה זאת כבדיחה גרידא. אך אותן עשרות נערות שקראו את הכתבה לקחו את הבדיחה ברצינות רבה, וניבה מספרת בחיוך על הטלפונים האינסופיים שהגיעו בעיקבותיה.

מאיר פלבסקי אוהב, כנראה, בדיחות הנוגעות לעניינים שבינו־לבינה. הוא גם

הכנסת

הצעקות עוזרות -

הדמעות לא

צעקות ודמעות במחלוקת בין חברות־כנסת על המקום בתור לנאומים — גרמו לסערת־רוחות בסיעת המערך

הדיון על האלימות בכנסת הבטיח להיות סוער, ומיספר חברי־כנסת סברו גם כי הוא חשוב. בין אלה שהשתוקקו להשתתף בדיון היתה חברת־הכנסת (מערך) אורה נמיר, אשר הקדימה להירשם לתור הנואמים, אצל יושב־ראש סיעת המערך ח"כ משה ורטמן.

נמיר היתה כה מעוניינת לנאום באותו דיון, עד שלא הסתפקה ברישום שמה בתור אצל ורטמן, וכדי להיות בטוחה כי אכן מקומה מובטח לה, פנתה למישרדו של סגן־מזכיר הכנסת, שמואל יעקובסון, כדי לוודא אם אכן היא מופיעה ברשימה. יעקובסון הראה לה את רשימת הנואמים — עוד קודם שזו הופצה בין הסיעות חשונות וניתלתה על לוח־המודעות של הכנסת. לשימחתה, הסתבר לח"כ נמיר כי היא מופיעה במקום הרביעי, מקום מכובד מאד שבו זכתה רק לעיתים נדירות.

מי פוחד מוורטמן? עוד נמיר מכינה בקפידה את נאומה, כדי שיזכה במירב תשומת־לב והפירסומת, ביקשה מוורטמן

צועקת ארבלי־אלמוזלינו
נשק מקובל

רשות לנאום גם ח"כ אחדות־העבודה שושנה ארבלי־אלמוזלינו. ורטמן הציע לארבלי את המקום ה־20 ברשימת הנואמים, אך היא סירבה לקבלו. לפני חודשים אחדים הציעה ארבלי־אלמוזלינו, במיסגרת ועדת־העבודה של הכנסת, לקיים דיון בנושא האלימות ומאז, כך חשבה, היתה לה חזקה על נושא זה.

יש עדיין, בין חברי סיעת המערך, חברי־כנסת הפוחדים מיושב־ראש הסיעה שלהם, משה ורטמן. ארבלי־אלמוזלינו אינה נמנית עימם. היא החלה צועקת על ורטמן, דרשה ממנו במפגיע להעלות את שמה למקום מכובד יותר בתחילת הרשימה.

ורטמן, שנבהל מן הצעקות, הבטיח כי ידאג לכך. מבלי לספר לאיש, הוא מיהר אל מישרדו של שמואל יעקובסון, ביקש לקבל את הרשימה, ושינה בה את הסדר. את ח"כ אורה נמיר הוא הזיז למקום ה־20, ואילו המקום הרביעי ברשימה ניתן לח"כ שושנה ארבלי־אלמוזלינו.

כאשר נתלתה הרשימה על לוח־המודעות בכנסת, ניגשה אליה אורה נמיר, כדי להתענג על העובדה ששמה מופיע במקום הרביעי. לתדהמתה לא היה גבול כאשר גילתה שלפתע צנחה אל המקום ה־20. בדרך שבין מישרדו של סגן־מזכיר הכנסת לבין לוח־המודעות, היא נסוגה ב־16 מקומות נאום.

נמיר היתה בטוחה כי נפלה טעות. היא מיהרה אל ורטמן, כדי לברר. ורטמן היתמם, ומשך בכתפיו בתימהון: „מה את רוצה ממני? לכי ליעקובסון, הוא סידר את הרשימה." נמיר, שכבר היתה אצל יעקובסון, לא קיבלה תירוץ זה. היא גם ידעה כי את סדר הנואמים של כל סיעה קובע יושב־ראש הסיעה, ולא מזכיר הכנסת. בירור קצר שלה אצל יעקובסון העלה, כי אכן ורטמן היה זה ששינה את הסדר.

נמיר אינה יודעת, כפי הנראה, לצעוק, אך יש לה נשק אחר. חברי־הכנסת, שמיהרו לתוך אולם־המליאה נדהמו לראות

בוכה נמיר
נשק סודי

בתוך האכסדרה את חברת־הכנסת הנכבדה כשהיא מייבבת בפינה כילדה שנענשה בידי הגננת. חברי־כנסת אהדים, שהמחזה הבלתי־רגיל הפליאם, ניגשו אליה, כדי לברר מה האסון שאירע. תוך יבבות, וכשהיא מקנחת דמעות מעיניה האדומות, הצליחה לספר להם את אשר עולל לה ורטמן.

נמיר החליטה לוותר על הנאום שלה, ולהגיש תלונה למוסדות המיפלגה והכנסת כנגד ורטמן. עתה נכנסו לפעולה מכשירי־השלום המיקצועיים. הכנסת היתה כמרקחה. מישלחות של מתווכים התרוצצו בין אולם האכסדרה לבין המיזנון, שם ישב אותה עת ורטמן, כדי לנסות למצוא פשרה.

ורטמן מקפח. ורטמן לא יכול היה לסגת, ודבק בגירסתו כי האשמה היא ביעקובסון. מולו, ישבה כל אותה עת ארבלי־אלמוזלינו, שרק מבטה דיו היה להקפיא את דמו של ורטמן בעורקיו, וכל רעיון של החזרת סדר הנואמים למתכונתו הראשונה, ירד אצלו מייד מעל הפרק.

רק אחרי שהשליחים הזכירו לנמיר את המישמעת החברתית, ואת דין התנועה המפורסם, היא הסכימה לוותר, תוך כדי דמעות, ולנאום את נאומה במקום ה־20, תוך כדי שהיא מבטיחה לוורטמן: „זה לא יעבור לך בשקט."

ואומנם ההתמרמרות נגד ורטמן בקרב חבריו לסיעה, גוברת והולכת ומאיימת על מעמדו כיושב־ראש הנהלת סיעת המערך בכנסת. בשבוע שעבר הסתבך ורטמן בהזמנה משונה של שר־המיסחר־והתעשייה חיים בר־לב, לישיבה עם חברי ועדת־הכספים מקרב חברי־הכנסת של המערך, כדי לערער על החלטות הוועדה. רק אחרי שהתברר לוורטמן, כי לשר אין מעמד, על־פי תקנון הכנסת בעירעור על החלטות ועדת־כנסת, הוא ביטל את הישיבה וגרם לרוגז רב הן מצד חברי ועדת־הכספים והן מצידו של בר־לב.

בימים אלה גוברת והולכת התסיסה נגדו, כשמאשימיו מסתמכים בעיקר על המיקרה של ח"כ נמיר, וטוענים כי ורטמן נוהג לפי סימפטיות אישיות שלו כלפי חברי־הכנסת מסיעתו, וכי הוא מושפע מהחלטותיו פי־גורמים שאינם ענייניים, ומקפח כך חברי־כנסת „שאינם יודעים לצעוק ולהפחיד אותו."

חצוגת ענק

כיורים, אסלות, אמבטיות, חרסינות, קרמיקה ואביזרים. פאר תוצרת איטליה.

מוזמנים לחזות לבונטין 1, תל־אביב.

המטבח, השרותים וחדר האמבטיה יראו כמו בדירות הפאר שבאירופה.

הדימיון והחלומות יהפכו למציאות נעימה, לאחר שתבקר אצל היבואן משה קטן בע"מ.

טל. 623978

שגעון של ספר מתח

הכריש
[מלתעות]

הופיעה מהדורה שניה
להשיג בחנויות ספרים

מיכתבים לעיני

נשבר לה

כאילו לא היה לי שבוע מספיק עצוב, בא מיכתבה של (1/99) להוסיף לי עוד קצת שחור על הנשמה. „נשבר לי,“ היא מכריזה עם לא פחות משלושה סימני קריאה, ש־אבין שזה רציני, יעני. את המשך המיכתב היא מפנה אליך: „נשבר לי להיות מוקפת אנשים, אך בעצם להיות לבד. מחכה לך — שתגאל אותי מבדידותי. מוכן לנסות ??? (למה, לעזאזל, שלושה סימני־שאלה, כש־אפשר לחסוך ולהסתפק באחד ?!), בת 24, וזה בעצם כל מה שאני מוכנה לומר על עצמי. אם אתה רוצה לדעת יותר, תסדאל — הקדש לי כמה דקות מזמנך, אם יש לך דם.“

ואם תגלו עליה יותר, ספרו גם לי, ב־הזדמנות.

* * *

עיני־פלדה

זה שהוא מוקסם מהאדאג'יו בסי־מינור של תומאסו אלבינוני, עושה אותו כבר סאחבי. אבל זה ש(2/99) כתב את המיכתב בהשראת יצירה זו, ותוך כדי האזנה לה, לא נותן לו הרבה קרדיט אצלי. כי ה־אדאג'יו הזה של אלבינוני מנוגן בדרך כלל כרקוויאם. ורקוויאם, חביבי, טוב ל־אשכבה, לא להשכבה — אם אתה מבין את הרמז.

בכל זאת, הנה הוא, כולו שלכם: „טוב. אז אני אוהב. פשוט. אוהב את המילה על כל המשמעות שבה וכל מה שהיא מכילה. ואני רוצה. לאהוב, כמובן. אחרי 23 וחצי שנים הספקתי להיות נאהב אך עדיין לא אוהב במלוא מובן המילה. כן. אני שונה. אני שונה בזה שאני מפתיע. כל רגע, כל שניה. גם את עצמי וגם אחרים.“

שמתם לב שהוא טובל מעודף נקודות. ממש שופך אותן בתוך המישפטים שלו. חוץ מזה הוא מצטמצם ב־172 ס"מ ועיניים כחולות („תמיד אומרים לי לכעוס. כשאני כועס מקבלות עיני צבע נדיר — צבע של סלדה כחולה. יש אנשים שאומרים שזה יפה.“)

ועכשיו אתן יכולות להבין מדוע לא היתה לו עד כה הזדמנות לאהוב. הוא היה עסוק, אולי, בלאהוב את עצמו.

* * *

כמו כולם

רגילה כבר לכל התירוצים שבעולם, ה־באים להסביר מדוע פונים אלי. אבל זה של (3/99) הוא בוודאי המקורי ביותר: „כמו כולם, החלטתי גם אני לכתוב אלייך...“ שמעתם אותו ?! „כמו כולם“ ?!

אז הוא, כמו כולם, „בחור נאה ועדין, שבאחרונה השיעמום והבדידות קצת מעי־קים עליו.“ הוא בן 26 ולשם שינוי, לא כמו כולם, מנהל־חשבונות במיקצועו. כך שאם יש לך איזה בוטיק קטן או עסק אחר, היכרות עימו יכולה להשתלם דווקא בימים אלה.

הוא מעוניין להכיר, כמו כולם, „כל בחורה או אשה למטרת ידידות כנה ואמי־תית, כדי למצוא עניין בחיים ולהפיג ביחד את השיעמום והבדידות. מבטיח לא ל־אכזב.“ כמו כולם.

* * *

לאוהבות החיים

חייל, בן 20. אוהב ספורט וביליויים. אבל גם דברים רציניים. בוגר־תיכון. מעוניין להתכתב ולהכיר בנות מאיזור־בת־ים, שאוהבות את החיים — כאילו יש כאלה באיזור הזה שלא אוהבות את החיים.

קנטטה לקסטה

מוכרחה להודות שמיכתבו של (6/99) הוא המיכתב המקורי ביותר שקיבלתי עד כה. זהו מיכתב מוקלט על קסטה. כך ש־יכולתי לשמוע את קולו העמוק והאירוטי־מעט מספר באוזני כי ההתפתחות באמצעי הקומוניקציה מחייבת אבאנגרד גם בתחום הזיווגים.

הוא לחש לי באוזן שהוא מחפש אחת שתהיה פקחית, שנונה, פשוטה, ספורטי־בית, נאה ובעלת דיעות חופשיות. רצוי שתהיה מאיזור חיפה והצפון ועם תעודת־לידה שהוצאה אחרי שנת 1953. הוא עצמו בוגר־תיכון, בעל כושר אינטלקטואלי חריף „ולא אני קבעתי זאת“ כפי שהוא מעיד. הוא היה מבקש שתנסו לכתוב אליו בשיטה שהוא כתב לי. כלומר, קחו קסטה ודברו אליו במקום לכתוב. את הקסטה המוקלטת שילחו אלי כאילו היתה מיכתב ואני כבר אדאג להעבירה אליו. הוא מבטיח לכסות תכונה נדרשת נוספת, שנשמעת קצת יותר טוב: כאלה שיודעות להחזיר אהבה לגבר שאוהב אותן. למעוניינות — הכתובת היא (4/99).

* * *

בפעם הבאה, כשאתם הולכים לראות סרט בדרייב־אין, כדאי לכם לעשות את הניסוי הבא: צאו החוצה מהמכונית ותנו צעקה — „הלו — אשתך באה!“

תראו מה שיקרה. בפעם האחרונה ש־צעקו זאת בדרייב־אין, ברחו משם מייד 19 מכוניות.

* * *

היכרויות במחתרת

אלמנה. לשם שינוי, לא אלמנת־מילחמה, „ולפעמים מסתכלים בי בזילזול כשאני מציינת זאת. כאילו זאת בושה למות ב־מדינה הזאת מוות טיבעי, אם אפשר לכנות בשם זה מוות של גבר בגיל 36.“

(5/99) היא בת 33 ואם לשני ילדים: בן בגיל 11 ובת בגיל 9. „לקח לי שנתיים כדי להתגבר על אבלי, ולהתרגל שעלי להמשיך לחיות את חיי בלי הגבר ש־אהבתי. המישפחה עדיין לא התגברה, וקשה להם לראות אותי בחברת גבר אחר. כך ש־בשלב ראשון, נדמה לי שאיאלץ לערוך את היכרויותי במחתרת. אבל איך אומרים: מים גנובים ימתקו. נקווה שחזמון יעשה את שלו.“

הגבר שהיא מבקשת להתכתב עימו צריך להיות „לא צעיר מ־35 ולא מבוגר מ־40. מיושב, מבוסס. לא הייתי מתנגדת להכיר אלמן, אפילו אב לילדים. אולי. הפצעים שלנו יגלידו ביחד.“

* * *

חתונת השבוע

תתפלאו, אבל למה שהשניים האלה עושים קוראים חתונה. ביפאן. אם זה דווקא מעניין אתכם, אז לעלמה קוראים מיצוקו משחו ולחתן קיו קאטו, וחעלים שהם לובשים במקום בגדי־חתונה עשויים פלאסטיק. מי שחשוב בתמונה זה לא הם, אלא הגברת משמאל, מאדאם מוטוקו יאמאנובה, יועצת לענייני־נשואין בטוקיו, שחח־ליטה להמציא אופנת־נשואין חדשה. היא חגיעה למסקנה שנשואין יחיו מוצלחים יותר אם בשעת העיסקה יראה כל אחד מבני הזוג מח בדיוק יש לשני לחציע. לטכס, שנערך בבית־קפה בטוקיו בחשתתפות בני מישפחותיהם של בני־הזוג, קוראים ביפאנית „חאדאקח־נו“ שפירושו „איחוד הגופות.“ אולי זאת לא שיטה שמבטיחה בדיוק חיי־נשואין מאושרים, אבל חיסכון בחוצאות החופה וכל הכרוך בזח, יש בח.

אור בשחור

„לבד בשחור האפלה / אני מסתובב / הידיים מושטות לפנים מגששות / שורטות בעלטה / ומחפשות אותך שתאירי / תמיד שחור / תמיד אני מגיע לאותו מקום / ותמיד אני ממשיך / אולי את מחכה...“

נאום (8/99). „מין יצור כזה חמוד, 21 שנים, עולה לגובה של 185 ס"מ, נורא פראי והרבה יותר לא רציני ממה שאת חושבת. מבקש אחת חמודה, חכמה, שובבה, חמה, בלי גיל ולא לעשות מזה סיפור. בסך הכל הוא לא אוהב ללכת עם דיקטים. הכי הכי חשוב לו שתהיי את.“

נ.ב. מקווה שזה לא איכפת לך, אבל יש לו נטייה לומר בכל מישפט שני „עיוני“.

* * *

מיכתבים למדור זה יש להפנות לפי הכתובת: **מכתבים לציפי**, ת.ד. 136, תל־אביב. מיכתבים למכותבים יש לשלוח במעטפה כפולה, לפי אותה כתובת, כש־במעטפה הפנימית בול ומיספרו הסידורי של המכותב.

מיכתב פרס

מיכתב של חיילת. „איכפת לך למספר גם אותי?“ היא שואלת בחן. וכיוון שהיא מייחסת חשיבות למיספרים, בחרתי לה מיספר יפה (9/99), שיהיה גם קל לזכור.

„קראתי במדורך כל־כך הרבה מודעות, והחלטתי גם אני לפנות לעזרתך. סתם כך, לשם תחביב. תחביב שלי הוא להתכתב, לחפש ולמצוא הרבה חברים חדשים וגבוהים. מפני שאני נולדתי עם הרבה גובה. חיום אני משחו מעין עמוד־חשמל מחלך. וזו בעייה.

„עד שאת לא קמה ממקום־מושבך, לא מאמינים לך שאת גבוהה. אבל כשאת מתרוממת, אומרים: „א! כמה שאת גבוהה!“ טוב, אז אני לא־כל־כך גבוהה. בסך הכל 1.76 ס"מ. קטנטונת, לא?! אבל בכל־זאת בעייה.

„מיבנה גופי אינו 90—60—90, אך עובר את כל עונות השנה בלי שום בעיות. אני משרתת את צבא־החגנח־לישראל זמן לא רב, כך שעד גמר השירות יש לי עוד המון זמן. אני נורא אוהבת לכתוב שירים, וזח בעיקר כשאין בחורים גבוהים לצאת איתם. אך אני מקווה שזה לא יימשך זמן רב, כי אין לי עתיד כמשוררת.

„אז אני מעדיפה אותו גבוה מאוד, מעל 176 ס"מ, ולא משנה אם הוא שחרחר או בלונדי, העיקר שלא אצטרך לכתת רגלי בין חנויות־הנעליים כדי למצוא נעליים שטוחות־עקב. קשה להשיג כאלה חיום.“

אזחרח: היא רק בת 18 ושבעה חודשים חיום. היא עוד יכולה לגדול לכם!

* * *

מיכתב־פרס השבוע, ובכל שבוע, מזכה את שולחו בשי — מתנת חברת **הדס**: חבילת תכשירי־יופי בשווי של 200 ל"י. הפרסים נשלחים לזוכים בדואר.

קולנוע

סרטים

משש את האשה

הדמויות נלקחו כאילו מתוך המלודרא־מה סוחטת־הדמעות ביותר. הגיבור הוא עיוור, שאיבד את מאור־עיניו בשירות ה־מולדת. לידו ניצבים שרתו הנאמן, ה־מדריך אותו בתוך מבוכי החיים הסואנים והגיבורה, המאוהבת בבעל־המום למרות מיגבלותיו, ולמרות תיסכוליו ומעצוריו. נא להכין ממחטות.

אלא שלמרות מרכיבים אלה, בושם נשים הוא פארודיה פרועה על בעלי־מום בסרט, על איטלקים בכלל, על דת, על מוסר, על נשים, על צבא, ועל כל מה שעוד נקלע בדרכה. ואפילו כאשר הוא מתחפש, בשל־בים מסויימים, למלודראמה, וזה בהחלט קורה — כי הרי הקהל האיטלקי הטוב נמס מהנאה כשניתנת לו ההזדמנות להזיל דימעה הגונה, ומי שעשה את הסרט יודע זאת היטב — הרי הוא עדיין סרקאסטי ולעגני.

בושם נשים הוא סרט המבוסס על ספר בשם המחשכים והדבש מאת הסופר ה־איטלקי ג'יובאני ארפינו, והוא סיפור מסעו של סרן שהתעוור בתימרון, מעיר־מולדתו טורינו, אל נאפולי. זהו מסע מן המחשכים

ויטוריו גאסמן ב„בושם נשים"
דמות גדולה בפזילה קטנה

נשים ב„בושם נשים"
האשה היא הפוליטיקה היחידה

מתנפל ומפרק את המרחם לגורמים קטנים.

קקף שאינו קיים. מול אנדרטת אי־הסובלנות המהלכת הזאת ניצב חייל קטן, בן 18, המגיע רק בקושי לגובה כתפיו של הענק. זהו הקורבן התורן ששלחו הכוחות המזוויינים לנכה הלאומי, כדי להדריכו ב־מסעו הנוכחי דרומה. שמו ג'יובאני, אבל בפי העיוור ייקרא צ'יצ'יו („אני קורא לכל החיילים שנשלחים אלי צ'יצ'יו") והוא יש־מש, לאורך המסע, המטרה העיקרית ל־חיציו, נאצותיו וליגלוגיו הבלתי־פוסקים של הסרן שאינו יודע מנוחה.

הצלע השלישית בסיפור מופיעה רק ב־מחציתו השנייה, אחרי שמגיעים השניים לנאפולי. זוהי שרה, נערה יפהפייה, ה־מאוהבת בסרן פאוסטו למעלה מראשה, מול דחיותיו התוקפניות.

ובכן, כאשר מניחים את הנתונים בצורה כזו, ברור שזו אינה יכולה להיות סתם עוד מלודראמה. וזאת, למרות שכבר מן השל־בים הראשונים של הסרט מסתבר, כי תחת חזית הגראנים של הגיבור הראשי ומאחרי הלעג הסרקאסטי הנשפך כמים, מסתתרת בכל־זאת מלודראמה. כי הרי כל זה אינו אלא תיפארה שמטרתה להסתיר את חמבו־כה המתחוללת בנפש תנכה.

„אני משול ל־11 של תילתן, אני קלף שאינו קיים כלל," הוא אומר בסוף הסרט לצ'יצ'יו, אחרי שכבר מן הרגעים הרא־שונים מעידות הערותיו הקטנות על ייאוש עמוק: כאשר הוא שוכב לישון במלון, בגנואה, והוא מפרק את ידו התותבת (עוד מתנה של אותה תאונה), הוא ממלמל ל־עצמו: „חלוואי שיכולתי לפרק גם את הראש."

העיוורון התופס. אלא שהערות אלו, ממולמלות וצדדיות, אינן אלא חלק קטן מאישיותו של העיוור, המנצל את החשי־כה שבה הוא מתחלך כדי לראות בדימיונו רק מה שהוא רוצה לראות, גם אם אין זה נכון או תואם את המציאות. אם אין התא־מה בין השניים, זו בעייתה של המציאות — לא בעייתו שלו.

בכל התלאות העוברות עליו בסרט, כולל המחצית השנייה — שהיא פחות מבריקה, יותר מתקתקה ומישקל־מכובד בה נתון לא־מעט לרגשנות — אין פאוסטו מעורר אף לשניה אחת את השתתפותך־בצער של ה־קהל, את רחמיו או את הרצון לקום מן ה־מושב ולעזור לו. ואם יש מי שיכריז כי אין זה אלא ביזיון של בעל־מום מסכן ו־התעללות בחסר־ישע, יואיל נא ויתבונן שוב: זוהי אחת הפעמים היחידות שעיוור לא זו בלבד מתפקד על הבד ביעילות מיר־בית, אלא הוא הדמות התוססת, החיה, ה־נמרצת והחריפה ביותר בכל סביבתו.

נאמן לנצח. אלא שמעבר לסיפור המיידי המוצג־לעין, אפשר לראות כמובן

גאסמן ואנוסטינה בלי
כל אשה רוצה עיוור

בבושם נשים, הרבה יותר. פאוסטו העיוור הוא, בסופו של דבר, אב־הטיפוס של ה־גבר האיטלקי באשר הוא, ש„האשה היא הדת והפוליטיקה היחידה שמעניינת אותו", דון זיואן (שמו של הסרט לקוח משורה בדון ג'ובאני של מוצארט ודה־פונטה) ה־מסתיר חולשותיו מאחרי חזית של זיקו־קין־די־נור ומעדיף פרוצות על אהבות, משום שאלה האחרונות מצריכות התחיי־בות ריגשית שמפניה הוא פוחד פחד־מוות. רברבן שלועג לדת ולאמונות תפלות. הוא הצפוניים אל השמש הדרומית, מן האפלה הפנימית שבנפשו להכרה־עצמית, מבדידות מוחלטת לאפשרות של יצירת מגע עם הסביבה.

כל זה נשמע מאד אקדמי וסכימתי, אלא שכאשר נושא מעין זה נופל לידיו של במאי כמו דינו (סקס משוגע, החיים הטו־בים, אני רואה עירום) ריזי, התוצאות אינן יכולות להיות בשום פנים ואופן יבשות ותיאורטיות.

ענק בחליפות לבנות. פאוסטו, הסרן העיוור, הוא אחת הדמויות המדהימות ביו־תר שפרצו אל בד־הקולנוע בשנים האחרו־נות. ענק לבוש חליפות לבנות, סגור מזה שבע שנים בתוך עולמו האפל, מנהל קרב מתמיד עם כל הסובב אותו, מסרב לקבל את עיוורונו כעובדה, מפצה עצמו ככל יכולתו בחרשי האחרים, ומשלם לקרובים אליו את חשבון העיניים שאינן רואות עוד. הוא תוקפני, שחצן תאוותן, רודן, ראוותן חסר־מעצורים המריח את צבע שערות הנשים, את היקף החזה והמותניים שלהן, ומשלם להן כיפליים כדי שלא יזכירו את מומו בלהט המעשה.

הוא מסתיר את עיוורונו מאחרי עיתונים שהוא קורא, כביכול, בבתי־קפה; הוא מדריך אנשים ברחוב כשהוא שואלים אותו ל־כתובת, וכל רמז של רחמים באוזניו נשמע כניפנוף מטלית אדומה לעיני שור: הוא

גאסמן ואלסנדרו מומו
מן האפילה אל ההכרה העצמית

אחר, מצד אחד, להביך נזירה הולנדית, כשהוא מבקש ממנה שתעזור לו לפתוח חנותו לחטיל את מימיו, כי הוא מסכן, חסר־ישע ושרתו נעלם, ומאידך, הולך ל־בקש ברכת כומר ומחילתו קודם שיעשה משהו המנוגד לעקרונות הכנסייה. ואילו הדת סופגת בסרט זה את מנת־הרעל שלה, כאשר הכומר מכריז כי כל מה שיעשה עיוור נסלח לו מראש, ובכלל: „הוא מקנא בבעלי־המום המתייסרים על קדושת השם בעולם הזה".

ומי שמתבונן חיטב, מבעד לדמעות ה־זולגות מעיניה הכחולות של שרה (אגוסטי־נה בלי) יכול להבין, מעבר לאשת האהבה, ברצון ללכד גבר שיחיה נתון לחסדיה שלא יוכל להסתדר בילדיה. „מה הפלא," אומר דינו ריזי, „אני סבור שכל אשה היתה רוצה בבן־זוג עיוור. זהו גבר שניתן להיות נאמן לנצח."

הבריון המחונן. אם בושם נשים הוא, במרבית חלקיו, מיפגן של וירטואוזיות סאטירית מבריקה של הבמאי דינו ריזי, ואם עינית של אגוסטיגה בלי (כמו כל שאר חלקיה) מושלמים להפליא, ואלסנדרו מומו, הנער הכישרוני מאידה מין עודדת (שנהרג בתאונת־דרכים) מגלה חוש־הומור, איפוק ומישחק חסכני, הוא אחד ההפסדים הגדולים של הקולנוע האיטלקי, הרי סופו של דבר הסרט שייך, כולו, מכל ומעבר לכל ספק, לשחקן אחד — ויטוריו גאסמן.

בריריון עצום־מימדים זה, הנכנס כבר ל־שנתו ה־54, שהתייחס במשך שנים בזיל־זול גמור לקולנוע, יראה בו פרה חולבת למימון ניסיונותיו התיאטרליים (ואכן, הוא מגדולי השחקנים של הבמה באירופה), מת־גלה כאן בכל גדולתו, כדמות יחידה־במינה שמעטות דוגמתה על בד־הקולנוע.

קשריו עם ריזי נמשכים מזה זמן רב (הוא הופיע בתישעה מסרטיו לפני־כן), כמה מ־תפקידיו הטובים ביותר היו בסרטים אלה (כמו החיים הטובים), ואולי משום כך הש־תדל הפעם במייוחד בבניית דמותו.

מה שנוגע לעיניים. „ביקרנו בשני מוסדות לעיוורים" מספר גאסמן, „והסת־בר לנו שאין כל צורך בתכונות גופניות חיצוניות כלשהן לגילום התפקיד. מה ש־נוגע לעיניים, ערכנו נסיונות עם עדשות־מגע, אבל פרט לעצם העובדה שאיני יכול לסבול אותן, הן נטלו מן העיניים אותה תנועה מינימאלית שהיא חיונית, לדעתי. לכן החלטתי, בסופו של דבר על אותה פזי־לה קלה שגיליתי אצל עיוורים רבים, פזי־לה שאינה קבועה, כדי לא ליצור רושם מלאכותי מדי.

„פרט לצד טכני זה, הדמות היא מעין חד של קשיחות המסתיר שבריריות פנימית, **התסלה עוזרת ליצור רושם פגיע.**"

מכאן התנועות העצבניות של העיניים ש־אינן רואות, המלוות תנועות באותה רוח של תגרף כולו. הסרן פאסטו ניבנה על־ידי גאסמן, עד לפרטים הקטנים ביותר **ותוא אמין למדות כל האקסצנטריות שבו.**

ופירוש אחרון לסרט, מפי גאסמן עצמו: „החוט המקשר לסיפור כולו הם היחסים שביני לבין הנער הצעיר, מעין רגש־אבהות שקל לי להביע גם בתיאטרון. יחסים אלה הם תערובת של נאמנות, חסות הדדית ועימות מתמיד. פאוסטו מתמוטט בסוף ה־סרט לא בשל מומו, אלא משום שככל אדם, הוא מלא וגדוש תיסכולים ופחדים, ומנסה נואשות ליצור מגע עם הזולת. בושם נשים אינו סיפור על עיוורון, אלא על בדידות."

תדריך

תל־אביב

★★★★ **זהות נגובה** (פאר, איטליה) — כתב־טלוויזיה שואל זהותו של סוחר־נשק שמת מהתקף־לב, בסרט מורכב ו־מרתק של אנטוניוני על זהותו, תפקידו, וחוסר־היציב של המשכיל המודרני.

ירושלים

★★★★ **לאקומב לוסיאן** (ירושלים, צרפת) — הבמאי לואי מאל חוזר אל ימי המילחמה בצרפת, ברגישות ובהתעזה ש־צרבו מאד לצרפתים.

חיפה

★★★★ **תמנות מחיי־נישואין** (אודה, שוודיה) — מסעו של אינגמר ברגמן אל ניבכי מוסד־הנישואין המודרני, ממנו הוא דולה דימויים מוכרים לכל צופה, ולא חשוב מה טעמו או רמתו האינטלקטואלית. מישחק מרשים של ליב אולמן ואולנד יוספסון.

איסטווד במישקפיים: סימני עייפות

נשנוה תמורת גן־עדן

חיסול בפיסגה (חן, תל־אביב, ארצות־הברית) — מכל הסרטים שביים קלינט איסטווד עד עתה, זהו אולי היותר־שיגרתי והפחות־מעניין — תערובת של ג'יימס בונד, מאט הלם ופאוסט של גיתה — מבוסס על ספר־ריגול רב־מכר, שקשה לתמרן בתוכו, אם רוצים להש־תמש בו ביכלל.

ג'ונתן המלוק הוא מרצה לאמנות, ציניקן הלועג לתל־מידיו ומעשיר את האוסף הפרטי שבביתו, בעזרת הכסף שהוא מקבל כמחסל מיקצועי עבור אירגון ממשלתי שהש־תיקה יפה לו. בתחילת הסרט הוא מראה סימני עייפות מן המיקצוע, אבל מסכים למיבצע חיסול נוסף, למען ציור של פיזארו, שבו חשק במייוחד. אלא שהחיסול מתפצל, באורח בלתי־צפוי, לשניים, ומחציתו השנייה כוללת העפלה אל אחת מפיסגות האלפים הסרבניות ביותר. לתוך חסי־פור משתרבבת גם דיילת שחורת־עור ויפהפייה האמורה לדרבן את ג'ונתן במלאכתו. מכאן ואילך, הכל צפוי למדי.

סיפורו של טרוויניאן מנסה להיות מאוד יומרני: משל מודרני על אינטלקטואל המוכר נישמתו לשטן, תמורת גן־עדן פרטי שהוא בונה לעצמו, מיצירות אמנות, בביתו. הנמשל הוא, המשכילים שמשתפים פעולה למען נוחיותם. אלא שהמעניין מודגש מדי, החל בעיצוב מעסיקו של ג'ו־נתן, ששמו דראגון (דרקון). יש לו עבר נאצי מעורפל (מומחי־רצח שווים בכל המשטרים), הוא לבנוני שסובל מהרעלת־קבע בדמו ואינו סובל אור־יום. ואם יש עוד ספק שמקום משכנו הוא העתק לגהינום, הרי מסתבר שלמזכירתו קוראים העלמה... צרברוס.

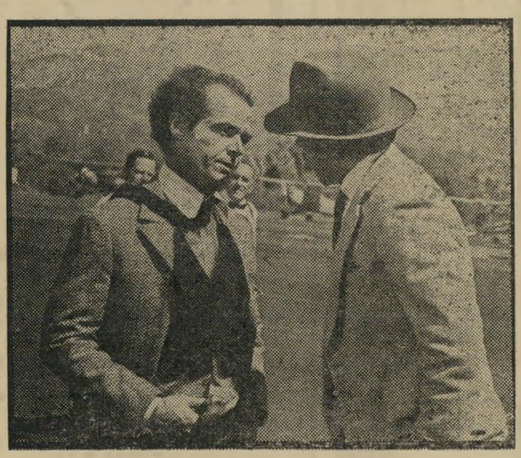

ג'ק ניקולסון: הטירוף אינו טיפולי

שניים אוחזים בנדוניה

שני גברים על נדוניה אחת (סינמה 1, תל־אביב, ארצות־הברית) — זוהי אחת מאותן קו־מדיות פושרות המדגדגות את הצופה במגרפה ומעלות, במיקרה הטוב ביותר, חיוך מנומס בלבד. זאת, למרות שהרעיון שהיה ביסודן יכול היה, תיאורטית, להניב הר־פתקה מטורפת בתחלט.

מעשה בדון־ז'ואן מלוקק אחד שכובש לב יורשת עשי־רת, אבל אינו יכול לשאתה לאשה משום שהוא כבר נשוי. כדי שהאוצר לא יברח לו בין האצבעות (הסרט נקרא, במקור: האוצר), הוא משיא אותה לידידו, והשלו־שה בורחים לתוך המערבי (לפי חוקי ארה"ב בשנות ה־20, שבהן מתרחש הסרט, אילו היה המאהב חוטף את אחו־תו בלי לשאתה לאשה, אפשר היה להשליכו ישר לכלא). מאחר שהחיים בשלושה מסתברים כמסובכים מן הצפוי, מגיעים שני הגברים למסקנה שאולי כדאי לשחוט את התרנגולת, כדי לזכות בביצי־הזהב שאינה מטילה בחייה. וזה, כמובן, מקור לכל מיני תיסבוכות שצריכות להיות מצחיקות.

הבעייה היא שמייק ניקולס, והתסריטאי אדריאן ג'ויס, הלבישו שלד בסיסי זה בשבר חיוור ודליל. מראה הגי־בורים אמור לרמוז שהמדובר בקומדיה מטורפת כמו בימי הסרט האילם. אלא שכל ההצחקות כאן חן בדיאלוגים, כמו בתחילת הסרט המדבר. אך הטירוף אינו טירוף, והחצחקות בינוניות בלבד, והקפאת המצלמה מדי־פעם, להבלטתן, אינה מסייעת לא לסרט ולא לבדיחה.

תום לאפלין: לאמונמי־המוח

על חשבון האינדיאנים

אודיסיאה אמריקאית (רו־יאל, תל־אביב, ארצות־הברית) — המשך זה לסרט תמים וצנוע למדי בשם בילי ג'ק, הוא אחד הדברים הנפוחים, המתנש־אים והנבובים ביותר שהועלו על הבד בשנים האחרונות. ושמו העיברי של הסרט (במקור נקרא מישפטו של בילי ג'ק) הוא בפירוש לעג לרש.

בילי ג'ק הוא אותו שוטר של שמורה אינדיאנית, מומ־חה לקאראטה, קונג־פו ושאר אמנויות־הקרב של המזרח הרחוק, ותיק ויאט־נאם שסירב להשתתף שם בטבח חפים מפשע. בסרט הקודם, הוא מסייע לבית־ספר ניסיוני, המת־נהל בשמורה אינדיאנית, כאשר הפאשיסטים מן העיירה הסמוכה מתנכלים לו ולרעיונותיו החדשניים. אותו סרט הפך נושא לפולחן של הנוער הבלתי־מזדהה באמריקה, גרף הון, והעלה את תום לאפלין, הכוכב והבמאי של חיצירה, לדרגת כוכב (אותו סרט חתם בשם ט.סי. פראנק, כששתי האותיות הראשונות הן ראשי התיבות של בתו, ופראנק, הוא שם בנו, המופיע כאן כבמאי הסרט. להש־למת התמונה, האשה והבת מופיעות בתפקידים ראשיים).

אלא שכל מה שהיה צנוע, מהסס וניסיוני במקצת בסרט הקודם, מקבל כאן מימדים גרוטסקיים. הסרט נמשך קרוב לשלוש שעות, בילי ג'ק הופך קדוש מעונה שהוא תערובת של ברוס לי ומכשף בנוסח קארלוס קאסטאנדה, בית־הספר לובש צורה של מהפיכה אנטי־מימסדית הניל־

במדינה

שיקום

דרך הייסורים

כגיד טעות בריאות

חוכרז נכה צה"ל כ„ארטיסט"

בשבת השנייה של מילחמת יום־הכיפורים נפגעו גבו וכושר־שמיעתו של יהושע יצחקי, בהתקפת־מטוסים ליד טסה.

לאחר שנקבע הפרופיל הצבאי שלו, אחרי הפציעה, הועבר לטיפול אגף־השיקום במישרד־הביטחון.

רגלו השמאלית נתקפה שיתוק, שהחמיר והלך. ד"ר נחום כהנוביץ, שאליו פנה בהמלצתו של עורך־הדין הקשור עם איגון נכי־צה"ל, קבע: „השיתוק ברגל הוא על רקע פסיכוגני — הלם מילחמתי."

מישרד־הביטחון לא קיבל את חוות־דעתו זו של הרופא, והיפנה את יצחקי למחלקה האורטופדית בבית־החולים קפלן, עם הפנייה מיוחדת אל הד"ר ארתור אידלסון. הד"ר אידלסון ערך סידרת בדיקות, ולבסוף קבע בחוות־דעת לצרה וחותכת: „יצחקי מעמיד פנים". בבדיקה מאוחרת יותר שב וקבע: „החולה מעמיד פנים, כתוצאה מהדרכה מישפטית". הוא המליץ: „לחסל את העניין אחת־ולתמיד."

הפקידה הטעתה. בצר לו, פנה יצחקי שוב אל הד"ר כהנוביץ, שהתאים לו מכשיר־הליכה, בו מסתייע הנכה עד היום.

נכה יצחקי
ויה דולורוזה

בהגיעו לבדיקה אצל ארטופד מישרד־הביטחון, היה עליו להתחיל הכל מחדש, החל מצילומי־הרנטגן. מצבו היה מסובך, שכן כששכב פצוע בבית־החולים, עוד קודם שעבר לטיפול מישרד־הביטחון, עברה באחד הימים פקידה של המישרד בין המיטות, ורשמה מפי הפצועים את מהות פגיעותיהם. הפצוע יצחקי ישן באותה שעה, וכך רשמה הפקידה את פירטי פציעתו מפי פצוע שכן. הלז אמר לה: „הוא סובל מפגיעה בגב." כך לא הגיע למישרד־הביטחון כל דיווח על הפגיעה ברגלו השמאלית ובכושר־השמיעה שלו.

ההחלטה בדבר הכרה בזכויות נכה היתה 0% (אפס אחוזים) נכות. לאחר עירעור קבעה הוועדה העלינה 10% נכות. רק מאוחר יותר נתקבלה חוות־דעתו של ד"ר כהנוביץ, ונקבעו לו 40% נכות. בפגיעה בגבו של יצחקי אין מישרד־הביטחון מכיר, כיוון שלטענתו זו מחלה מילדות.

הריצות נוכו. נוסף לכך נפגע גם מקור־פרנסתו. קודם המילחמה היה נהג, בעל־משאית שהשתכר היטב. אך לאחריה שלל ממנו מישרד־הרישוי את הרישיון.

אחרי תפציעה החלו מריצים אותו (כשרגלו משותקת, וללא רכב, כיוון שנכותו עדיין לא הוכרה), כדי שיביא אישורים שונים. סודרה לו עבודה באלתא, במשכורת של 800 ל"י לחודש. זמני הריצות נוכו משכרו.

בינתיים נתיישבו מרבית בעיותיו של יהושע יצחקי, אשר הוכרז מראש „אר־טיסט" — עד שיוכיח את ההיפך. הוא הוכיח את ההיפך.

תשבץ העולם הזה 1999

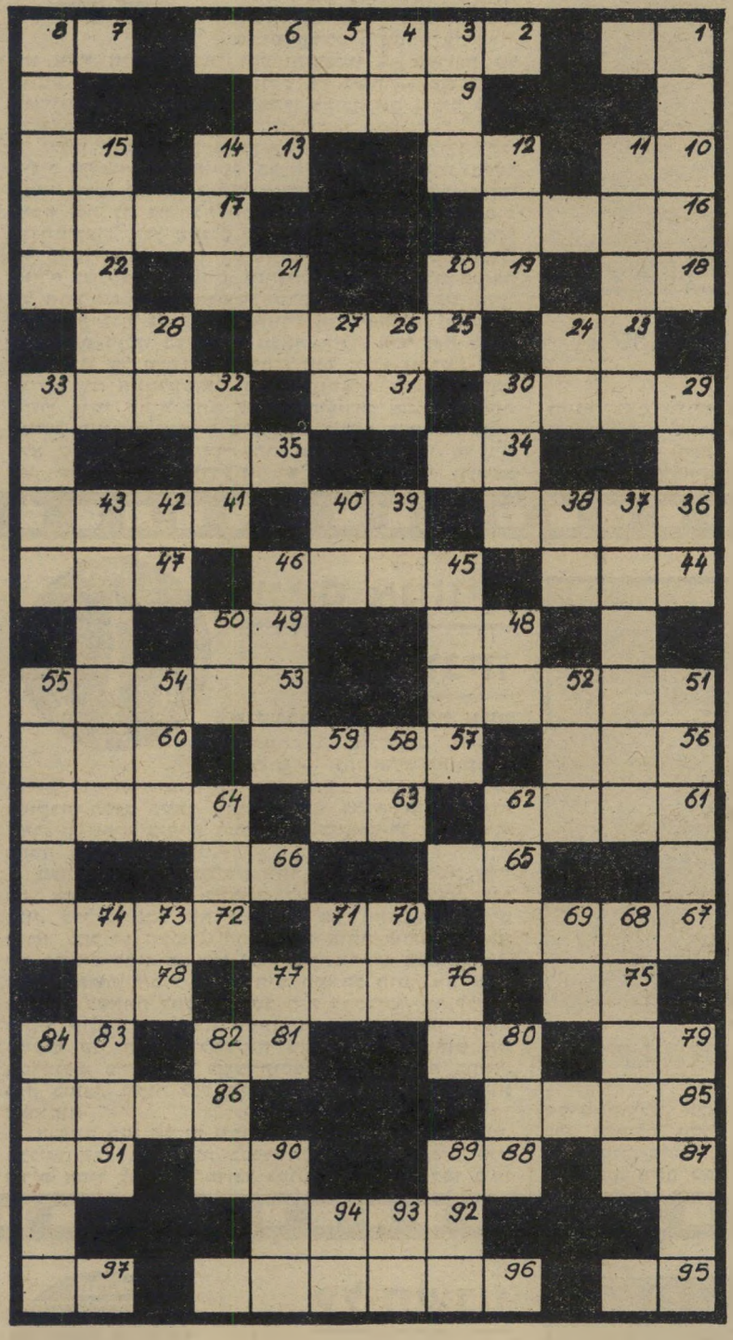

מאוזן:
1. סוג אדמה בנגב; 2. תכונת הזכוכית; 7. חבר־ממשלה; 9. בוסתן פרי־הדר; 10. מטבע ישראלי (ר"ת); 12. מכניס בבריתו של אברהם אבינו; 13. רטוב במיקצת; 15. אחת הערים שכבש יהושע; 16. חיבה עזה; 17. חבל בארץ; 18. תבלין לקפה; 19. מכלי השחמת; 21. בור־מים קטן; 22. קידומת צרפתית; 23. קרס; 25. חסר הורה אחד או שניהם; 28. גוף; 29. סופה מידברית; 31. מילת־שאלה; 32. סירבה; 34. מש; 35. הרבץ! 36. שגור, שכיח; 39. להבה; 41. תכשיט נשי; 44. היכה; 45. מעמיק חשוב; 47. מן המינים; 48. מכשף; 49. מונח בתורת־החשמל; 51. מטבע הודי; 53. חולשה; 56. יחידה בדירה; 57. איוושה רכה; 60. תקופת־זמן; 61. חפון; 63. בוא מלמעלה למטה! 64. ציפור מנעימת־שיר; 65. זכר בבקר; 66. שגשמה באפו; 67. שפכטל; 70. ענף; 72. סנטר נוסף; 75. לאן? 76. שימון; 78. מתווי־הנגינה; 79. מרגיש; 80. שים עצמך על כיסא! 81. צאצאה; 83. לא עבה; 85. כינוי־חיבה; 86. ברר, נהיר; 87. קידומת הולנדית; 88. נוזל־החיים; 90. זמן, תקופה; 91. אברתנועה; 92. גם הוא אמן; 95. מאותיות הא"ב העיברי; 96. חסר־זהות; 97. קיטור.

מאונך:
1. פרט חיוני בבגד; 3. קיפול; 4. סיר בלי ראש; 5. מין תחבושת; 6. צמית; 8. קנייה; 11. אבן־חן יקרה; 12. חיש; 14. תנובת הפרה; 15. סובלימציה; 20. ארמדה; 21. עוד, נוסף; 24. מאותיות הא"ב העיברי; 26. פתי; 27. קריאת־צער; 28. יהיר; 29. כליי־שייט; 30. גד; 32. מודע; 33. אותה קוראים בפסח; 37. עריריות; 38. מיקווה־מים אדיר; 39. מילת־ברירה; 40. שוטר־גדודי (ר"ת); 42. מגיע; 43. אוהב לנמנם; 45. השוואת דבר־דפוס למקורו; 46. ריקוד־עם ישראלי; 48. מילת־שאלה; 50. ילדים; 51. חמלה; 52. תנובת־העץ; 54. יחריב; 55. עיר בארץ; 58. מיסטר; 59. מצבת־זיכרון; 62. בית הבקר; 64. שערה קצרה וקשה; 68. ראש לכל; 69. מטבע יפאני; 70. מילת־בקשה; 71. עלוב־נפש; 73. מן הגפיים; 74. חרד; 76. ישיש; 77. תן! 79. מישפחה מסועפת; 80. לוז; 82. פרי הגדל על עץ ובשדה; 84. חי קוצני; 89. אליגוריה; 90. עב; 93. מבני גוח; 94. דרך־מחשבה, גישה.

קשקשת 1999

הפעל את דימיונך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: „קשקשת", ת.ד. 136, תל־אביב. ההגדרות הקולעות ביותר תפורסמנה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דרייב־אין בתל־אביב, קולנוע־המכוניות היחיד בישראל.

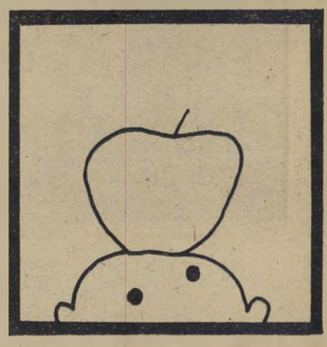

קשקשת 1997

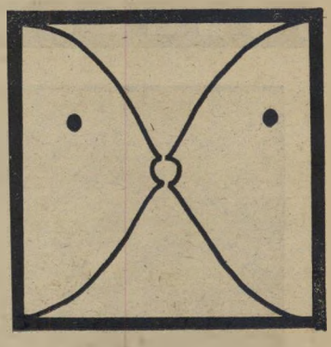

● דד אל דד יביע אומר.
מרדכי זהר, רח' הגפן 5, אשדוד

● „אל תשאל, שחיתי נגד הזרם והלך לי סנפיר!"
דדי תבלין, רח' גזר 6, תל־אביב

● שעון־חול תופס שלווה.
אלה גוטמן, רח' תחכמוני 43, ירושלים

● „או את שומעת? הבן של הדייג הציע לי חברות!"
איילה פנשושה־שוויקי קיבוץ נתיב־הל"ה, ד.נ. עמק־האלה

● אין מה לדבר!
ישראל לסינגר, רח' אילת 19, רמת־יוסף, בת־ים

השבוע בדרייב־אין
בשעה 5.00
„בדרך מערבה"
בשעה 7.00
„השוד המוקלט"
בשעה 9.00
„לורנס איש ערב"

בסיטונות
● שמלות הריון
● מכנסי הריון
● טוניקות הריון
● חליפות הריון
כהן מודל
תל־אביב, רח' נחלת בנימין 4, קומה ב', דרך החצר
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשבתות 4--2)
להזמנות ע"י סוכן: טל. 50344, ת"א

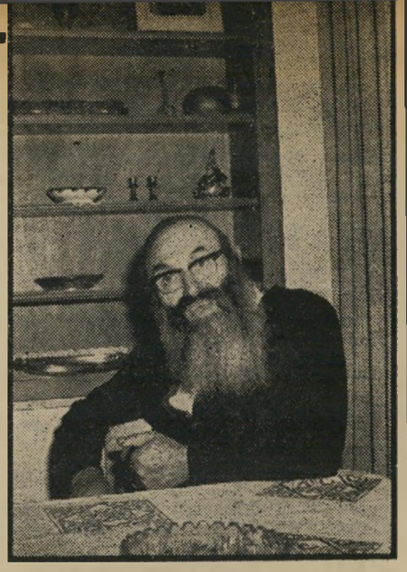

אחרי הפידאיון באו הגנבים ואחרי הגנבים באה הביורוקרטיה

הבעל בעל־הבית ברוך הורונצ'יק, יהודי דתי וגובה־קשעבר ב־מס־הכנסה, הוציא צו־פינוי נגד המנהלת.

מבעד לחלון דירתה מביטה מרים בן־צבי במה שהיה פעם מלון סבוי. מזירה זו ירו חיילי צה"ל לכיוון הפידאיון בליל האסון. הדירה ניזוקה, ואיש לא טרח להעריך את הנזק שנגרם לדירתה של מרים בן־צבי.

הקורבן האחרון של „סבוי"

ב ליל השישה במארס 1975 נחרדה תל־אביב משנתה. קבוצת פידאיון שהגיעה לישראל דרך הים, תקפה את מלון סבוי שברחוב גאולה מיספר 5, והשתלטה עליו.

מעברו האחר של הרחוב בבית מיספר 6, עמדה מרים בן־צבי, לעלות על משכבה. חצי־שעה קודם־לכן עזבה את בית־המלון שבהנהלתה, סבוי, אחרי שסיכמה עם קבלן־שיפוצים כי ישפץ את חזיתו על־פי הוראת מישרד־התיירות שהעניק לו 2 כוכבים.

בשעה 11.00 בקעו היריות. מרים בן־צבי, אלמנה, המתגוררת לבדה בדירה בת שלושה חדרים, יצאה את ביתה ורצה יחד עם שאר דיירי הבית לרחוב הרב קוק הסמוך. שם, כך נאמר לה, פחותה הסכנה. רק בשעה 2.00 לפנות־בוקר נודע לה כי היריות באות מתוך בית־המלון, שאותו ניהלה מזה 36 השנים האחרונות. קבוצת פידאיון, כך נאמר לה, השתלטה על בית־המלון. מרים היתה המומה מכדי להעריך באותו רגע את מימדי האסון. המלון על אורחיו לא היה הדבר היחידי שהטריד אותה באותו רגע. היא חשבה על אמה בת ה־85 שהתגוררה בקומה הראשונה, מאוחר יותר נודע לה כי הזקנה חולת־אבל המחבלים כמעט שלא פגעו בקומה הראשונה. זה הכל עבודה של גנבים. היו פה שני סלונים כל־כך יפים, עם תמונות וספרים, עכשיו לא נשאר שום דבר."

גנבים בעיקבות הפידאיון

ד גברת בן־צבי התקינה קורות־עץ על דלתות החדרים, כדי למנוע חדירת גנבים. הקורות נתלשו ממקומן. בחדר־האר־כל הגדול מיספר עציצים יבשים, כמה תפריטים. על שולחן־הקבלה מגירות פתו־חות, וזגוגית מנופצת שדרכה חדרו הגנבים.

אומרת מרים בן־צבי: „לא נשאר לי כלום. לפני ארבעה חודשים הייתי כאן, ועדיין היו בחדר־האוכל רהיטים. עכשיו אני רואה שלקחו את כל הכיסאות. היו פה 80 כיסאות, עכשיו אין אפילו 15. אני לא יכולה להוציא מפה את הרהיטים, כי ברגע שארציא זה כאילו עזבתי את בית־המלון. בינתיים יש הרבה עבודה לגנבים. מה שאני יכולה, הוצאתי. לקחתי מפה כלי־אוכל, סדינים, מגבות, כמה כיסאות־נוח.

„לקחתי את הבת שלי הדווה ואת ה־

(המשך בעמוד 36)

סבוי - היום חדרים הרוסים־למחצה, רהיטים מנופצים, זוהמה. מרים בן־צבי מסתובבת בתוך מה שהיה פעם מיפעל־חייה, וטוענת: „הנזקים נגרמו לא רק בידי המחבלים הערביים, אלא גם בידי גנבים יהודיים."

היסטוריה בעלה המנוח של מרים בן־צבי, יונתן, שייסד את המלון, היה רוויזיוניסט שרוף והחביא בחדר מס' 17 את מנחם בגין, שהיה מפקדו של אצ"ל בזמן המנדט.

„זה לא המחבלים עשו את זה, זה עשו הגנבים," אומרת מרים בן־צבי ומצביעה על ההרס והחורבן השוררים בקומה הראשונה של מה שהיה פעם המלון שלה. על מנעול המיטבח, שדרכו נכנסים כיום אל המלון, סימנים ברורים של פריצה. מישהו ניסה לפרוץ למלון ולא הצליח. בחדר־הקבלה מהומה ואי־סדר, רהיטים מנופצים, אשפה על הרצפה, מרכזיה מנו־תקת, ושלט ענקי של משרד־התיירות.

בשני הסלונים הסמוכים לחדר־הקבלה, ארוכו מצב. סטיפון שמישהו ניסה להתיקו ממקומו, תקליטים מנופצים, שרידי כור־סאות ואחיל קרוע. מרים בן־צבי מתקשה להסתיר את צערה למראה החורבן: „מילא, אם זה היה קורה בהתקפה הייתי מבינה,

שרידים של מה שהיה פעם חדר מס' 11, בו התגורר זוג התיירים השווייצים שנהרגו בליל האסון. עיי־חורבות, מיזוודה פתוחה ושני זוגות נעליים — אחד שלו, אחד שלה.

(המשך מעמוד 35)

חתן שלי, והעברנו לדירה שלי מה שאפשר. כמעט הכל נגבו, כל לילה פרצו, וכל לילה טילפנו למישטרה ולא עשו שום דבר. נגבו שמיכות, כלי־אוכל, שטיחים, כיסאות, שולחנות. הכל נגבו."

בקומה השנייה, חרס וחורבן. על ריצפת מה שהיה פעם חדר 11 מיזוזדה פתוחה. במיקלחת מיברשות־שיניים, סבון ומסרק. ליד הדלת שני זוגות נעליים: אחד שלו, אחד שלה. כאן שהה זוג התיירים השוויי־צייס שנהרגו בליל־האסון.

בחדר מיספר 11 זרוק מעיל־טוויד משר־בץ. ליד המיטה, מאפרה ועליה שיירי סיגריות, בקבוק־טמפו ריק למחצה. פה שהו תיירת צרפתיה עם בתה. שתיהן נהרגו ב־ליל האסון. גם בשאר החדרים רהיטים שבורים, כיסויי־מיטה מתגוללים על ה־ריצפה, שיברי־רהיטים, מיטות הפוכות ו־מיזרנים זרוקים. דומה שהדבר היחידי ש־גותר שלם בקומה זו הוא השלט הקבוע על דלת מיספר 17, המספר כי בחדר זה הסתתר מנהיג האופוזיציה מנחם בגין, בתקופת המנדט.

אל הקומה השלישית סכנת לעלות. שרידי מדרגות מובילים אל מה שהיה פעם חדר מס' 18. בחדר זה תניחו המחבלים את מיטעני ההבלה. החדר נמחק כליל. מה שנותר בחדרים אחרים בקומה זו הוא בתי־שימוש ואמבטיות כחולים, פרוצים לכל רוח, והשטיח שכיסה את המיסדרון. ח־חדרים שבחלקה האחורי של הקומה חסומים בקורות־עץ, וסכנת לחלך בתוכם.

תקופת־הזוהר של המלון

מ רים בן־צבי מבקשת לצאת את בניין המלון, השהייה במקום קשה לה. היא מצביעה על כל חדר וחדר, ו־מספרת מי מהאורחים ששהו במקום בליל האסון התגורר בו. היא אינה מדברת על האורחים הישראליים. את אלה, כך היא טוענת, לא אהבה מעולם. היא תמיד הע־דיפה את התיירים ושמרה איתם על קש־רים מצויינים. על כוכבה לוי היא מספרת לדבר. איננה יודעת, לדבריה, באיזה חדר התאבסנה ומהיכן ניהלה את המשא־ומתן בין המחבלים לבין כוחות צה"ל.

במשך 36 השנים האחרונות שימש מלון סבוי בית למרים בן־צבי. יחד עם בעלה המנוח יונתן, בן למישפחת בנקאים מצ'כיה, שעלה ארצה כציוני על־מנת לבנות את הארץ, ניהלה את המלון ולדבריה, תפסה אותו למה שהיה.

היא נזכרת: „בשנת 1940 שכרנו את המלון מבעליו, אברהם הורונצ'יק, בסכום של 40 לירות לשנה. המלון, שנקרא אז שפת־חים, היה מאד מיוזשן. לא היה בו חשמל, והאירו אותו במנורות־נפט. לכל 12 חדרים היו אמבטיה אחת ובית־שימוש אחד. אמרתי לבעלי: אולי לא כדאי, ה־מלון מיוזשן, אך הוא היה בטוח שיצליח לשקם את המלון שלא היו בו בכלל אור־חים. התחלנו לבנות אותו, החיילים תברי־טים התחילו להגיע, לאט־לאט הוספנו ל־מרבית החדרים אמבטיות ובתי־שימוש, ולנותרים מיקלחות. 36 שנים השקענו כסף במלון, שיפורים ושיפוצים. כל הכסף ש־נכנס הלך לשיפורים. הוספנו מדרגות, חדר־אוכל, חשמל.

אחרי מילחמת־העולם השנייה התחילה תקופת־הזוהר של המלון. באו תיירים מ־אירופה. המלון שמר על כשרות ורוב הרבה אורחים דתיים. בעלי שינה את שמו ל־סבוי, שיהיה בינלאומי, וסידרנו שני סלו־נים עם רהיטים עתיקים. כל יום שישי אירגנו ערוב־שבת, שהתפרסם בתל־אביב.

במיטבח אצלנו הכינו אוכל כשר ל־מטוסים. האורחים היו מרוצים. אף פעם לא נתתי מודעה בעיתון, ותמיד היה מלא. בחדר־האוכל היו עושים חתונות ובני־מצווה. גם את המסיבה שלאחר טכס הנחת אבן־הפינה לאוניברסיטת בר־אילן עשו אצלנו. בתקופת הבריטים הסתתר אצלנו מנחם בגין. בעלי היה במיפלגה הרוויזיוניסטית והיה מוכן לסכן את ח־חיים שלו בשביל הציונות.

לא חיה לנו, לא שבת ולא חג. הבת שלי חדווה, שהיא היום בת 28, התלוננה שלא נתנו לה מספיק. תמיד היינו עסו־קים במלון. בעלי אהב את המלון ואמר לי: ‚אם רוצים לנהל מלון, צריך לחיות אותו.' הילדה לא היתה מאושרת, היא לא קיבלה חום כמו כל הילדים הנורמליים. לבסוף החלטנו שלפחות לא נגור במלון. עברנו לדירה בת שלושה חדרים מהעבר השני של הרחוב.

לפני שלוש שנים נפטר בעלי, בגיל 68, מהתקף־לב. נשארתי לבד. אמרתי לעובדים: ‚המלון ידוע מאד, ואני רוצה לנהל אותו כמו בזמן של בעלי. אני מבקשת מכם לעזור לי. אני מעוניינת רק בתיירים ובאורחים ישראלים שמתאימים למלון.' מה יכולתי לעשות? לא הייתי במלון 24 שעות ביממה, הייתי זקוקה לשוער יום ולילה.

קשה לפקח על האורחים

כ שעזבתי את המלון בערב, בי־קשתי תמיד שיקפידו על איכות ת־אורחים. לא הכרתי אף פעם בחיים שלי את כוכבה לוי, ואני לא יודעת איך היא נכנסה למלון. כשבאו גברות לבד, אף פעם לא השכרתי להן חדר. כשבא זוג, תמיד לקחתי תעודת־זהות. אבל לא יכולתי, כמובן, להיות במלון כל הלילה, ולא יכולתי להשגיח איזה אורחים נכנסים אצלי. נתתי פקודה לכל העובדים לזרוק כל אורח שלא מתאים.

ככה ניהלתי את המלון שלוש שנים. אמרו לי: ‚זה לא יילך, בית־מלון זה בשביל להשכיר חדרים, אי־אפשר לעשות סלק־ציה באורחים.' אמרו לי: ‚המלון יהיה ריק, לא יהיה לך רווח.' ואני אמרתי: ‚אין דבר, יהיה לי רווח מהצד השני. אני לא רוצה אנשים לא תגונים במלון שלי.' אם, למשל, ראיתי שמלצר עושה הכרות לאורחים אחד עם השני, סיכסכתי אותו. לא רציתי כאלה דברים. רוצים — שיכירו לבד. אם חייתי רואה שהפקיד השכיר חדר לאשה שבאה בלילה, הייתי צועקת עד לב השמיים. הוא תמיד היה אומר לי: ‚מה איכפת לך? היא משלמת.'

כמה פעמים היו לי סקנדאלים מאורחים ישראליים, כמה פעמים רצו להרביץ לי כשלא נתתי חדר לאשה שעובדת בבאר, כמה צרות היו לי מאלו. ואני כל הזמן אמרתי: ‚זה לא מתאים לסבוי, זה לא מתאים לשם שלנו. את התיירים אהבתי. את כל התיירים שנהרגו בסבוי הכרתי, חייתי משחקת עם הילד ההולנדי, נותנת לו סוכריות, והזוג השווייצי היו כל־כך נחמדים, הם באו אצלי לירח־דבש.

עכשיו אין לי שום דבר. לא מלון, לא פרנסה, אפילו הדירה שלי הרוסה. כש־באתי הביתה בליל האסון, מצאתי שם חיילים. נכנסו פושטקים, גנבו לי כסף, תכשיטים. חבית היה מלא כדורים, חפצים רבים נעלמו לי. אמרתי לכולם לצאת תיכף־ומיד. זה שהחיילים נכנסו לדירה, הבנתי, הם ירו מתוכה לכיוון המלון. אבל איך נכנסו לשם כל הפושטקים האלה? אחר־כך, כשהערכתי את הנזק שנגרם לי בדירה, לא קיבלתי אף פרוטה באף מקום, לא קי־בלתי מהעירייה שום דבר. סידרו לי את אחלונות, וזהו. היה פה פסנתר, היו פה רהיטים, הכל נשבע.

אמרתי למס־רכוש שיבואו לראות. אחד שלח את השני, השני שלח את השלישי, ושוב דבר לא קיבלתי. מנחם בגין ניסת לעזור לי, אבל ראש־העירייה צ'יצ' אמר לי שאין תקציב לעזור לי. איך אפשר לגור בדירה כזאת, במצב כזה? איך אפשר לקום כל בוקר ולראות את המלון ההרוס?"

הדירה בעיקבות המלון

ו אכן, דירתה של מרים בן־צבי נראית כמחנה־מעבר. התריסים נקובי־כדורים, אחת הקורות בחדר האורחים ש־ניזוק עדיין לא תוקנה. החדרים מלאים שרידים של מה שנותר מכלי־האוכל וכלי־המיטה של המלון, שאותם הספיקה מרים בן־צבי להעביר אל דירתה לפני שייגנבו גם הם. אך בעייתה העיקרית של מרים איננה הדירה. את הדירה מכרה בינתיים, והיא עוברת להתגורר בדירה חדשה ב־חברת אמת השלת־הלב. בעייתה של מרים היא גורלו של מלון סבוי, וגורלה־שלה.

בעל בית־המלון, ברוך הורונצ'יק, הוציא נגדה צו־פינוי מאחר שלא שילמה את שכר־הדירה מאז ליל־האסון. היא הגישה כתב־תביעה לבית מישפט השלום בתל־אביב, באמצעות עורך־הדין דוד רוטלוי, ובו טענה כי כתוצאה מהתקפת המחבלים נגרמו נז־קים כבדים למלון וליציוד שבו, נגדע מקור לחמה ופרנסתה ומצבה חכלכלי בכי־רע.

אומרת מרים בן־צבי: „על מה לשלם שכר־דירה, על חורבות שאני לא משתמשת

בהן? הוא רוצה לזרוק אותי, אומר שלא מגיע לי שום דבר, רוצה לקחת הכל לי־עצמו. הוא רוצה להרוויח מהאסון. הוא רוצה לזרוק אותי אחרי 36 שנה! חושב שיקבל ממס־רכוש שני מיליון, ושאחר־כך ימכור את הבניין. אני רוצה שהוא יבוא לי את המלון חזרה. זו הפרנסה שלי. זרקו אותי לרחוב, ואין לי שום דבר.

אני אשמה שהמחבלים באו דווקא למלון שלי? שילמתי שכר־דירה תמיד בזמן, אף פעם לא הייתי חייבת לו כסף. עכשיו אני ברחוב. לפני שבעלי נפטר, אמר לי: אל תפחדי, אשתי, יש לך המלון ותמיד יהיה לך פרנסה מזה. תנהלי אותו כמו שלימדתי אותך, ותיזהרי על הפרנסה שלך. עכשיו אין לי שום דבר. לאן שאני הולכת, סוגרים לי את הדלת בפנים.

אפילו לא נתנו לי טלפון בדירה החדשה שלי. כבר שמונה חודשים אני רצה למישרד־הטלפונים. יש לי אמא שעברה את כל הצרות והיא מאד חולה, ולי יש לחץ־דם גבוה. אנשים מחפשים אותי, ולא מוצאים, חושבים שבכוונה ניתקתי את הקשרים. אבל אני רוצה לשמור על הקשרים שלי בעניני המלון. אני צריכה מישרד, אני צריכה לנהל את העניינים. ביקשתי להעביר קו אחד מהשניים שהיו במלון לדירה שלי, ואומרים לי אין קווים. ואני רצה, ורצה, ורצה. איזה מדינה זאת? בעלי בא לבנות את המדינה, והמדינה הורסת אותי? זה כל־כך מרגיז, כל־כך לא אנושי."

ברוך הורונצ'יק, המתגורר בחבוב בר־אילן בתל־אביב, אינו מתרגש מצרותיה של מנהלת המלון שלו. האדון הורונצ'יק, יהודי יראי־שמיים, גובה־לשעבר במס־הכנסה, מנהל את עיזבון המנוחה מרים קאופמן על־ידי כתריאל קאופמן, בעלי המלון. הוא מסרב להתייחס לעניינה של מרים בן־צבי. לדבריו, אסור לדבר על אדם שלא בפניו, וכל מה שיש לו להגיד ייאמר בבית־המישפט. הוא מסרב לדון בנושא, ולא איכפת לו מה כותבים העיתונים. כשמעירים את תשומת־ליבו ל־עובדה התמוהה שיהודי יראי־שמיים כמותו, המזכיר בכל מישפט שני את אלוקים ו־אהבת־האדם, הוציא צו פינוי נגד אלמנה מכיוון שלא שילמה שכר־דירה על מלון שאינני קיים יותר, הוא משיב: "אינני מוסד סוציאלי."

אשתו, מלכה, טענה מייד כי מרים בן־צבי ודאי משלמת עבור הכתבה בעיתון, לדעתה, זכותם של בעלי הבית לעשות בבית כבשלהם, אחרי הכל הוא שייך להם. היא אינה רוצה לדבר על האופן שבו התנהלו העניינים במלון בשנים האחרונות, היא רק יכולה להגיד שהיא עצמה התחתנת במלון כשעדיין היה לו שם טוב. חוץ מזה, היא לא מבינה למה היא בוכה, מרים בן־צבי. אלה שנהרגו להם קרובי־משפחה, יש להם על מה לבכות. לא למרים בן־צבי, שאיבדה רק מיפעל־חיים בן 36 שנים. "ובכלל," היא אומרת, "אנחנו חיים במדינה כזאת שצריך לחביא בחשבון התקפות של מחבלים."

גם עיריית תל־אביב פתייחסת אל אסונה של מרים בן־צבי בשיווין־נפש. אומר עמיקם שפירא, דובר העיריית: "אסון סבוי איגו מעניינגו. יש קרן־פיצויים, שמתפקידה לדאוג לאורחים שנפגעו בפעולות־חבלה. העירייה תיקנה את זגוגיות הבתים שנפגעו, למרות שזה לא היה מתפקידה. אחר־כך הגשנו חשבון למשלה, וקיבלנו כסף עבור הזגוגיות. עם כל הצער הכרוך בנושא, אין לעירייה מה לעשות במקרה של מרים בן־צבי."

חנן מיכאלי, ממישרדו של דויד ברחיים, דובר מינהל הכנסות המדינה, נזקק ליומיים תמימים על מנת להיזכר באסון סבוי. אצלו החוק הוא יבש: "בעלי בית־המלון שילמו מס־רכוש וקרן־פיצויים. הם הגישו תביעה לפיצויים בסך 2.4 מיליון לירות. השמאים שלוש וסלומון העריכו את הנזק ב־276 אלף לירות. החוק לא מחייב לשלם פיצויים למי שאינו משלם מס־רכוש וקרן־פיצויים. במיקרה של מרים בן־צבי נהגנו לפנים משורת הדין, והיא קיבלה פיצויים בסך 56,000 לירות על הנזק שנגרם לרכושה."

מה שחנן מיכאלי אינו מספר הוא, כי למרות תקנות מס־רכוש וקרן־פיצויים תשל"ג—1973, התובעים כי נפגע זכאי לקבל — תוך 45 יום מהגשת התביעה — הודעה בדבר זכותו לפיצויים, ותוך 30 יום נוספים את סכום הפיצויים בהתאם להחלטה. נאלצה מרים בן־צבי להמתין למעלה משיבעה חודשים עד שמנהם ירדן, הממונה האיזורי על מס־רכוש וקרן־פיצויים של איזור תל־אביב מילא את חובתו, למרות שהערכת השמאי בדבר גובה הנזק היתה קיימת כבר.

מנחם ירדן אף לא טרח לאודיע למרים בן־צבי מהו גובה הפיצויים שנקבעו לה על־פי הערכה זו. רק לאחר שנשלח אל הממונה מיכתב מטעם עורכי־הדין של מרים בן־צבי, קיבלה לידיה את דמי־הפיצויים. מר מנחם ירדן, שנשאל מדוע התעכבו דמי־הפיצויים, סירב להשיב, בטענה שאסור לו לדבר עם עיתונאים.

גם מישרד־התיירות, שהעניק לסבוי את דירוגו, פנער את חוצנו מגורל המלון. רבקה שרייבום, עוזרתו של מיכה מידרון, דובר מישרד־התיירות, אומרת: "הבית הזה נהרס בפעולת המחבלים, מתפקידם של האנשים המטפלים בפעולות־איבה לטפל בו. מישרד־התיירות מטפל בשני סוגי פניות: שיפוץ — מלון, ואת סבוי, כפי שאנחנו מבינים, אי־אפשר לשפץ — ובניית מלון. אם מרים בן־צבי תרצה להסוך את הבניין למלון, אחרי שתבנה אותו מחדש, נעניק לה את כל העזרה בהתאם ליכולתנו."

תישעה חודשים בלבד מאז ליל האסון, וגלגלי הביורוקרטיה מסתובבים לאט. על כל המאחר בתשלום מס־רכוש וקרן־פיצויים, מוטלת ריבית. אך כשמדובר ב־תשלום הפיצויים יש זמן, לא ממהרים, ממלאים את הנייירות, שותים תה ונוברים באפיקים.

ובינתיים מסתובבת לה אלמנה זקנה בין שרידי המלון שהיה כל עולמה ואינה יודעת מה יילד יום, ואם יילד.

מרים בן־צבי בחדר הפיצוץ הגדול
"לאף אחד לא איכפת!"

מערכות
HI-FI STEREO, QUADRO
רשכוי־קול וטלויזיות
דגמי 76' מהקונצרן הגדול באירופה

איכות ושרות
של גרונדיג
טל. 612282

דרוש בחנויות המובחרות.
מכירה גם לעולים חדשים ופטורי מס.

סוכנות גרונדיג,
נחלת בנימין 70
ת"א, טל. 54666

GRUNDIG

מדינת ישראל
משרד החקלאות

להלן לוח המחירים המוסכם
ל־26.12.75-21.12.75

במסגרת ההוזלות בחנויות השרשרת של הסופרסל והסופרמרקט וחנויות פרטיות שהצטרפו למבצע.

	לצרכן לק"ג	
ירקות		
עגבניות מעולות	2.20	ל"י
גזר	1.80	"
חצילים	2.45	"
כרוב לבן	1.20	"
פלפל קליפורניה	2.35	"
תפוא"ד בתפזורת	1.65	"
תפוא"ד ארוזים	2.05	"
בצל יבש מסוג מעולה	2.30	"
בצל יבש ארוז בשקיות של 2 ק"ג	2.45	"
פירות		
תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6	3.80	"
תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6.5	4.65	"
תפוחים זחוב גודל 6	4.65	"
תפוחים זחוב גודל 6.5	5.00	"
אגסים ספרונה גודל 5	3.95	"
בננות	4.25	"
תפוזים ממינים שונים	2.05	"
אשכוליות	1.80	"
לימונים	2.90	"
עופות		
פטמים קפואים בשקיות שקופות		
גודל 1 (עד 1.4 ק"ג העוף)	11.00	"
גודל 2 (עד 1.6 ק"ג העוף)	10.00	"
גודל 2 (מעל ל־1.6 ק"ג העוף)	9.00	"
תחתון חודו במגשים	15.00	"
שוקיים חודיות בשקיות	13.00	"
ירכיים חודיות	14.00	"
דגים		
בקלה צעיר ארוז בשקיות	16.50	"
בקלה פרוס אחיד (עשוי מדגים שמשקלם לא פחות מ־250 גרם — שקיות פחולות)	12.00	"
פנטה	8.50	"

רחל מרחלת על כל העולם

זה הסוד שלי

מי לא מכיר את תוכנית־הטלוויזיה הפופולרית זה הסוד שלי? **אורי זוהר** מנחה, הצוות מנחש, וכל הצופים נהנים לראות איך שלושת המומחים מנסים לגלות את הנעלם.

ערכת התוכנית **בתיה שושני**, מחשת לה כל שבוע אובייקטים עם סודות מעניינים, וביניהם באלה הזכורים לה לטובה מתוכנית־הרדיו שלה האדם השלישי. אבל הסוד הכי־הכי סודי של בתיה היה הסוד שהיא שמרה לעצמה, וגילתה רק לחברים הכי חבריים שלה, שגם הם הבטיחו לה לשמור אותו בסוד־בסוד.

בתיה, המשמשת גם כדוברת גל־צה"ל, הצליחה להסתיר את הסוד שלה מכל העיתונאים שהיא באה איתם במגע מתמיד. כולם ידעו שבתיה היא רווקה מושבעת, שאוהבת לבלות בכל המקומות הנכונים עם החברים המפורסמים שלה. אחת כזאת שדואגת תמיד להיראות טיפ־טיפ, ולהתלבש לפי הצעקה האחרונה, אז כדי לא למתוח אתכם יותר, אני מוכנה להדליק לכם את הסוד של גברת שושני, אבל בתנאי שתבטיחו לי גם אתם שתשמרו את זה בסוד ושזה יישאר בינינו.

בתיה שושני ומאיר אגסי
כן או לא?

אז ככה. חוץ מזה שבתיה היא חתיכה לא־רעה וגם נורא סימפטית ולגמרי דוברת, הרי לגבי החיים הפרטיים שלה היא שומרת הכל בטופ־סיקרט. כי בתיה, שתדעו לכם, מנהלת רומן ארוך־ארוך עם דייל בכיר באל־על בשם **מאיר אגסי**, שהוא גבוה וחתיך. הרומן הזה נמשך כבר שנים, כשבאמצע הם הספיקו פעמיים להיפרד ופעמיים חזרו והתאחדו.

רק שהפעם, מספרים לי דורשי־שלומה של בתיה שאכן זה הולך לקראת גם לה וגם למאיר שלה. שני הרווקים המבוקשים האלה החליטו, כנראה, שכל אחד מהם מבוקש הכי הרבה על־ידי השני. אז לפי מה שאני הצלחתי להבין הפעם הרומן הזה יסתיים ברבנות. אבל כשבתיה תחליט שזה סופי, תסמכו עליה שבתור דוברת כישרונית היא תדאג שלא יכתבו על זה בעיתונים, ואפילו שלא יודיעו על זה בגל־צה"ל, כי כמו שאמרתי לכם עוד בהתחלה — זה הסוד שלה.

שיגעון המדיטציה

הדבר הכי אופנתי היום בארץ זה לעשות יוגה ומדיטציה. כן, כן. אנשים פשוט הגיעו למסקנה שבמצב השורר היום במדינה, רק מדיטציה יכולה להעלות את המוראל ולהשכיח קצת את כל הצרות.

ואם כבר מדיטציה אז לא סתם, אלא מדיטציה טרנסדנטאלית. כי כדי לצאת מהאווירה העכורה שמעיקה לנו על הנשמה, צריכים לעשות מדיטציה מיוחדת. אם כדאי שתדעו גם שהרבה אנשים חשובים באץ ובעולם עוסקים במדיטציה, וביניהם אני יכולה להיזכר כרגע ב־**אק־לין קנדי** ומישפחתה, ראש־ממשלת קנדה **פייר טרודו**, השחקניות **דקל וולש** ו**מיאה פארו** ואחרים. ובארץ — השחקנים **אורנה פורת**, **שושנה דואר**, **אבנר חיזקיהו**, **דליה פרידלנד**, הסופר **יורם קניוק** ועוד.

אבל מאמיני היוגה בארץ מעוניינים להעלות את העניין של הפסים הנכונים, ולהרחיב את חוג מאמיניהם. לכן הזמינו ארצה את אבי היוגה, הלא הוא **המאהריישי מאהש יוגי**, על־מנת שיוכלו ללמוד את התורה מפי המורה הגדול שהצליח ללמד גם את הביטלס ואפילו לשנות להם את המוסיקה. אלא שהמאהרישי, שנחשב כאדם מאד חשוב ועסוק, לא היה מוכן לבוא לישראל סתם כך, בלי הזמנה רישמית מהממשלה. לכן אירגנו לו הזמנה ממישרד־התיירות. אבל הוא, לפי מה שמעתי, היה מוכן לבוא רק אם יקבל הזמנה מאישיות עוד יותר בכירה.

מירה אברך (עם ציצי)
כן ולא

בשלב זה נחלצה לעזרת העניין תעיתונאית **מירה אברך**, שגם היא מאוהדי המדיטציה ונוהגת להקדיש שעה קלה מדי יום ליוגה. אנשי החוג בארץ פנו אליה, כדי שתפנה לידידיה המפורסמים בממשלה, כדי שאלה יזמינו את המאהרישי ארצה בצורה יותר מכובדת. לפי מה שהבנתי מדיבריהם, היא אכן השיגה עבור המאהרישי הזמנה רמת־דרג ביותר, וכעת שוב מצפים כולם למנהיג העולמי.

העניין הוא שמירה מספרת שהיא אמנם מאד אוהבת לעשות מדיטציה והיא אף ממליצה על זה לכל חבריה, אבל היא לא דאגה באופן אישי להשיג שום הזמנה למהארישי — כי עבודה לחוד ותחביבים לחוד. וזאת הגירסה שלה.

אבל בינינו, מה זה כבר משנה? אם הוד־רוממותו יכבד אותנו בביקורו חשוב, תייחסו את ההישג הזה למי שאתם רוצים, העיקר שיהיה לי קצת שקט ונירוואנה על הנשמה.

אתם לא יודעים מה זה ואיך אוכלים את זה, כדאי שתדעו שמדיטציה עושה טוב על הנשמה, נותנת לבנאדם הרגשה טובה ושלווה נפשית. היא מגדילה את כושר־הריכוז ואת ההספק בעבודה. כי על־ידי המדיטציה אפשר להבחין בין הטפל לעיקר ובקיצור להגיע לנירוואנה המיוחלת.

מתנת יום־הולדת

הסיפור הבא הוא אחד הפיקנטיים ביותר שגובבו לאוזני בחודשים האחרונים, והוא כל־כך פיקנטי שאפילו אם פיקנטי בעצמו היה רוצה, הוא לא היה יכול להמציא סיפור יותר טוב מזה.

שימו לב. הפעם זהו סיפור על אנשי מישטרת ישראל, בנפה הצפונית של תל־אביב. ערב־ערב, היה עובר אותו **אישי־מישטרה** עם הניידת שלו במסלול־הוונות הקבוע: רחוב הירקון, הקאונטרי־קלאב, תל־ברוך. הם היו עוצרים ליד כל **בחורה** שבמיקרה עמדה על הכביש ועצרה טרמפים בתמימות, וכשהסתבר להם מה היא חיפשה, היו מציעים לה באדיבות טרמפ לתחנת־המישטרה הקרובה.

אלא שהשוטר הזה שעליו אני מספרת היה טוב־לב אמיתי, כימעט כמו השוטר אזולאי. הוא היה צריך לעצור אותן, כי זאת היתה העבודה שלו, אבל באופן אישי הוא דחקא חיבב אותן וכיבד את מלאכתן. אחרי הכל, גדולה המלאכה מכבדת את בעליה, קל־וחומר את בועליה.

אבל מצד שני, היה עליו גם לבצע מעצרים ולסיים את המישמרת בלי בעיות. הוא כל־כך חיבב את נערותיו עד שהוא הכיר כבר כל אחת בשמה הפרטי. וגם הן חיבבו אותו וקראו לו בשמו הפרטי, וככה התנהלו היחסים ביניהם על מי מנוחות. הוא היה עוצר אותן לכמה שעות, רושם אותן, ומשחרר. העבודה כבר נכנסה לשיגרה, וכולם היו מרוצים. הן חיכו לו לילה־לילה בשעה הקבועה, והוא היה עובר ואוסף אותן כמו מישפחה אחת גדולה. מה אגיד לכם, ממש אידיליה.

בקיצור, באחד הפיטרולים שלו לפני זמן קצר, הוא סיפר לנערות שלמחרת היום הוא ייעדר מהמישמרת, כי יש לו יום־הולדת והוא לוקח לו יום חופש. מובן שכולן שמחו מאד וכאשר הוא חזר לעבודה כעבור יומיים, החליטו וזנותיו להעניק לו מתנה מקורית.

הן תיאמו את העניין עם **חברי־לעבודה**, שהוא סטודנט ומשתכר לפי שעות. גם הוא, כמו הנערות, חיבב מאד את עמיתו לסיורי־הלילה, וכשנודע לו איזה הפתעה הן מכינות לחברו, החליט לשתף איתן פעולה.

כעבור יומיים, כשחזר שוטרנו טוב־הלב לעבודתו הלילית, הן כבר חיכו לו בשעה היעודה, אלא שהפעם הן היו יסות מתמיד. הוא עצר לידן את מכונית הסקורט הכחולה שלו, הן עלו — וכדרכו, פנה לנסוע לעבר הנפה.

כעבור דקות אחדות גילתה את אוזנו אחת הנוסעות במושב האחורי, כי בדירה מסויימת, **שהיא יודעת את כתובתה, מעשנים חשיש**, והציעה לו לנסוע איתם למחששה ולתפוס שם את הפושעים על חם. הם מייד שינו כיוון, טיפסו במהירות לדירה, וכשפרצו את הדלת גילו לתדהמתם, שבמקום מסיבת־חשיש נערכת במקום מסיבת־הפתעה לשוטר עצמו. אחת הזונות, זו החביבה עליו, חיכתה לו עם בקבוק־שמפניה והסבירה שזה לכבוד היומולדת.

אבל המתנה הכי מקורית שהיא נתנה לו, עם כל הלב, היה כמובן מה שהיא נותנת ערב־ערב לאנשים אחרים, תמורת מזומנים כבדים רבים. עד־מהרה הוא השתחרר מהמבוכה הקלה שאפפה אותו, קיבל במהירות את תשורתה הצנועה, וכעבור דקות אחדות שוב עשו הכל את דרכם לתחנת־המישטרה, כמדי ערב.

הסבתא המשפלת

טוב תראו, זה שכולן משתגעות היום ללדת ילדים, גם אם הן לא נשואות, על זה כבר סיפרתי לכם. אבל הבעייה העיקרית מתחילה אחרי הלידה, כשצריך לגדל את התינוקות. אז מתחילות הצרות האמיתיות. מה־עוד שמדובר באם שהיא גם אחת הנשים העסוקות ביותר בארץ.

הבמאית ואשת־הרדיו **עדנה שביט**, שהיא אשה מאד סבילה ויוצרת, הביאה לעולם לפני חודשים אחדים בן חמוד, אותו ילדה לשחקן הצעיר **רפי תבור**. כולם שמחו ושישו ואיחלו לה שפע ברכות, והיו בטוחים שהתינוק יהיה כישרוני ויפה בדיוק כמו ההורים שלו.

ובבעייה הקשה, הטיפול בילד, נעזרת עדנה בסבתא — אמו של רפי תבור, שגם היא חיה בחברת גבר הצעיר ממנה בכמה שנים טובות, שהוא מוכיר מערכת אחד העיתונים בחשובים בארץ.

וכך, תודה־לאל, לאף אחד לא משעמם.

כל הכבוד

איך שהישראלים שלנו שומרים על כבוד המדינה בחו"ל, תענוג לאוזניים שכאלה שומעות. כי הפעם, לשם שינוי, הגיע אלי סיפור לא על ביזיון אלא על ההיפך מזה, וגיבור הפרשה הוא מיודענו **איציק קצב**, מי שהיה שותפו של **אבנר תומר** במיסעדת הפוני המחריד ובעל רשת מיסעדות בתחנות־דלק.

כל הסיפור החל לא במשך החודשיים שקצב שהה בלונדון, אלא ביום שבו עזב את היבשת בדרכו לישראל. מה שהתרחש שם, לפי מה ששמעתי מעדי־ראייה, היה כך:

איציק עמד בתור לביקורת־דרכונים, והתבקש על־ידי הפקיד למלא טופס צהוב, לפני העלייה למטוס. היות שהוא אינו דובר אנגלית טובה, פנה לפקיד וביקש שיסביר לו איך ממלאים את הטופס, כיוון שהוא לא בדיוק מבין איך עושים את זה.

הפקיד כנראה התעצבן מהישראלי הזה שהטריד אותו, לא הצליח לשמור על המזג הקר המפורסם של הבריטים, השליך את הדרכון של קצב על הריצפה, ולא ידע עם מי הוא מסתבך.

כי מי שמכיר את איציק קצב, יודע שהוא אחד הפייטרים הגדולים של הצנחנים, והכי חשוב — שהוא בעל חגורה־שחורה בג'ודו. אז עוד לפני שאותו פקיד אנגלי הספיק להגיד ג'ק רובינסון במיבטא קוקני, הוא מצא את עצמו מכופף כשאיציק נותן לו באנגלית הצברית שלו הוראות: „תרים את הפאספורט בפה, ותנשק אותו. פאספורט ישראלי לא זורקים לריצפה!"

תוך דקות אחדות החלו מתקהלים אנשים סביב השניים, ואת המצב הציל מנהל־התחנה, שהגיע מייד לאיזור התקרית, הרים את הדרכון, התנצל, ובו־במקום פיטר את הפקיד החצוף.

נכון שכולם אומרים שאיציק עשה מה שעשה בגלל החתיכה שעמדה מאחוריו אבל אני, בניגוד אליהם, דווקא כן מאמינה לו שהוא עשה את זה כדי לשמור על הכבוד של המדינה.

ומי שמכיר את איציק קצב, יודע למי להאמין.

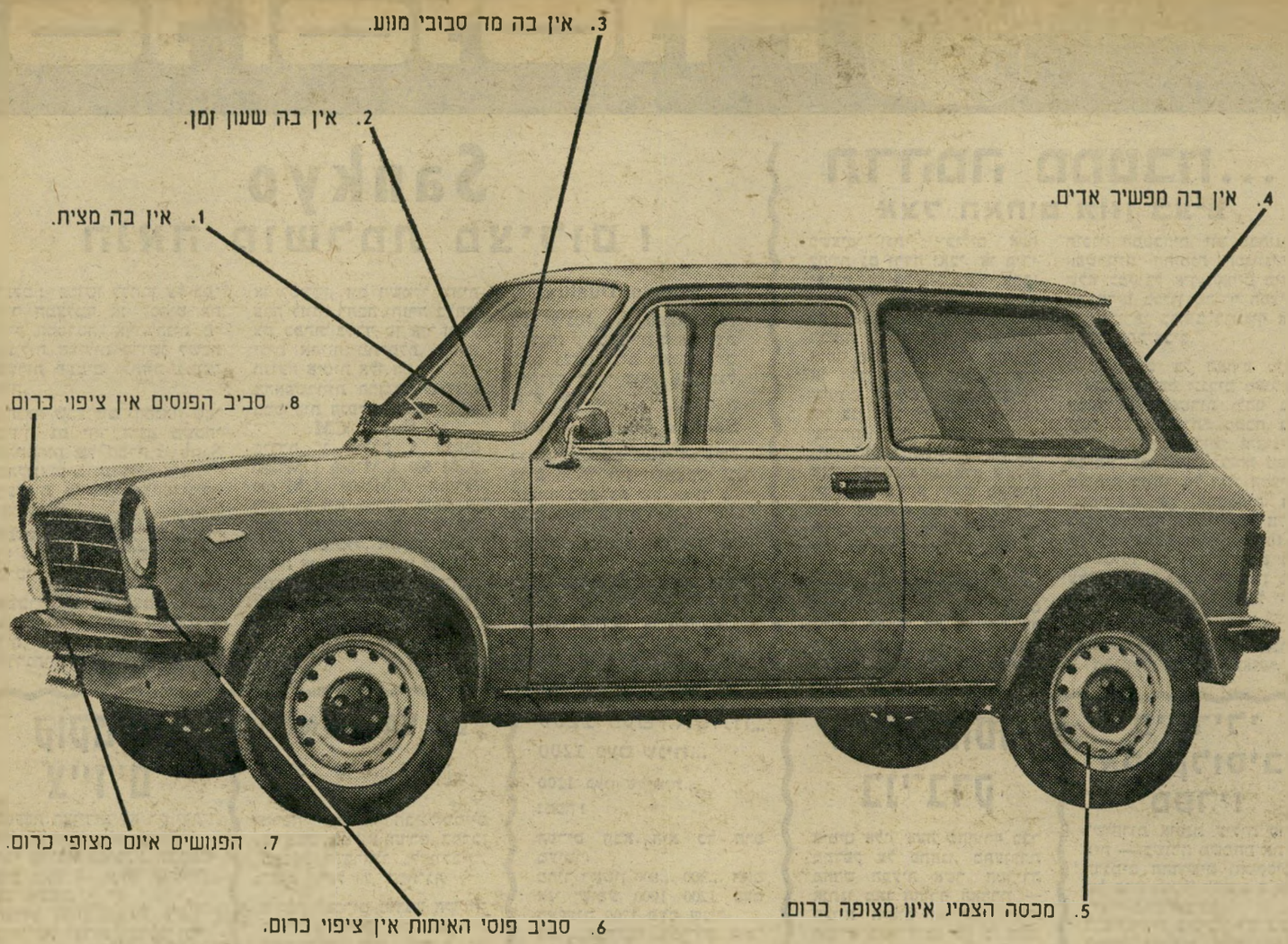

יש שתי סיבות מדוע תחליט לקנות אוטוביאנקי

aroyo-barel

א. בגלל מה שיש בה

יש בה

מנוע חזק בנפח 903 סמ"ק. מחיר שלא יאמן למכונית בנפח מנוע כזה – 54.650 ל"י בלבד.
צריכת דלק קטנה להפליא – 18 ק"מ לליטר בנסיעה ממוצעת בעיר.
יש בה 5 מקומות ישיבה מרווחים ושלוש דלתות. מהן דלת אחורית הנפתחת כלפי מעלה. הטה את המושב האחורי קדימה והאוטוביאנקי הופכת למיני-סטיישן.

ב. בגלל מה שאין בה

אין בה

תוספת מצועצעות המייקרות את המכונית אך אינן תשובות כלל לנסיעה כגון: מצית, שעון זמן, מד-סיבובי מנוע ופנושים מצופי כרום.
אין לה גם יומרות להיות המכונית עם הכי הרבה פטנטים ותוספות. היא מכונית משפחתית חזקה, יציבה, נוחה, חסכונית בדלק ומחירה נמוך. אחזקתה וחלקי החילוף שלה זולים להפליא והחניה בה, בשל ממדיה הקטנים, נוחה ביותר.
אם זה מה שאתה מחפש – אוטוביאנקי היא המכונית בשבילך.

מכל זוית אוטוביאנקי

שלוש דלתות

AUTOBIANCHI

חצוגה ומכירות: **תל-אביב** – טלקאר חב' בע"מ רח' המסגר 64, טל. 03-37538, 03-243925. **ירושלים** – א. ברקוביץ רח' יגאי 3. טל. 02-225522. **חיפה** – ניל רכב בעים רח' המגינים 53. טל. 04-515392. **באר-שבע** – כרמלי דרך חברון, אזור התעשיה, טל. 057-77021. **נתניה** – מוסך מרכזי בע"מ. טל. 053-23037. שרות: **תל-אביב** – מוסך מרכזי לנצ"ה. חולון – רח תמוז 13, טל. 03-853891. **ירושלים** – מוסך נדעון לוי. אזור התעשיה. תלפיות. טל. 02-67555. **חיפה** – אייבי את עזריה. חוף שמן, טל. 04-660456. **באר-שבע** – כרמלי, טל. 057-77021. **נתניה** – מוסך מרכזי בע"מ. טל. 053 23037.

סל וסלסלה

ערוך ע"י: י. ארד
רכוז המדור: טל' 241530

Sankyo
הנאה מושלמת מצילום!

לצלם! פרושו ללחוץ על כפתור המצלמה או לסחוט את הדק המסרטה, אך להנות מפעילות הצילום פרושו לשבת עשרות פעמים ולחזות בתוצאות.

ההנאה שבצילום וההנאה שבחיזיון גם יחד הינם משטחי ההתמחות של חברת Sankyo מהקונצרנים הגדולים ביפן לתעשיות מכשירי אלקטרוניקה ואופטיקה.

הפעם בחרנו להציג את מכשירי רי Sankyo לצילום ולהקרנת סרטי 8 מ"מ וסופר 8.

אפשרות צילום עצמי באמצעות שלט — רחוק, בודק סולות, אפשרות החשכה והארה הדרגתיים למעבר בין סצינות או לסיומן, זום חשמלי מזוית צרה לזוית רחבה וחזרה בלחיצת כפתור בלבד, סך אור זחיח, ידית אחיזה מתקפלת, אפקט תנועה איטית אלו הם רק מעט מהאפשרויות הרבות הטמונות במסרטות הנפלאות מסדרת — Super CM.

סידרה זו כוללת 5 דגמים CM-880, CM-660, CM-600, CM-400, CM-300, המיועדים לצילום סירטי סופר 8, בעלי עוצמת זום חדה ביותר, מיקוד משוכלל, חשיפה אוטומטית או ידנית, סימון להתקדמות תקינה של הסרט ולסיומו, ידית אחיזה מתקפלת המשמשת בית סוללות, שקעים לזרקור ולחצובה ועוד שכלולים רבים.

Sankyo Dualux

שני דיגמי (H) 2000—1000 מקרנות קומפקטיות המצויידות בזום 25-15 מ"מ האידיאליים להקרנת סרטי סופר 8, סינגל 8-8 רגיל.

Sankyo Sound — 600

דגם זה הנחשב לאחד המשוכללים ביותר הינו קומפקטי ומצוייד במערכת קול. נועד לסרטי סופר 8 ו-8 רגיל.

לחברת Sankyo המיוצגת בישראל על ידי „הדר" סוכנויות לצרכי צילום בע"מ (רחוב אחד העם 38-36 ת"א — טלפון: 623407) מחלקת שרות ותיקונים המצויידת בחלקי חילוף מקוריים מבית החרושת.

תדהמה ממטבח...
אצל האחים מוזן בע"מ

כשציפי ונתי (ויכולים אלה להיות גם ורדה ואבי, או מירי ואריה, או כל זוג צעיר אחר) משוחחים עם חברים או בינם לבין עצמם על דירתם החדשה, הבעיה הראשונה המטרידה אותם הינה בדרך כלל המטבח או חדר השינה. מקומות אלו שהינם למעשה מקום הבילוי של בני הזוג לפחות 40% מזמן שהותם בבית דרושים שיהיו נוחים, יפים ומעוררים את בני הזוג לשהות בהם. אלא שאליה וקרן בה. דווקא ריהוט מקומות אלה והמטבח בפרט עולה בדר"כ עשרות אלפי לירות, מה עוד שרוזה האשה לבחור בעצמה את צורת מטבחה ואת צבעי העץ והפורמיקה.

בנושא המטבחים באים האחים „מוזן" לפתור את בעייתם של הזוגות הצעירים, וזאת תוך הצעות מדהימות הן מבחינת תיכנון המטבחים, והן מבחינת אפשרויות ההזמנה המגוונות. שלא כמקובל אין האחים מוזן מתמצאים בסלון מהודר המציג את תוצרתו ברחוב דיזנגוף או הרצל בתל-אביב.

עצם היותם של האחים מוזן היצרנים עצמם ונגרים מעולים במקצועם מאפשרות להם בנוסף על „תפירת" מטבח בדיוק על פי „מידות" ורצונות המזמין, גם להקל בצורה משמעותית ביותר על הזוג הצעיר במחיריהם של המטבחים. די לציין כדוגמה שמחירו של חלק עליון למטבח הינו —1,100 ל"י בלבד על מנת לשכנע כי עדיף לקנות מטבח ישירות מהיצרן לצרכן בכלל ואצל האחים מוזן בפרט.

„האחים מוזן", רח' גרוזנברג 2, תל-אביב, טלפון: 59362.

קוקטייל ציידים

במסעדת הציידים לא רק קוקטייל הציידים הוא מיוחד. אחרי ארוחה מטובלת ומוגשת בסגנון טעם — תדעו שתחזרו פעם נוספת.

התפריט מגוון במיטב ביכורי הצייד של יערות הכרמל ומישורי הנגב: ארנבות ברוטב, יונים ואפרוחים ממולאים, חוגלות, סטייק פילה עם פטריות וגבינה, סטייק פילה ברוטב פטריות ויין מדרה וסטייק פילה ברוטב חמצמץ.

לבחירתכם קלמרי, שרימפס, כבדים עם פטריות וגולת הכותרת — לובסטר „מלכותי" בסגנון בלעדי לפונדק.

הקינוח כולל את קוקטייל הציידים המיוחד, קרם בוסתן ותפוז ממולא.

פונדק הציידים ברח' סירקין 4 גבעתיים, טלפון: 728200, פתוח כל יום בין 12.00—24.00 בשבתות וחגים כולל התפריט גם חמין מסורתי עם קישקע ממולא.

„LA VALBONE"
רומא... פריז... לונדון...

מרכזי האפנה הבינלאומיים מיוצגים במלוא הדרם במרכז האפנה הישראלי „להוולבון", רחוב הרצל 73, רמת-גן.

בחנות לגברים מודגש הקו הספורטיבי על פי מיטב המסורת האירופיית, ונתן למצוא בה חליפות, סודרים, חולצות ומכנסים מדגמי חורף 76.

מנהלי שני בתי האפנה „להוולבון", לא קפחו את הנשים שבחבורה. עבורן יצרו מלתחה עשירה ומגוונת של שמלות, טוניקות, חליפות-מכנסיים וחולצות, המותאמות במיוחד לאקלים הארצישראלי. לנוחותם המירבית של הלקוחות קימים עזרה ויעוץ בבחירת הדגם המתאים, השרות אדיב והאוירה נעימה.

בואו ל„להוולבון" — והתלבשו כמו אירופאים.

1200 פעם ראשונה...
1200 פעם שניה...
1200 פעם שלישית...

נמכר!

הפריט הבא הוא כד חרס מעוטר.

מחיר ראשון 800... 900... האם אני שומע 1000 1200 פעם ראשונה 1200 פעם שניה.

חב' „אכדינו" מכירות פומביות, מקבלת בימים אלו למכירה חפצים בעלי ערך אמנותי: ציורים, הדפסות, תכשיטים, כלי חרס וקרמיקה.

המכירה הפומבית של החפצים לקהל שוחרי האמנות תערך במלון אכדיה.

גם אם בלבכם ספק לגבי הגדרת ערכה האמנותי של ה„זאוה" שעל הטלויזיה, הבאו אותה להסתכלות.

1200 פעם ראשונה...
1200 פעם שניה...
1200 פעם שלישית...
נמכר!
היה כדאי?

„אכדינו" מכירות פומביות מלון אכדיה, הרצליה טלפון: 938555.

חימום נוסח בני-ברק

בימים אלו, שעה שהחורף כבר מתדפק על פתחנו, מתעוררת מחדש הבעיה אשר הטרידה אותנו מאז החורף האחרון — בעיית חימום הדירה. היזרה הקדים בואו ורמז לנו כי החרף הבא עלינו למהבה עשוי להיות גשום וקר מקודמו, אך הדגיש בפנינו את הבעיה.

לפתרון בעיה זו באים לעזרת תושבי בני-ברק והסביבה „סוכנויות" יואל קרול. בחנות הנמצאת ברח' רבי-עקיבא תצוגה של תנורי חימום ביתיים מכל הסוגים ובמחירים אשר אחד לבטח יתאים לתקציבך.

יואל קרול, אשר התמחה שנים בנושאי ה„חימום הביתי" מסביר במקום לכל לקוח ומייעץ בבחירת התנור המתאים (בהתאם לגודל הדירה, וצורת בנייתה וכד'). לכל אחד ואחד.

„יואל קרול סוכנויות", רחוב רבי-עקיבא 11, בני-ברק.

פיקדילי אקסקלוסיבי מפריז

לשוחרות אופנת עילית פריזאית — בשורה משמחת את כל הדגמים החדישים והמקסימים של פריז תוכלי להשיג ב„פיקדילי" בתל-אביב.

ל„פיקדילי" מוניטין רב ביבוא דגמים נפלאים מבתי אופנה ידועים מפריז. לפיקדילי שני סניפים בת"א, ברח' דיזנגוף וברח' הס (פינת אלנבי). בפיקדילי למעלה מ-70 דגמים שונים של שמלות אשר הגיעו לאחרונה ארצה והמייצגות את מיטב אופנת העילית בעולם כולו.

פיקדילי מייבא מפריז דגמים בלעדיים ומכל דגם מספר מצומצם של שמלות בלבד. כך תוכלי להיות תמיד מיוחדת בלבושך.

אין ספק כי כדאי לכל אניגות הטעם שבכן לקפוץ ולבקר ב„פיקדילי". רשומה לפניכן את הכתובות: פיקדילי, רח' אלנבי פינת הס 4, פיקדילי, רח' דיזנגוף 156 ת"א.

„כמה פעמים אתה יכול להרשות לעצמך לחלוף על פני המזל מבלי לעשות דבר?"

סוכנות הפרסום של אחוה לחסום

רחל מרחלת על כל העולם

אחד הצלמים הכי גיזעיים בטלוויזיה הישראלית הוא, ללא ספק, **יוסי גרינברג**, שעובד במחלקת־החדשות בתל־אביב. אלא שיש לו בעייה. שהיא לא־כל־כך בעייה אבל בכל־זאת מעניינת.

לפני הכל, כדאי שתדעו שחוץ מזה שהוא צלם כישרוני, הוא גם כישרוני באופן איר־שי. עובדה — השנה הוא התקבל לפאקול־טה לקולנוע ולטלויזיה באוניברסיטת תל־

ג'נטלמן עד הסוף

אביב. בלי בחינות־כניסה ובלי תעודת־בגרות שפשוט לא היה לו פנאי להשלים. בדיוק כך. הבחור הזה התקבל למחלקה רק על סמך ראיון אישי, ובעיקבות הרושם ש־הוא הצליח לעשות על ועדת־הקבלה.

וכאן הגענו לצד החזק של יוסי — הרו־שם, כלומר, כי הוא יודע לעשות אותו, על בחורות אני מתכוונת, בדיוק כמו בסר־טים, ואם תרצו, אולי זהו הסיבה שכל־כך הרבה לו דווקא עם כאלה בשלות, שהן ב־דרך־כלל גם קצת נשואות ואפילו קצת אימהות לילדים.

רק לפני זמן קצר הוא סיים רומן לוהט במייוחד, שנמשך שנה תמימה, עם **נשואה** צעירה ומסעירה שהטריפה את כל החברים שלו בבגדיה הנועזים, שלא השאירו הרבה מקום לדמיון. מובן שבעלה של הנ"ל לא ידע כלל מהמאהב הסודי של רעייתו ה־יפהפייה, למרות שפעם הוא כימעט תפס אותם על חם.

או, זה מזכיר לי גם לספר לכם ש־צלמנו הכישרוני מוכן לעשות הכל למען האהבה, ואפילו להסתכן בנפש. לא יותר מדי, כמובן, אלא רק במידה המצדיקה את ההרפתקה.

שלא תחשבו, חלילה, שיוסי נשאר בודד זמן רב. להיטותו לנשים אימהיות הביאה אותו עד למוסד המרכזי שלהן, ארגון אימהות עובדות.

כי לאחרונה הוא נראה צמוד ל**אחת** מפעילות הארגון, שהיא בשנות השלושים שלה ונראית טוב בדיוק לפי הפוקוס שלו וגם חיה בנפרד מבעלה. זה שהיא במיקרה אם לזאטוטים, מעולם לא הפריע ליוסי. אומנם זה כרוך מעט בהוצאות על טרקטו־

יוסי גרינברג
כישרון

רים לילדים או בובות לילדות, אבל בסך־הכל הוא הרי אוהב גם ילדים.

הרומן עם הפעילה נמשך כל עוד בעלה היה בחו"ל, אלא שהשבוע חזר הבעל, ויוסי טוב־הלב הסיע את ידידתו לנמל־התעופה, לקבל את פני בעלה. לזה יקרא ג'נטלמן עד הסוף וזהו, לדבריו, גם סוד הצלחתו.

חג היובל של יפה

היומולדת של השבוע הוא, כמובן, זה של הזמרת **יפה ירקוני**, שתחגוג בו את יובלה ה־50. והמסיבה תיערך בחצות, בדיוק בשעה שבה נולדה יפה, ב־24 ב־דצמבר 1925.

אך, היו זמנים. השנים חולפות, המנגי־נה עוברת, ויפה לעולם נישארת. ממש קשה לי לתאר מה היה קורה פה בילעדיה. כי אפילו כששאלתי אותה איך היא מרגי־שה בחגה, אז הדבר הראשון שאמרה לי היה שהמצב־רוח הכללי שלה לא הכי טוב, בגלל המצב הכללי במדינה. אבל היא, ב־אופן אישי, מרגישה מצויין, כי דווקא ה־שנה היא היתה עסוקה יותר מבכל שנה אחרת בקאריירה הארוכה שלה.

זאם אתם רוצים לדעת עד מתי, אז יפה מרגיעה, ומודיעה שיש לה הזמנות להום־עות לכל שנת ה־50 שלה ולכל שנת ה־51, ושהיא תמשיך להופיע כל עוד הקהל ה־נפלא שלה ירצה אותה.

כמו שאתם מכירים את יפה, אז לא בכל יום היא חוגגת יום־הולדת ה־50. ובכן, לכבוד הזדמנות זו החליטו שלוש בנותיה, **אורית, תמי** ו**רותי**, להכין עבורה ארו־חת־ערב מייוחדת בבית. יחד עם האבא **שייקה**, עם הבעלים של הגדולות ועם ה־חבר של הקטנה, ומהארוחת־ערב החגיגית תצא מישפחת ירקוני, בהרכב מלא, למוע־דון המערה למסיבת־ההפתעה שכל החב־רים שלה מכינים לה.

חוץ מזה, בעוד חמישה חודשים מצפה יפה להיות סבתא זוהרת, בעזרת בתה ה־אמצעית ואז, אם ירצה השם, תהיה עוד סיבה טובה לחגוג.

בעניין הגיל הספיקה יפה לגבש לה, ב־משך השנים, דיעה ברורה. לדעתה, כל אדם חייב לדעת להשלים עם גילו, ולע־שות ולנהוג בהתאם לכך. היא גם הוסיפה, שימו לב, שהבנאדם לא יכול להתיימר ולהיראות יותר צעיר מגילו, אלא פשוט להשלים עם מצבו. ובנשימה אחת היא משלימה את המישפט, ואומרת: „אני עו־שה הכל כדי להיראות יותר צעירה, אבל מבלי להשתמש בשום אמצעי פלאסטי. אם מישהו מעליל עלי שמתחתי את העור, אין לזה שחר, כי אני חושבת שעור של אשה צריך להתאים לגילה. זה יהיה מאד מגוחך אם אשה מבוגרת תיראה עם בייבי־פייס."

האמצעי היחידי שיפה משתמשת בו ל־שימור נעוריה ומראיה רענן, הוא הדיאטה. לא דיאטה מייוחדת, אלא פשוט לא ל־אכול דברים משמינים. לקום כל בוקר ב־שבע ולעשות 20 דקות ביום התעמלות.

לא, היא לא מבטיחה שזה יצליה אצל כל אחת, אבל ממתי הזיק לנסות?

יפה ירקוני
דיאטה

זיווג השבוע

התצלומים האינטימיים ביותר שהגיעו אלי השבוע, היו התמונות האירוטיות מ־טכס הנישואין של **גטסבי הגדול**, המכו־נה **ריקו**, שהוא עולה־חדש מאירלנד, ו־שייך לעיתונאי **אורי דן**, לבין **טינה**, ש־היא ילידת גרמניה.

השידוך בין השניים נעשה כבר לפני שנה, ואפשר בהחלט לומר שהיתה זו אהבה ממבט ראשון. כי כמו שהם ראו זה את זו, הם ישר נדלקו והחלו מרביצים נישוקים וחיבוקים, ממש כמו גדולים.

כל הבנאדמים שהיו באותו מעמד השאי־רו אותם לבד, והם אהבו כמו שצריך, וכעבור חודשיים הביאה טינה לעולם תיש־עה גורים חמודים, לבנים ומנוקדים שחור.

חתונת ריקו וטינה
אהבה

שניים מן הצאצאים מתו בנסיבות מיסתור־יות, בעיקבות הרעלה, גור אחד יוצא ל־פריס, והשאר גדלים היום בכמה בתים טובים בישראל, אצל משפחות ידועות.

עברה־חלפה לה שנה, ולפני ימים אח־דים, בהיות עונת האהבה בשיאה, הובאה טינה המאוהבת אל גטסבי הגדול שלה שוב. שהרי, זאת עליכם לדעת, גם גטסבי וגם טינה כלבים גיזעיים למהדרין, המה מגזע הדלמאטי, ושוהר־הגזע הוא דבר השוב, כידוע.

השתא נערך הטכס אצל שושבין־השימחה, הלא הוא העיתונאי אורי דן, שחזר ממסע הרפתקני שנמשך חודש וחצי בערבות ארגנטינה וביערות ברזיל. אורי התפנה מעיסוקיו הרבים, והחליט להקדיש לעניין שעות אחדות. בנו **אורון**, בן ה־11, הכין מבעוד־מועד את ריקו שלו לקבל את פניה של טינה, שהגיעה אליו במייוחד מקיבוץ בארי.

וכשזו הגיעה, בערה אהבתם עד־כדי־כך שתוך דקות אחדות הגיעו לתנוחה הגראית בצילום.

עכשיו כולם מחזיקים אצבעות ומצפים בכליון־עיניים להמלטה שתתרחש, לפי כל התחזיות, בעוד כחודשיים ימים.

בבית אבידר את אטינגר, בנוכחות כל האנ"ש והאח"מ במדינה, הרי הפעם החליט הזוג הצעיר־ברוחו לסטות מנוהגם, ולחגוג את העשור לנישואיהם בנוכחות חוג מצומ־צם בלבד. הקריטריון שנשמר בקפידה ה־פעם, היה להזמין רק את אלה שהיו חב־רים של תמי ועמום לפני עשר שנים. חב־רים טובים שלהם, כאלה שהם חברים על־באמת ולא רק בגלל שהם חשובים או משהו. פישפשו השניים באלבומי־הנעורים,

תמי ועמום אטינגר
נוסטאלגיה

חיפשו ומצאו ועשו רשימה של בערך ארב־עים חברים טובים כאלה, שליוו אותם מאז שהתחתנו ועד הלום.

בקיצור, כל השבוע עמדה תמי במטבח ובישלה ארוחת־ערב נוסטאלגית של מאכ־לים יהודיים. ובעוד חמישה חודשים, כש־ייצא הספר החדש, הם יעשו שוב מסיבה, ואז — הם מבטיחים להזמין את כולם.

מי־סבא־בא

ביום השישי האחרון ניראו עשרות מכונ־יות מסתובבות במושבה הגרמנית בירוש־לים, כשהן מחפשות אחר הדירה של מרי. כי כולם ידעו רק שהבית נמצא אחרי קול־נוע סמדר, שני בתים ימינה, ושכדאי ל־מהר, כי למרי יש בת פצצה בת 18 שקור־אים לה **דפנה**.

לכולם היתה סיבה טובה לשמות. כי **מרי אשכן** ובעלה **דויד** התגרשו והבעל הש־איר לה גם את הדירה וגם את הבת.

בין השמחים איתה היו **אלכס גילעדי** מהטלוויזיה, שגם הוא גרוש אבל בא לבד; כתב־הטלוויזיה **אורי גולדשטיין**; נערי טעמון הקבועים **דודו חורש, אמנון אריאלי** ו**אמנון טויטלבאום**; **משה עמירב** ואשתו **מיכל**, ועוד כל זאבי־המסיבות הקבועים של ירושלים.

אבל כל מי שחיפש את דפנה היפה, הבת המפורסמת של מרי, התאכזב. כי מרי הודיעה מייד שדפנה בתל־אביב, ושזו מסי־בה שלה־עצמה, ושיש לה בדירה בלי־עין־הרע, שישה חדרים ודי חתיכות. אז בלית־ברירה התפצלו להם הזוגות החדשים ב־חדרים, ואיש לא חש עוד בחסרונה של דפנה, שהיתה בתל־אביב.

חיים שכאלה

היא **עיתונאית** מצליחה, והוא **עורך** תוכנית־טלוויזיה פופולארית, וביחד הם ל־אספק אחד הזוגות האהודים ביותר ב־חוגי־התיקשורת בארץ, שהשבוע ייחגג עשור לנישואיהם.

אבל על זה בטח לא יעשו תוכנית חיים שכאלה וגם לא יכתבו על זה במדורה ה־קבוע של תמר, סיגנון חיים. מכסימום ייצא על זה ספר. כי מאז ש**תמר אבידר** ו**עמוס אטינגר** התחתנו, היא כל שנה מפציצה אותנו בספר חדש פרי־עטה, ש־נולד בעיקבות הנישואין הפוריים האלה. מאז הספר הראשון שלה, בעל זה דבר מצחיק, שאותו היא חיברה על עמוס, היא נוכחה לדעת שבעל זה אולי דבר מצחיק, אבל רק לפעמים. כי יש פעמים שזה גם דבר מאד־מאד רציני.

עובדה: לספר השני שלה היא קראה אדם מתחתן רק פעמיים, ואותו היא כתבה על החיים. סיפרה השלישי, לא על המין לבדו, נכתב גם הוא **בהשראת החיים**, עד שסיפרה האחרון ייקרא פשוט חרוזי־אהבה של אשה נשואה.

ובניגוד לכל המסיבות שנערכו עד היום

בהיכל־המישפט בתל־אביב מגשימים את

לא רק להיעשות, אלא גם להיראות!

אז שייראה טוב, רענן ומודרני -

יפות באופן חוקי

בל תוקף, ברגע שהביג־בוס עובר על ה־חומר, וחותם עליו לאישור.

למרות הכוח שבידיהן, חייבות עלמות־החן הללו לעבוד קשה, לרשום כל מילה בפרוטוקול, עשרות עמודים, שעה שהשו־פט יושב באולם־המישפטים. באולם יושבים על ספסל הנאשמים פושעים שהובאו מן הכלא לשמוע את דיוני המישפט בעניינם. ליד כל אחד מהם, כמעט, יושבת יפהפייה

ישראלה ואתי סמפו, ונטל לידיו את ניהול העסק. אתי בק (משמאל), מפורסמת לא פחות ממנה.

ישראלה פודהורצר (מימין), היא בתו של עורך־דין. אחיה גם הוא עורך־דין, שהתחתן עם בתו של בעל

מדיום, בשעה שמונה בבוקר, נכנ־סות עשרות בחורות יפהפיות ללישכו־תיהם של שופטי בתי־המישפט השלום ו־המחוזי בתל־אביב.

היפהפיות נשארות צמודות לסביבתם ה־קרובה של השופטים שעות ארוכות, כדי להקל עליהם בעשיית הצדק. בלישכות ה־שופטים, השמורות היטב על־ידי אנשי־המישטרה והשמשים, חודרות היפהפיות ל־ניבכי סודות המישפט, ובמיקרים לא מע־טים, הן אלו המכינות את פיסקי־הדין ו־גיזרי־הדין, בשמו של הבוס.

כל יפהפייה כזו יכולה לשלוח נאשם לשנות־מאסר רבות בכלא, או לשחררו. שיתוף־הפעולה בין הצעירות לשופטים מק־

אתי בק ברגעים שהיא מבלה בהפ־סקה במיזנון, נאבקים הגברים על הכבוד לשבת לידה. אך כשהיא מופיעה באולם־המישפטים, הם מתרחקים בזהירות.

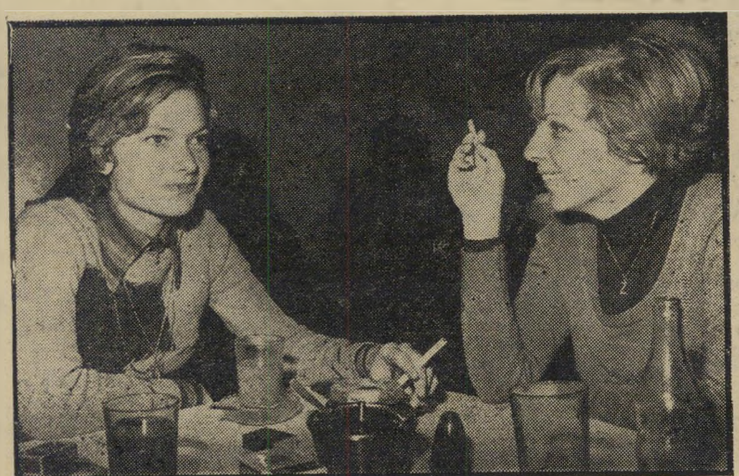

ציפי וליאת ציפי הרליך (מימין) היתה, עד לפני חודשים אחדים, המתמחה של שופט־השלום עמוס זמיר. אחרי שסיימה את הסטאז' תפסה את מקומה בשירותו, ליאת שפיגל. בתמונה: בשעת ההפסקה במיזנון.

רחל זוהר המתמחה החמו־דה של השופט־המחוזי מרדכי בן־דרור, הספיקה להתחתן.

אורית רוזן, היא המתמחה האל־גנטית של להקת הסטא־זירות העובדות בהיכל־המישפט בתל־אביב.

האימרה: „צדק צריך - ואם כבר להיראות, באמצעות המחמחות

הרושמת את הפרוטוקול. היא הקרובה ביותר גם לשופט שיושב על הדוכן, באולים פוס, מוגן מפני כל אפשרות של פגיעה. **מולה יושבים עשרות צופים, סקרנים ר** בני־מישפחה וידידי הנאשמים בספסלי הקהל. בהפסקה מתייעץ השופט עם המתמחה שלו. הסטאזירית זוכה למחצית השעה כדי לרדת למיזנון היכל־הצדק. השופט נשאר בלישכתו.

להקת הסטאזיריות של השופטים בשני בתי המישפט, מתרכזת סביב כמה שולחנות במיזנון, ושם מחליפות היפהפיות דיעות על אירועי היום.

לאחרונה נכבש היכל־הצדק על־ידי יע **לות־התן החוקיות. לשלושים ואחד שופטי** בית־המישפט המחוזי 24 מתמחות, ורק שלושה מתמחים־גברים. לאחדים מן ה שופטים אין מתמחים כלל.

המצב דומה גם בבית־מישפט השלום. **הבחורים אינם מתאמצים לעבור את תקו** פת הסטאז' שלהם אצל שופט. הם רוצים ללמוד מהר, להיכנס מייד לענייניים, ומיד אחרי סיום הסטאז' לפתוח מישרד. כך בטוח יותר להתחיל לעבוד, ולהרוויח. הם טוענים שאפשר לצבור ניסיון רב יותר ב־

מרית דלל

משחקת באש ויכולה לה. לא רק בליבם של הזאבים, אלא גם בבית־המישפט. נורית מגישה את כיתבי־האישום וחומר הקשור בכך, שהוכן בפרקליטות. מייד כאשר מעבירה נורית את החומר שלה לבית־המישפט, מתחילה פרשה חדשה. אז עולים לבמה פקידי־עזר, מתמחים ושופטים. הסטאז'רית חוזרת למקומה לרשום את הפרוטוקול.

מיקצועי של היפהפיות הללו: הן עלולות להפסיק את עבודתן המישפטית בעודה ב איבה, ולהתחתן עוד לפני סיום הסטאז'. מאות גברים, מבאי בתי־המישפט, עורכי־ דין ואחרים, עוקבים ללא־הרף אחר תצוגת היופי של המתמחות.

האמיצות שבחבורה, מתגברות על הסכ נה. הן מתחתנות, וממשיכות לעבוד כ סטאז'ריות. האחרות, בנות־המזל, עוברות לעבוד במישרד של האב, במיקרה שגם הוא עורך־דין. המפסידים — או הנשכרים — הם כמעט תמיד השופטים. מדי־פעם הם נאלצים להתחיל מחדש, עם יפהפייה חד שה.

ריבה

רוכברג ידועה כמתמחה בעלת העיניים היפות ביותר בבית־המישפט, אך משך שעות רבות ביום אין איש מצליח לראות את עיניה, מאחר שהיא רכונה על עשרות עמודי הפרוטוקול שהיא כותבת עבור הבוס, השופט המחוזי בר.

חלי

גבל־נגר, המתמחה של שופט־השלום חיים פורת, היא בעלת השיער היפה ביותר בחבורת המתמחות. חלי ובעלה, מנהל־בכיר בחברה גדולה, עומדים לבלות את סוף השנה בשווייץ, אצל הוריו של הבעל. השופט יישאר לבד.

הדיילת

אחרי שעבדה כדיילת־ אוויר באל־על, נחתה טיבה זנד בתחום ההתמחות המישפטית.

תקופת ההתמחות אצל עורך־דין, לא ב לישכת־שופט. משום כך כבשו הגערות את לישכות השופטים. להן לא בוער.

אחרי סיום הלימודים, בשנה השלישית (לימודי־בוקר), בתנאי שעברו את הבחי נות כולן, מוסמכים הסטודנטים לצאת ל תקופת ההתמחות. הנמשכת שנתיים. בתל־ אביב לומדים מישפטים גם חמש שנים, בקורס־ערב; בקורס־בוקר — רק ארבע שנים.

כמעט מחצית הסטודנטים־למישפטים כיום הם נערות. המשכורת בתקופת ה סטאז' אינה מעודדת: 831 ל"ל — נמו, לחודש, ואחרי חודשים אחדים תוספת של 100 ל"י. **חלק ניכר מן המתמחות־הבנות** פונה לקבל עבודה בתקופת הסטאז' בפרק ליטות המדינה. גם כאן, מרבית הפרקלי־ טים החדשים הם נשים.

אט־אט נתפסים החוק ודרכי־הגישה אליו בידי הנשים, ואלו — במיקרים רבים — יפהפיות. עמדות־המפתח בפרקליטות מחוז תל־אביב והמרכז נתונות בידי נשים. ממש נעים לעמוד לדין.

מרבית השופטים מעודדים את היפות שלהם, ומטילים עליהן עבודות חשובות. יש אפילו שופטים שרק בקושי מאפשרים למתמחות שלהם לרדת בהפסקה למיזנון, ומחזיקים אותן לידם קצר וצמוד.

כאשר מקבל שופט מינוי חדש ועובר ל מקום אחר, הוא לוקח איתו את המתמחה שלו. יש בכך משהו מאוירת הצוות. כך קרה השבוע, כאשר לאחר שהתמנה רשם בית־המישפט־המחוזי, עבר שופט־השלום עמוס זמיר ללישכתו החדשה יחד עם ה מתמחה שלו, ליאת שפיגל.

מי שמזדמן להיכל הצדק בתל־אביב ב שעות ההפסקה, מומלץ לו שלא יחמיץ את מיצעד החתיכות הנערך מדי יום ביומו במיזנון הגדול של הבניין. אך למי ש אינו בעניינים, רצוי להמליץ שיבקר גם במיזנון השני של בית המישפט, בו מתרכ זות בדרך־כלל חתיכות עולמיות המאיישות מישרות בפרקליטות המחוז.

לאחרונה שלחה גם מישטרת ישראל כמה נציגות יפהפיות לעבוד בתחום הפלילי ב בית־המישפט, אין לזלזל בהן, למרות שאין הן יכולות עדיין להתחרות במבול היפהפ יות שכבש את לישכות השופטים.

אולם, סכנה רצינית אורבת לעתידן ה

שנת 40 כ' טבת תשל"ו, 24.12.75 המחיר: 5.00 ל"י מספר 1999

העולם הזה

רב־החובל מ'כה לב ממישרד־התחבורה פרץ לדירת מאהבה של אשתו וירה בה באקדח־גאז'ים

אשת רב־החובל נמצאה עירומה ברחוב

אילוה לב מצביעה על סימני המכות